

EDGAR WALLACE

Secretul cheii de argint

ISBN 973-9012-08-6

THE CLUE OF THE SILVER KEY
1942
HODDER & STROUGHTON Ltd.
LONDON

EDGAR WALLACE

SECRETUL CHEII DE ARGINT

Traducere de AL. PETREA

**Editura VALAHIA
București 1991**

*Persoanele din această carte sînt
complet imaginare și nu au nici o
legătură cu fapte sau persoane reale.*

**Dedicată lui
MICHAEL BEARY**

Coperta : DORU JIPESCU

TOTI ERAU ÎMPLICAȚI în această afacere :

— Dick Allenby, inventator și moștenitor de drept, Jerry Dornford, filfizon și mină spartă, Mike Hennessey, aventurier din lumea teatrului, Mary Lane, actriță de mîna a doua ; Leo Moran, bancher și jucător la bursă ; Horace Tom Tickler (care vai de el), era virit pînă-n gît deși habar n-avea.

Domnul Washington Wirth, care dădea petreceri și îi plăcea să fie lingușit ; bătrînul Herveÿ Lyne și răbdătorul Binny, care îi împingea scaunul pe roțile, îi pregătea micul dejun, îi ținea corespondența, și... Surefoot Smith.

Iată însă că într-o zi, Binny, pasionat cititor al ziarelor care dezvăluiau cele mai odioase crime, se trezi în centrul atenției a milioane de cititori — frumoasă experiență, n-ăm ce zice.

Petrecerile domnului Washington Wirth erau cît se poate de exclusiviste. Invitații erau aleși cu grijă și nu ar fi îndrăznit în nici un caz să strecoare vreun intrus, ei erau, după cum îi numise Mary Lane „o ciudată aventură“.

În ceea ce-o privește, reușise să se infiltreze datorită robustului și melancolicului Mike, pe care, de ce să n-o recunoaștem, îl cam plăcea. Oamenii îi ziceau „bietul Mike“, din cauza repetatelor sale falimente, dar această poreclă nu i se potrivea. Îl găsisese între timp pe bogatul domn Washington Wirth, iubitor de teatru și mină de aur pentru artiști.

Acesta era însă și un om foarte misterios. Despre el se știa că locuiește în Midlands și învîrte afaceri în industrie. La Londra, adresa lui oficială era hotelul Kellner, dar nu dormise niciodată acolo. Secretara lui era permanent în legătură cu acest hotel și-i rezerva telefonic apartamentul regal pentru o anumită zi, dar în seara acelei zile, cînd masa era pusă pentru douăzeci-treizeci de persoane, iar orchestra închiriată își acorda instrumentele, își făcu apariția însuși Washington Wirth, om îndesat, cu păr ca de cîneapă și ochelari cu rame groase. Răutăcioșii spuneau că poartă perucă, dar nimeni nu știa care este adevărul.

Costumele îi veneau ca turnate și nu se despărțea niciodată de mănușile sale albe, din piele de vitel. Avea o voce de tenor, obișnuia să bată militărește din călcîie și săruta miinile doamnelor, obicei pe de-a-ntregul european.

Oaspeții săi erau aleși pe sprinceană. Seleționa — sau, mai bine zis, Mike o făcea pentru el — doar trespădușii universului teatral: coriste, actrițe din roluri secundare, una sau două cîntărețe obscure.

Odată, Mike îi sugerasese o petrecere mai deosebită, dar domnul Wirth nici nu voise să audă:

— N-am nevoie de complicații! — a spus el.

Îl plăcea să fie adulat și nu ducea niciodată lipsă de asta. Cheltuia cu dezinvoltură și făcea cadouri foarte costisitoare în schimb, sărăntocii luați sub aripa lui ocrotitoare îl copleșeau cu complimente.

Nu puteai da buzna la petrecerile domnului Washington Wirth ; invitațiile erau distribuite sub forma unei mici cocarde, de genul celei purtate de doamnele din loja regală, la Ascot, pe care era înscris numele persoanei invitate. În acest fel, domnul Washington Wirth împușca doi iepuri dintr-un foc : pe de-o parte evita prezența unor oaspeți nepoftiți, iar, pe de altă parte, citind numele de pe cocarde, se putea adresa fiecărui invitat.

Mary Lane era perfect conștientă că nu fusese invitată pentru că ar fi avut niște calități deosebite, ci dimpotrivă.

— Presupun că dacă aș fi fost cu adevărat o persoană importantă, nu aș mai fi fost invitată — spunea ea.

Mike zimbi cu indulgență :

— Dar tu ești importantă, Mary, ești cea mai importantă persoană de aici, draga mea. Domnul Wirth a ținut cu tot dinadinsul să te cunoască.

— Și totuși, care-i treaba cu acest om, pînă la urmă ?

Mike dădu din cap.

— Este putred de bogat și atîta tot ! spuse el.

Ea izbucni în ris. Mary Lane era deosebit de atrăgătoare cînd rîdea. Își dădu seama că Washington Wirth, în aparență preocupat de grațiile a două blonde, o privea cu coada ochiului.

— Dă multe petreceri, nu-i așa ? — întrebă fata.

Domnul Allenby mi-a spus astăzi că acestea sînt de fapt ocazii prielnice pentru afaceri. Oricum cred

ea este plin de bani, fiindcă altfel nu și-ar fi permis să ne finanțeze picșa. Serios, Mike, cred că pierdem foarte mult cu spectacolul de la Sheridan.

Mike Henussey își scoase trabucul din gură și se uită gânditor la scrumul cenușiu.

— Nu pierd nimic, nici o grijă ! — zise el.

Apoi, o întrebă deodată :

— Ești cumva prietenă cu bătrînul Hervey Lyne ?

— Nici gînd, este tutorele meu și atît, dar de ce m-ai întrebă ?

Orchestra ataca un vals. Domnul Wirth se învîrtea neîndemînic, valsînd la distanță de un cot pe o doamnă de la Jollity, care era în mod evident obișnuită să fie ținută mai strîns.

— Credeam că ești și tu implicată — spuse el. Dă bani cu camătă, asta trebuie să fie. Him, deci așa s-a îmbogățit. Domnul Allenby este rudă cu el ?

Pusese întrebarea cu oarecare siguranță, ceea ce o făcu pe fată să roșească.

— Da, este nepotul lui, — răspunse ea puțin descumpănită. Dar de ce te interesează ?

Mike aruncă o privire către perechile de pe ringul de dans.

— Încearcă să dea impresia că se distrează de minune — observă el cu un zîmbet cinic. Toți vor pleca cu buzunarele pline ! o să-ți iei și tu partea ta !

— Dar de ce te preocupă domnul Lyne ? — insistă fata.

— Mă întrebam cit de bine îl cunoști pe bătrîn. Să știi că nu mi-a împrumutat niciodată bani. Cere garanții solide, iar eu nu le-am avut niciodată. Doar știi că bancherul lui este Moran.

Mike era un om de o sinceritate dezarmantă, iar vorbele sale oglindeau întotdeauna exact ce gîndea. Chicoti pe înfundate :

— Știi că-i bună gluma, ...Ha, ha, ha, Moran ban-cherul casei ! Tu nu-ți dai seama care-i poanta, dar eu știu, prea bine.

Mary îl cunoștea din vedere pe Leo Moran. Acesta era pe cale să se împrietenească cu Dick Allenby și venea des pe la teatru, deși nu intra niciodată în culise.

Însă, cînd Mike vorbea în doi peri, era inutil să încerci să scoți ceva de la el, așa că începu să se uite nelișiștită la ceas.

— Crezi că o să se supere dacă plec mai devreme ? Am promis că trec pe la club.

El îi făcu semn că nu, o luă politicos de braț și o conduse către domnul Wirth, aflat în compania a trei fete drăguțe care încercau să-i ghicească vîrsta.

— Mă scuzați, domnule Wirth, micuța mea prietenă trebuie să plece, — spuse el — Are repetiție mîine dimineață.

— Nici o problemă ! — răspunse gazda.

Cînd zîmbea, etala o pereche strălucitoare de dinți falși.

— Vă înțeleg perfect, domnișoară Lane și vă rog să mai poftiți. Vă aștept peste trei săptămîni, cînd mă întorc din străinătate — îi zise acesta, întinzîndu-i o mină moale, lipsită de viață.

Apoi Mike o conduse către ieșire și-i ținu haina :

— Nici eu nu stau mai mult de o oră ! Domnul Smith pleacă întotdeauna după ora unu noaptea. Apropo, o să-ți aduc cadoul la teatru.

Era foarte încântată de Mike ; de fapt, toată lumea îl îndrăgea. Nu era în tbată Londra actor sau actriță care să nu fi acceptat să fie plătit de Mike cu jumătate de salariu. La nevoie, putea să plîngă foarte convingător, cînd era falit, iar asta se întîmpla mai întotdeauna. În orice caz, se văicărea de-ți rupea inima, ori de cîte ori dădea peste o persoană dură, hotărîtă să-și recupereze banii de la el.

— Nu știu ce se întîmplase cu piesa noastră, spuse el în timp ce se îndreptau către ascensor. Poate că nu-i bun titlul ăsta — „Stîncile destinului“ — oricum, habar n-am ce înseamnă ; am văzut-o de o mie de ori pînă acum și tot n-am înțeles despre ce este vorba.

Fata se opri în loc, uimită și enervată în același timp :

— Păi, bine, dar chiar tu ai ales-o !

— Ba nu, el a făcut-o — protestă Mike — arătînd cu degetul spre apartamentul domnului Wirth. Mi-a spus că ori de cîte ori o citește devine parcă mai credincios. În ceea ce mă privește pe mine nu m-a făcut să trec mai des pe la sinagogă !

O urmări cu privirea pe Mary în timp ce se îndepărta cu mersul ei legănat. Ținea la ea pentru că era o fată cu picioarele pe pămînt, lucru rar întîlnit în zilele astea. Prima oară cînd o invitase să ia masa în oraș, îi sugerase cîteva metode rapide prin care o tînără actriță putea deveni cap de afiș, iar ea îi răspunsese foarte înțelept, fără a-i răni însă orgoliul — și să nu uităm că un om cu o înfățișare ca a sa, nu duce lipsă de așa ceva. Din acel moment a luat-o sub aripa lui ocrotitoare, deși avea destule admiratoare.

„Totuși, dintre toate femeile pe care le iubea, pe ea o îndrăgea cel mai mult. Reveni în atmosfera agitată a sălii, în timp ce domnul Wirth împărțea cadourile.

Era mult mai vesel ca de obicei, nu băuse nicio dată prea mult, dar în seara aceasta se cam întrecuse cu gluma. Promisese că o să bea singur o sticlă de șampanie dacă o să reușească cineva să-i ghicească vîrsta. Și iată că una dintre cele trei fete îi spusese că are 32 de ani, iar el se declarase mulțumit.

— Sfinte Sisoie ! — se minună Mike cînd auzi asta.

De îndată ce domnul Wirth fu disponibil, Mike îl luă de-o parte :

— Nu credeți că ar fi timpul să plecăm acasă ?

Acesta însă îi zîmbi prosteste și îi răspunse plin de vervă, împleticindu-se la vorbă :

— La... Lasă seumpule, dra... gule ! M... ai sînt în stare să conduc pînă la Coventy !

Cu siguranță acesta nu era domnul Wirth pe care îl cunoscuse. Mike Hennessey intră în panică. Simțea că este cît pe ce să piardă o mare avere. Eră ca și cînd ar fi scăpat din mînă cloșca cu puii de aur.

— Aveți nevoie de ceva răcoritor ! — îi spuse el agitat. Vă rog să mă așteptați o clipă !

Alerga ca un apucat, îl zări pe șeful de sală și se întoarse imediat cu o sticlută albastră. Puse o linguriță cu pilule albe într-un pahar de vin și-l umplu cu apă, iar apoi îl înmînă gazdei.

— Beți, vă rog, îi spuse cît se poate de hotărît.

Domnul Wirth îl ascultă fără să crîcnească și sorbi paharul pe nerăsuflăte, de-abia trăgîndu-și suflul printre înghițituri.

Între timp plecaseră toți invitații.

— Vă simțiți bine? — îl întrebă nerăbdător Mike.

— Da, da, e-n regulă! — îi replică sec celălalt.

Acum părea destul de sobru. Oricum Mike se simțea înșelat în așteptări. Nu-și condusese prietenul la mașină pentru că era contrar uzanțelor din lumea bună. Domnul Wirth, înfășurat în palton, cu gulerul ridicat și jobenul pe-o sprinceană se îndreptă către garajul hotelului și..., cînd să intre în mașină se auzi strigat de paznic :

— Domnule, domnule, aș vrea să vă spun ceva!

Domnul Wirth îl privi ca prin ceață, se sui la volan și porni motorul.

— Dar, domnule, domnule, aș vrea să...

Mașina demară în trombă, trîntindu-l în patru labe pe bietul paznic. Acesta însă, se ridică cu repeziciune și o luă la fugă după mașină, spre hazul tuturor mecanicilor din garaj ; atît mașina cît și următorul ei se pierdură în întuneric.

CAPITOLUL II

PE STRADA OXFORD îi pierdu urma și o porni dezamăgit înapoi. Dorul de casă cuibărit pe neașteptate în sufletul său îl făcu să se îndrepte către Regent Park. Naylor's Crescent era o străduță laterală

care pornea dinspre periferie. Era foarte liniștită, cu case mici, dar arătoase, cufundate acum în beznă.

Domnul Tickler, căci acesta îi era numele, se opri în fața casei de la numărul 17 și se uită pe ferastră. Jaluzelele erau trase, iar clădirea părea pustie.

Stătu cu miinile virite în buzunar, uitându-se fix la ușa verde, care îi era atât de familiară, la cele trei trepte roase care duceau la subsol și la șina de cale ferată pe care zidarii o fixaseră în perete pentru a ușura coborîrea scaunului pe roțile.

Înăuntru se aflau bogății imense, incalculabile, și... un bătrîn cu un picior în groapă. Afară domneau sărăcia și remușcările, amintiri ale zilelor negre, petrecute în închisoarea Pentonville. Bătrînul Lyne locuia la primul etaj. Patul lui se afla între aceste două ferestre. Dincolo de geamul îngust se afla biroul la care stătea în timpul zilei. În perete era un safet plin de hîrtii vechi fără valoare. Lyne nu-și ținea banii în casă și făcea tot ce putea ca toată lumea să știe acest lucru. Au existat însă și doi-trei hoți care și-au dat silința să-l contrazică, dar care au cules praful după tobă, așa cum era de așteptat.

Acolo se afla bătrînul șobolan, lăfăindu-se în lux și bogății, tolănit pe perne de puf, cu fețe de mătase brodate, special comandate pentru el, iar el, Horace Tom Tickler stătea de cealaltă parte a zidurilor, fără nici un ban în buzunar.

Dar, cine știe, poate că nici nu era acasă?! De fapt așa obișnuia. Era plecat cînd toată lumea îl credea în casă și dimpotrivă stătea înăuntru cînd toți bănuiau că-i plecat.

Se plimba în sus și-n jos de-a lungul străzii timp de aproape o oră, gîndindu-se la diverse posibilități, majoritatea impracticabile, după care o luă înapoi, către străzile luminoase, cu cafenele și baruri. Traversă drumul către grajduri pentru a ajunge la Portland, fără să bănuiască peste ce o să dea.

Un polițist care trecea pe lângă grajdurile Baynes auzi deodată un om cîntînd. Se părea, dacă nu cumva îl înșela auzul, că tipul era cam cherchelit, iar vocea sa venea dintr-un apartament, unul din cele multe, situate deasupra garajelor, aliniate de-o parte și de alta a grajdurilor. Era o vreme cînd aici nu locuiau decît birjari și șoferi, dar, iată că boemii și aristocrații invadaseră aceste locuințe umile din West End, iar acum, mai mult de jumătate din locatarii grajdurilor Baynes erau oameni care-și puneau ținuta de seară pentru cină și se întorceau de la petreceri și baruri de noapte cu brațele pline de atenții, dintre care unele produceau zgomote ciudate și îngrijorătoare.

Vocea pe care o auzise nu era decît, lălăitul unui bețiv. Polițistul nu i-ar fi dat importanță dacă n-ar fi zărit o mogîldeață proptită lângă ușa îngustă care ducea la micul apartament de la etaj. Îl lumină cu lanterna și își dădu seama că nu merită nici o atenție. Domnul era, după cum avea să-i spună mai tîrziu polițistul superiorului său, o persoană de care nu ți-ai fi amintit cu plăcere.

Era roșu la față, nebărbierit și respingător. Gulerul fusese probabil alb cu o săptămînă în urmă, nu purta cravată iar lenjeria sa era infectă, chiar și la lumina slabă a lămpii.

— Îl auzi, ai... ? — spuse el, arătînd cu capul în sus și rînjind.

— E pentru prima oară cînd i se întîmplă așa ceva. E pilit ! Ce gogoman !... Să se chercehelească în halul ăsta... Mi-a scăpat în seara asta și nici nu m-aș fi gîndit să-l urmăresc, numai că de... am avut noroc... L-am auzit din întîmplare... Ha, ha... E pilit, ce mai !

— Cred că nici tu nu ești mai breaz ! — îi spuse polițistul pe un ton tăios.

— Aș ! N-am băut decît trei păhărele de whisky și o halbă de bere. Ce, un om în toată firea se îmbată din atît ?

Vocea de la etaj nu se mai auzea decît infundat. În partea cealaltă a grajdurilor, un cal tropăia energic, în boxa sa.

— Ți-e prieten ?

Mogîldeața dădu din cap.

— Nu știu ! Poate ! Asta vreau și eu să aflu... să văd dacă se comportă prietenos sau nu...

Polițistul dădu disprețuitor din mîină.

— Hai, cară-te ! Doar n-o să te las să hoinărești pe aici. Dar, ia stai, mi se pare că te cunosc ! Nu cumva te-am văzut la secția de poliție din Clerkenwell ?

Ofițerul se mîndrea cu memoria sa pentru figuri. Deviza sa era : „Nu țin minte lucruri, dar nu uit niciodată fețele oamenilor“. Își închipuia că este unic și că remarca sa este originală fără să știe că era unul din cele patruzeci de milioane de cetățeni care n-avea memorie pentru nume și figuri.

Omul se ridică și căzu lîngă polițist.

— Așa este ! Mersul îi era nesigur. Am luat nouă luni pentru excrecherie.

Într-adevăr fusese condamnat pentru o delapidare mărunță și a stat în închisoare timp de-o lună, dar hoții au și ei mîndria lor.

Oare un om condamnat pentru excrocherie putea fi arestat conform codului penal, numai pentru că stătea în ușa unui apartament de lîngă grajduri? Aceasta era problema care-l frămînta pe polițai. Se uită în jur, sperînd să-l vadă pe șoferul său, dar nu era nici urmă de acesta. Deodată, îi veni o idee.

— Ce-ai în buzunare?

Mogildeața ridică mîinile în sus.

— Hai, caută-mă! N-ai dreptul s-o faci dar, dă-i drumul!

Altă belea pe capul polițistului care era tînăr și nu prea știa ce avea dreptul să facă și ce nu.

— Hai, șterge-o și să nu te mai văd pe aici! — îi ordonă el.

Dacă omul ar protesta sau ar refuza, l-ar putea aresta pentru „împotrivire“ sau „ultragi“, însă acesta se supuse imediat.

— Bine, bine! — spuse el și o luă din loc.

Era două fără un sfert dimineața. Jandarmul se îndrepta către locul de întîlnire cu șeful său. În ceea ce-l privește pe domnul Tickler, acesta se tîri către Portland, oprindu-se în dreptul fiecărei case, doar, doar o găsi un muc de țigară aruncat de vreun trecător.

Ce grozav ar fi dacă și-ar putea vinde informația exact cui îi era de folos... sau... l-ar putea șantaja pe cîntărețul chefliu. Așa ai putea să storci bani serloși — dacă ai de unde. Se opri la o dugheană din Oxford Circus și bău o ceașcă de cafea. Nu era

chiar pe drojdie. Avea unde să doarmă și cu ce să-și plătească autobuzul... dacă ar fi circulat vreunul.

Înviorat, își continuă drumul pe Regent Street și se întâlnește cu singurul om din lume pe care ar fi dorit din tot sufletul să-l evite. Surefoot Smith, bărbat robust, îmbrăcat într-un palton strimt stătea în umbra unei vitrine. Pălăria era ca de obicei trasă spre spate, iar fața sa rotundă era mai roșcovană decât cea a lui Tickler. Părea o statuie, cu excepția rotocoalelor de fum care se desprindeau din pipă din când în când.

— Hei !

Tickler se întoarce cu părere de rău și-l recunoște imediat pe matinalul observator. Își îndreaptă spatele și încercă să pășească mai destins, sperând că nu va fi recunoscut. Surefoot Smith avea o memorie de elefant. Nici cel mai neînsemnat deținut care-i treceuse prin mână nu putea spera să fie dat uitării.

— Hei, tu, vino încoace, n-auzi ?

Tickler îl ascultă.

— Ce mai înviri Tickler ? Vrei să șterpelești ceva sau te afli în treabă pe aici ? Două noaptea ?... Va să zică așa ! N-ai casă !

— Ba da, domnule !

— Ah, da, pe undeva prin West End. Te pomești c-ai devenit savant ! of, ce ți-e și cu știința asta... A dus țara de răpă ! Fără să-și facă probleme dacă avea sau nu dreptul, îl percheziționează din cap până-n picioare ; omul se supuse ascultător și începuse să ridă. Zîmbetul său era complet respingător, fiindcă îi descoperea dinții rari și îngălbeniți infipți în gura lăbărțată cu buze vinete. Dovedi însă că n-are nimic pe conștiință !

— Nimic în cizme, nici un cuțit, nici un revolver, nici un șis ! — spuse Surefoot, eliberându-l.

— Nu, domnule Smith, acum sînt pe calea cea bună ! Îmi caut o slujbă !

— Buu..n, nu pierde vremea băiete ! — îl îndemnă Surefoot ! Treci la treabă ! Sper că știi ce înseamnă asta ! De ce hoții te-ai mai apucat ? Ia zi, te ții de șmecherii ? Adică, nu, n-ai destulă minte pentru așa ceva !

Tickler rosti o vorbă foarte îndrăzneată. De necrezut ! Probabil că vinul din el se mai resimțea încă !

— Sînt detectiv ! — o trînti el.

— Cum... ? Ce-ai spus ? Am auzit bine oare ?

L-ar fi întrebat el mai multe, dar, în acel moment o lanternă clipi de două ori, de pe acoperișul clădirii pe care o supraveghea. Strada se umplu imediat de oameni înfășurați în paltoane care se îndreptau într-acolo. Surefoot Smith fu printre primii care ajunseră vis-a-vis.

Un bubuit puternic în ușă îl lămurii pe deplin pe Tickler. Era vorba de o razie, la un tripou, sau poate cine știe chiar mai rău.

Era fericit că scăpase din ghiarele polițaiului și se grăbi s-o șteargă ; în Picadelly Circus se opri pentru o clipă și încercă să judece lucrurile la rece. Acum era destul de treaz și putea să evalueze cu calm situația în care se afla, și, cu cît se gîndea mai mult, cu atît își dădea seama că lăsase norocul să-i scape printre degete.

Se întoarce și o porni în jos pe strada Picadelly, mergînd cu bărbia în piept și visînd cum ar putea cîștiga bani ușori.

MARY LANE se uită la ceasul ei simplu din aur și se îngrozi.

— Vai de mine ! S-a făcut ora patru.

Mai erau încă vreo douăzeci de perechi pe ringul de dans al Clubului Artiștilor. Era seară festivă, și, cu aceste ocazii se petrecea pînă tîrziu.

— Îmi pare rău că ai avut o zi atît de obositoare.

Dik Allenby nu arăta însă prea preocupat și nici nu dădea semne de oboseală. Deși nu dormise de 24 de ore, nu avea cearcăne la ochi și arăta ca scos din cutie.

— Oricum, m-ai salvat ! — spuse el, în timp ce încerca să cheme pe unul din chelneri. Gîndește-te numai ! Eram complet singur pînă ai apărut tu ! Am mințit cînd ți-am spus că Moran a fost și a plecat. De fapt, nici n-a dat pe-aici, afurisitul ! Jerry Dornford a încercat și el să plece acum, dar n-a reușit.

Aruncă o privire în partea cealaltă a camerei, unde Jerry, îmbrăcat impecabil stătea la una din mese.

— Nu prea îl cunosc ! — spuse fata — Dick zîmbi.

— El ar vrea să te cunoască mai bine, deși e de preferat să-l ții la distanță. Jerry a lipsit toată noaptea. A plecat imediat după supeu și s-a întors de curînd.

— Nu prea te-ai distrat la petrecerea lui Wirth. Al naibii mai e și omul ăsta ! Mike Hennessey a fost un măgar că te-a invitat.

— Nu-i adevărat! Mike e un scump!

— Ba-i un ticălos! Unul simpatic, într-adevăr, dar tot ticălos rămîne. Locul lui este de fapt în închisoare.

Au ajuns în stradă și s-au oprit să aștepte un taxi, cînd, Dick Allenby zări o figură cunoscută.

— Ia te uită! Domnul Smith! Ce matinal sin-teți!

— Ei aș matinal! Mă invirt de azi noapte pe aici. — își ridică pălăria și o salută pe fată --

-- Bună seara, domnișoară Lane! Prost obicei, barurile astea de noapte!

— Am o mulțime de obiceiuri proaste. — zîm-bi ea.

Inspectorul șef Smith de la Scotland Yard avea o mulțime de admiratori dar și de dușmani în ace-lași timp.

Taxiul trase la scară.

Dick îi propuse s-o conducă pînă acasă, dar fata îl refuză și se grăbi să urce în mașină.

— Drăguță domnișoară! — spuse Surefoot -- Actrițele nu înseamnă însă nimic pentru mine. Toc-mai vin din strada Malborough unde am amendat vreo trei care-și ziceau artiste.

— Ați făcut o descindere, nu?

— Eh, mai nimic! — replică Surefoot dezamă-git — Mă așteptat să prind peștii cei mari, dar am dat numai peste plevușcă.

Numele de Surefoot (iute de picior), nu i se po-trivea deloc. Era de fapt numele său de botez. Ta-tăl său fusese editor și cu o lună înainte de naște-rea copilului, fiind obsedat că Surefoot calul favo-rit al derby-ului n-o să cîștige cursa a pariat toc-

mai pe acest cal, sperînd să obțină o avere. Dacă Surefoot ar fi terminat cursa învingător, răposatul domn Smith ar fi fost un om ruinat. Din fericire, calul a pierdut și drept recunoștință, a pus noului născut numele nefericitului armăsar.

— Ieri am trecut pe la atelierul tău și ți-am văzut pușca — e cu aer comprimat nu ?

— Da, cam așa ceva — recunosc Dick, dar cine ți-a spus ?

— Tipul ăla, Dornford. Al naibii om ! N-am prea înțeles însă cum funcționează ! Dornford spunea că pui un cartuș, tragi, și așa încarci pușca.

— Da, în felul ăsta se comprimă aerul !

Dick Allenby n-avea chef să discute despre invențiile sale.

— Ar trebui s-o vinzi la Chicago ! — spuse Smith, plescăind din buze. Da, da, la Chicago ! Acolo au loc șase crime pe săptămîină dar nu reușesc să prindă pe nimeni.

Dick izbucni în rîs. Tocmai fusese acolo cu o lună-n urmă și cunoștea cîteva din problemele cu care era confruntată poliția.

— Ce ție și cu ucigașii ăștia motorizați, continuă Surefoot ! Adică, tipii ăia care iau oamenii cu mașina și îi împușcă pe drum. Oare s-ar putea întîmpla așa ceva și la noi ? Bineînțeles că nu !

— Eu n-aș fi atît de sigur ! — îi spuse Dick, dînd din cap — În orice caz, este aproape patru și jumătate și n-am de gînd să discutăm despre crime. Dacă vrei, hai să mergem la mine să bem ceva

Surefoot Smith ezită pentru o clipă.

— Bine, hai ; oricum nu mă mai culc în noaptea asta. Uite un taxi ! Mașina se afla chiar în mijlocul drumului, lîngă un refugiu de pietoni

Smith îl fluieră.

— Șoferul a dispărut, domnule, îi informă portarul de la bar. Am încercat mai înainte să-l închiriez pentru domnișoara.

— Cred că doarme înăuntru ! — spuse Smith și traversează strada în grabă, urmat de Dick.

Suprefoot se zgîi pe geam, dar nu reuși să distingă nimic.

— Nu-i aici ! — zise el și se uită din nou.

Apoi apăsă pe clanță și deschise portiera. Era totuși cineva acolo, care era întins pe podea, cu picioarele sprijinite de banchetă.

— E beat ! — bombăni Smith și-l luminează cu lanterna.

Fața i se vedea foarte clar, deși era de nerecunoscut. Fusese împușcat în cap, de la mică distanță, dar lui Smith îi fu de ajuns pentru a constata despre cine era vorba : domnul Horace Tom Tickler, din care nu mai rămăsese acum decît o grămadă de carne.

— L-a luat cu mașina ! — se minuna Surefoot — Doamne Sfinte, parcă am fi la Chicago !

CAPITOLUL IV

ÎN CINCI MINUTE, mașina era înconjurată de un cordon de polițiști, care încercau să oprească mulțimea adunată ciorchine. Din fericire, pe strada

Marlborough era un sergent de poliție ocupat cu un bețiv, care sosi imediat la fața locului.

— A fost împușcat de aproape cu un pistol de calibru mic. — asta era prima concluzie după o examinare sumară.

După cîtva timp sosi salvarea care ridică rămășițele pămîntești ale lui Horace Tom Tickler. Un ofițer de poliție se sui la volanul taxiului și duse mașina în garajul Scotland Yard-ului, pentru o examinare mai atentă. Îi scosese numărul, iar Scotland Yard-ul trimise un echipaj în căutarea șoferului, un oarecare Wells.

Dick Allenby nu a fost implicat în cercetări, dar s-a angajat în discuție cu Surefoot în momentele cheie ale anchetei, air apoi s-a îndreptat spre sediul poliției.

Omul fusese împușcat în taxi; găsiseră urma glonțului în tapiserie. Corpul căzuse de pe banchetă iar picioarele se rezemau de portieră.

— Probabil că mai era în viață cînd se prăbușise pe podea. Ucigașul mai trăsese odată. Am găsit un glonte înfipt în podeaua mașinii! îi explică Smith.

— Ați găsit șoferul? — îl întrebă Dick.

— Trebuie să sosească!

Domnul Wells, șoferul, era un bărbat îndesat și grozav de speriat. Povestea lui era foarte simplă. Se dusese la garajul unde-și ținea mașina, puțin după ora două noaptea. Ușa era închisă. Își lăsă mașina afară, așa cum făcea de obicei, ca să fie la îndemîna spălătorului, care sosea în jur de șase. Nu-și făcuse niciodată probleme, pentru că taxiurile nu prea erau ținta hoților; puteau fi ușor identificate, și mai rău

te încureau. Garajul său se afla în curtea unui grajd din Marylebone Road.

În ceea ce-l privea, avea un alibi perfect. După ce-și lăsase taxiul, se îndreptase către cea mai apropiată secție de poliție ca să predea o umbrelă și o carte, uitate de ultimul pasager. Fusese văzut de un polițist după ce coborîse din mașină și tocmai ace-luia îi și adusese lucrurile găsite, pe care le înmînase apoi la poliție. Era o curte pustie, fără locatari, iar garajele erau lipite de o clădire folosită ca depozit de mobilă.

Se făcuse ora șapte și West End-ul era plin de taxiuri, cînd Dick ajunsese acasă, la apartamentul său din Queen's Gate. Ciudat, după toate cîte se întîmplase, era totuși mulțumit că Mary nu apucase să descopere singură oribilul spectacol. Mașina fusese parcată lingă bar, cu 20 de minute înainte de groaznica descoperire.

Șoferul fusese văzut strecurîndu-se din taxi și îndreptîndu-se spre Air Street.

Cea mai importantă constatare fusese că aparatul de taxare era oprit și înregistra suma de 17 șilingi. Aceasta îi indica polițistului perioada aproximativă care s-a scurs între comiterea crimei și găsirea cadavrului.

Mai tîrziu, după-amiază, Surefoot Smith îl vizita pe Dick Allenby.

— Știam că te interesează ce am mai descoperit — spuse acesta. Am găsit o hîrtie de o sută de lire sterline în buzunarul prăpăditului.

— În al lui Tickler ?

— Dar de unde știi cum îl cheamă ? — se miră Surefoot Smith —

— Păi... știi, de fapt, l-am recunoscut imediat. A fost servitorul unchiului meu.

— De ce nu mi-ai spus nimic azi dimineață ?

— Nu eram sigur. M-am lămurit abia cînd l-au ridicat. Nu știu prea mult despre afacerile unchiului meu, dar mi-aduc, aminte că omul acesta fusese concediat pentru furt, acum șase sau șapte ani.

Surefoot îl aprobă.

— Așa este ! Tocmai voiam să-ți povestesc despre asta. Am trecut azi dimineață pe la bătrînul Lyne, dar se pare că nu-l prea impresionează Scotland Yard-ul. Va să zică... este unchiul tău ! Felicitări !

— Ce a spus ? — îl întrebă curios Dick.

Surefoot Smith își aprinse pipa.

— Ce... crezi că am putut scoate ceva de la el ? Tot ce-și amintea despre Tickler era că fusese un ticălos, iar asta știam și noi foarte bine. O bancnotă de o sută... nu pot să pricep.

Își făcu loc pe banchetă și se așeză.

— Mă întreb cine era tipul care l-a luat cu mașina. Pariez că este american. Tocmai asta mă și îngrijorează din nou : știința asociată cu crima.

Dick făcu mare haz.

— După părerea ta, Surefoot, știința este vinovată de toate crimele.

— Păi ce, nu-i așa ? Ce a făcut știința pînă acum ? A inventat fotografia ca să înlesnească falsurile, avionul — cu care s-o șteargă criminalii, mașina pentru spărgătorii de case și bănci. Ce a făcut radioul ? În West End, în ultimile șase luni, am avut patru cazuri de furturi în care s-a folosit

radioul ! Ce-a făcut electricitatea ? I-a ajutat pe spărgătorii de safe-uri să găurească tezaurele. Phu... știința... !

Dick se gândi că, de fapt, cuceririle științei nu se prea potriveau cu crima din taxi și i-o spuse lui Smith :

— Putea foarte bine să se fi petrecut într-o birjă.

— Da, de unde. Ce-ar fi făcut cu calul ? Și... îți spun eu, asta-i doar începutul !

Se întinse și se prijină cu mîna de cutia de metal de pe banchetă.

— Asta-i știința și, prin urmare, este la îndemîna tuturor criminalilor ; uite, de exemplu, arma cu amortizor...

— S-a folosit așa ceva azi noapte ? — se repezi Dick.

Surefoot Smith se gândi o clipă, după care îl întrebă :

— Ai niște bere ?

Erau zece de sticle sub una din banchete. Dick primea mulți vizitatori însetați. Surefoot Smith deschise două și le bău pe nerăsuflăte. Era înnebunit după bere. Putea să bea și douăzeci, dintr-un foc, fără să se amețească, ba, dimpotrivă spunea că-i ascuțește judecata.

— Nu ! — îi răspunse, ștergîndu-și cu grijă mustața, cu o batistă mare, roșie — deși n-a auzit nimeni împușcăturile. Unde l-o fi dus ? Probabil pe undeva, în afara orașului.. Sînt o mulțime de locuri pustii unde nu găsești nici țipenie de om. În cîteva ore poți ajunge departe cu mașina. S-au găsit urme de picături de ploaie pe parbriz și noroi pe roți, iar

la Londra a fost senin, pe cînd în provincie a turnat cu găleata.

Întinse mina mecanic sub banchetă și mai scoase două sticle pe care le desfăcu nepăsător.

— Și ce părere ți-a făcut bogata mea rudă ?

— Sînteți în relații ? — îl întrebă Surefoot.

Dick dădu negativ din cap.

— Păi, ... ți-aș putea spune cam ce cred despre el...

— Da, ai dreptate ! — încuviință Dick Allenby, uitîndu-se cu tristețe la sticlele care se împuținau — Nici eu nu pot să-l înghit !

Surefoot își șterse din nou mustața cu grijă.

— Tipul ăsta, Tickler, v-ați certat cumva acum vreo cinci ani ?

Dick se încruntă.

— Ți-a spus Lyne ceva ?

— Știu și eu... ! — îi replică Surefoot, fără să-i ofere prea multe amănunte...

— Da, l-am dat afară din casă. Îmi adusese un mesaj jignitor de la unchiul meu și-l mai și înflorise pe deasupra, cu propriile sale remarci.

Surefoot se ridică în picioare și se scutură tacticos :

— Trebuia să-mi fi spus aseară ! — îi reproșă el — M-ai fi scutit de multe...

— Sigur, așa este ! ... și cu ocazia asta aș fi economisit și patru sticle de bere ! — îi replică Dick indignat.

— Lasă, au servit unui scop nobil ! — zise Surefoot.

Examină atent ciudata pușcă cu aer comprimat, o ridică fără dificultate și o puse la loc.

— Asta ar fi putut foarte bine să fi fost arma crimei ! zise el.

— Vrei să spui că eu l-am ucis pe tipul ăla ? — îl întrebă Dick, simțind că i se suie sîngele la cap. Surefoot zîmbi.

— Nu te enerva ! N-am nimic cu tine. Știința e de vină !

— Ba nu știința, ci pușca — îi replică Dick, stăpînindu-se cu greu. — Deși, cum ești tu greu de cap, n-o să pricepi niciodată care e diferența.

— Mulțumesc ! — bombăni Surefoot.

— ... nu-i nimic deosebit. Detonezi o încărcătură în obturatorul puștii și în acest fel se formează aer cu presiune foarte ridicată care poate fi folosit la fel de bine la alimentarea unui motor sau la împușcarea unui pușcăriaș... !

— Deci știi că a stat la zdup ! — îl tachină Surefoot.

— Păi bineînțeles. De două sau trei ori ... oricum, unchiul meu a contribuit cel puțin la una dintre ele. Dacă aș fi în locul tău, Surefoot, m-aș duce la Chicago și aș studia metodele folosite de polițiștii de acolo ...

— N-au nici un fel de metode ! M-am lămurit eu !

În timp ce se îndrepta către Hyde Park, Surefoot Smith remarcă faptul că toate celelalte probleme deveniseră un fleac în comparație cu crima din taxi. Se afla pe prima pagină a tuturor ziarelor, sub diverse titluri. Unul dintre ele anunța șocant, că se descoperise un fapt important. Era vorba de bancnota de o sută de lire din buzunarul victimei. După ce-l citi, lui Surefoot îi păru rău de cei cinci penny aruncați.

În timpul zilei se verificaseră și antecedentele lui Wells, fără nici un rezultat. Avea un alibi tare tocmai din partea unuia care ar fi dorit cel mai mult să-l infunde.

Smith trebuia să meargă la o conferință, la Scotland Yard, în jur de ora patru. Nu putea suferi conferințele unde toți nu făceau altceva decît să se așeze în jurul unei mese, să fumeze și să-și dea cu părerea asupra unor subiecte de care habar n-aveau.

Dar, de data asta, pentru prima oară în atîția ani, ajunsese la fix și constată cu satisfacție că și cei patru colegi ai săi erau la fel de pe dinafară ca și el. Știau — fără ca acest lucru să fie o descoperire — că s-ar fi putut să aibă de-a face cu un nou tip de crimă, care s-ar putea repeta. Frații Desperado, de exemplu, fuseseră axați pe furtul de mașini iar acum se lăsaseră de asta și se profilaseră pe spargerii la țară.

Dăduseră totuși de-un capăt. Un polițist care patrula în Portland, pe lîngă grașduri, recunoscuse cadavrul, amintindu-și că aparținea unui tip cu care discutase pe la două fără un sfert. Asta se potrivea foarte bine cu ceea ce știa Smith însuși, pentru că el îl întîlnise pe Tickler în jur de ora două, venind dinspre Regent Street și îndreptîndu-se spre Portland.

Ciudaț însă — deși era un fenomen obișnuit printre anchetatori — polițistul nu spusese nimic despre vocea bețivului de care era atît de interesat Tickler.

Nici măcar în raportul său nu aminti o vorbă din conversația purtată cu victima, care avea clar un dinte împotriva bețivului.

— Asta nu-mi spune nimic nou! — constată Surefoot, punînd raportul pe masă -- Cu excepția

faptului că Tickler n-a stat niciodată în închisoare nouă luni ; toate condamnările lui au fost mult mai scurte. Cui îi folosea oare moartea amărîtului ăsta ? N-avea un ban în buzunar. L-am văzut cum își aprindea mucuri adunate de pe jos. Cine l-o fi luat în taxiul furat și cu ce scop ... ?

Grăsanul de McEwan se sprijini de mînerul scaunului și aruncă o trombă de fum în tavan.

— Dacă ar fi vorba de bande de hoți, n-ar fi nici o problemă ! — spuse el enervat — Dar așa ... Omul ăsta nici măcar nu „ciripea“ ceva, nu-i așa Surefoot ?

— Nu, nici vorbă ! — îi răspunse acesta.

Intr-adevăr, Tickler nu turnase niciodată pe nimeni.

— Și atunci, spune-mi și mie cine avea interes să-l omoare ? ...

Iată la ce rezultat ajunseseră după o oră de discuții. Surefoot Smith intră în micul său birou complet neluminat. Se strînseseră o mulțime de scrisori. Una dintre ele îi atrase atenția. În mod deosebit. Avea ștampila poștei din Westminster și sosise chiar în după-amiaza acelei zile. Plicul era murdar, iar adresa fusese mîzgălită de un om certat cu scrisul.

Desfăcu plicul și scoase o foaie de hîrtie, ruptă mai mult ca sigur dintr-o agendă ieftină de buzunar. Pe ea erau scrise cu creionul următoarele cuvinte : „Dacă vrei să afli cine l-a ucis pe bietul Tickler, du-te să-l întrebi pe domnul L. Moran“.

Smith se uită cu luare-aminte la scrisoare, după care își zise cu voce tare :

— De ce nu ?

Demult voia să se lămurească cum stau lucrurile cu acest domn,

CREDINȚA are nevoie de dragoste, la fel cum și speranța trebuie întreținută de curaj. Mary Lane era foarte încrezătoare în propriul viitor și plină de speranțe în ceea ce privește ultima ei realizare. În caz contrar și-ar fi pierdut cea mai frumoasă dintre iluzii.

Era convinsă că într-o zi va fi acceptată de trupa londoneză de teatru West End și că-și va vedea numele scris de-o șchioapă pe afiș. Dar ea nu visase niciodată să ajungă vedetă peste noapte, deși faima și renumele sînt tot atît de neașteptate ca și trecerea de la somn la starea de veghe. Își spunea mereu că va veni și ziua în care publicul o să aibă ochi și pentru ea. Între timp, începuse să fie remarcată, cu excepția cîtorva critici de teatru, mereu în căutare de talente remarcabile, demne de a trona pe cerul înstelat al artei dramatice. Cîteodată aveau noroc, dar, de cele mai multe ori, entuziasmul lor era aidoma baloanelor de săpun, dar și atunci reușeau să iasă basma curată prin diverse șiretlicuri ; unul dintre ele era să se ia singuri peste picior, distrăgînd atenția publicului. Din cîte își dădu seama, despre ea vorbeau cu jumătate de gură. Pentru ei era doar un mic punct strălucitor în marea nebuloasă a tinerelor actrițe.

Ar fi putut (spuneau ei) să ajungă într-o zi o mare vedetă, dacă ar învăța cum să-și moduleze vocea, cum să-și folosească mîinile, cum ... mai știu eu ce ...

Mary se strădula pe cât putea, pentru că era la acea vîrstă cînd criticii dramatici îţi par Dumnezeu. Oricum, nu-şi făcea iluzii deşarte. Nu visase niciodată impresari renumiţi care să dea buzna în cabina pe care o împărţea cu alte două fete şi să-i spună :

— Ştii rolul doamnei Fortescue, nu-i aşa ? Pregăteşte-te să joci în locul ei ! S-a îmbolnăvit subit.

Şi nici nu se imagina personajul principal al rubricilor teatrale din ziare care aclamau un nou fenomen. Ştia prea bine, că dublurile, oricît de frumos ar fi primite sînt date uitării la fel de frumos, iar o actriţă devenită ştea peste noapte, se stinge la fel de repede.

A doua zi dimineată, după ce îşi făcuse apariţia domnul Washington Wirth, avu o scurtă întrevvedere cu domnul Hervey Lyne, în problema rentei anuale. Nu fu o întîlnire prea plăcută. De fapt, nici una din discuţiile ei cu domnul Lyne nu fusese agreabilă.

— Ştiai foarte bine că dacă vrei să ajungi actriţă o să mori de foame ! — mîrîi bătrînul — Taicătu m-a făcut executorul său testamentar şi mi-a dat puteri depline. Nu primeşti mai mult de 150 pe an. Şi cu asta am încheiat !

Era foarte drăguţă şi foarte nervoasă în acelaşi timp, şi, cu toate astea, se stăpînea admirabil.

— Dar, 20.000 de lire înseamnă mai mult de 150 pe an ! — protesta fata.

Moşul o privea ca prin ceaţă cu ochii săi miopi, de cîrţită.

— Asta-i tot ce ţi se cuvine pînă implineşti 25 de ani ! După aia, de-abia aştept să scap de tine.

Și încă ceva, domnișoară : ești prietenă cu nepotul meu Dick Allenby ?

— Da ! — îi răspunse Mary, privindu-l disprețuitor.

Bătrînul ridică amenințător degetul lui scîrnăv și îngălbenit.

— Să știi că n-o să vadă nimic de la mine. Nici acum, nici după moartea mea ! Să-ți fie clar !

Fata nici nu se mai obosi să-i răspundă. Binny o conduse spre ieșire, adresîndu-i-se pe un ton neobișnuit de binevoitor.

— Nu-l luați în seamă, domnișoară ! Nu-i în apele lui în dimineța asta !

Mary nici nu-l băgă în seamă pe Binny care ofta din tot sufletul. Dădu cu tristețe din cap și închise ușa în urma ei. Era cît pe ce să devină un sentimental.

Zece minute mai tîrziu, îi povestea revoltată la telefon lui Dick Allenby cele întîmplate. Oricum, compătimirea lui era mai ușor de suportat decît tonul mîeros al lui Binny.

Despre Hervey Lyne, se spunea că ar fi trebuit să facă parte din personajele lui Dickens. Avea o înfățișare excentrică și obiceiuri ciudate, ceea ce nu era de mirare la un om bătrîn și egoist, care fusese om de vază care să nu fi împrumutat bani de la Hervey Lyne, fără o dobîndă serioasă ... Spre deosebire de răposatul „Chippy“ Issacs, „domn“ în toată puterea cuvîntului, care dădea bani cu împrumut contra unei simple înțelegeri scrise, Hervey era dur, neiertător și grosolan. Incheia însă afaceri rapide. Filfizonii — care se plimbau în trăsuri și pariau cu miile de lire pe caii lor, care dădeau petreceri înecate

in șampanie, purtau favoriți și erau însoțiți de doamne cu nasul pe sus, care credeau că sursele lor fumătoare vor arde în focul Gheenei — se trezeau câteodată fără bani, iar atunci îl preferau pe Hervey fiindcă știau ce-i așteaptă. Hervey spunea hotărît, de la început, ori da, ori ba. Dacă te duceai la el, existau doar două posibilități: ori ieșeai în 5 minute cu banii, ori după 2 minute, ferm convins că ar fi ajuns la același rezultat ca și după două ore. A renunțat să mai împrumute bani după ce administratorii averii ducelui de Crewdon au pierdut procesul intentat împotriva sa. Hervey fusese convins că vor câștiga, iar rezultatul a însemnat un șoc groaznic pentru el. După acest eveniment, acorda foarte rar un împrumut. (Și chiar și atunci, doar sume mici). Era aidoma jucătorului de cărți, care-și încerca norocul din cînd în cînd, ca să nu-și piardă îndemînarea!

Viziunea sa asupra vieții se poate rezuma în cîteva cuvinte: corabia destinului său naviga liniștită în apele calme ale unei mări pline de fraieri. Clienții săi erau niște fraieri. N-a avut niciodată nici cel mai mic respect pentru ei. Erau fraieri să ia bani cu împrumut, fraieri să accepte dobînzii enorme și chiar și mai fraieri să-i restituie.

Dick Allenby era și el un fraier: un inventator pierde-vară și o odraslă impertinentă, care nu era în stare să-și dea seama din ce parte bate vîntul. Mary Lane, altă fraieră, o actriță de doi bani, care se foia și era gata să-și desfacă picioarele (această aluzie obscenă era expresia lui preferată), pentru cîțiva bănuți. Deci, pe de-o parte, era nepotul său, care, cu puțin tact ar fi moștenit un milion, iar pe

de altă parte, fata celui care fusese cîndva partenerul său și care, dacă ar fi fost o actriță bună, ar fi beneficiat de aceeași sumă.

Ambii ar avea de cîștigat dacă bătrînul și-ar ieși din amorteală și ar modifica testamentul. Cît despre servitorii săi ... Aceștia erau complet idioți.

Bătrînul Binny, chel, îndesat, unsuros care-i împingea căruciorul pe roțile era la fel. Ar fi putut să fie mai mărînimos cu Binny și să-i lase 100—200, drept mulțumire pentru că i-a fost ca un ciine credincios în toți acești ani, dar Binny avea un obicei prost : fredona fals.

Oricum, lui Binny puțin îi păsa.

Era o fire veselă, avea ochi mari și un cap perfect chel. Era însă cam leneș. Uscata și autoritara lui nevastă (care făcea și pe bucătăreasă în casa din strada Naylor's Crescent nr. 17) reușea cu greu să-l trezească dimineața. Valet, servitor de încredere, curier, majordom, responsabil cu împinsul scaunului pe roțile și cu cititul cu voce tare, Binny făcea cît zece.

Bătrînul Hervey stătea proptit în fotoliul său, uitîndu-se încruntat la oul și pîinea prăjită care îi fuseseră puse dinainte. Pe fața sa zbîrcită se citea o mare nemulțumire. Ochii săi albaștri, tăioși, ascunși în spatele unor ochelari cu rame groase și lentile fumurii, se uita fix la tavă, iar mintea îi rătăcea aiurea.

— A mai sunat rahatul ăla de detectiv ?

— Nu, domnule ! — răspunse Binny. Vă referiți la domnul Smith ?

— Mă refer la nebunul care a venit să-mi pună întrebări în legătură cu excrocul ăla de Tickler — zbiera moșul, izbind cu pumnul în masă, la fiecare cuvînt.

— Omul care a fost găsit în taxi ?

— Lasă că știi tu cine ... ! — rinji bătrînul —
Cred că i-a venit de hac un alt pungăș. Cam așa
sfîrșesc toți ăștia !

Hervey Lyne tăcu îmbufnat. Se întreba dacă nu
cumva l-o fura și Binny. În ultima vreme cerea tot
mai mulți bani de coșniță, pretextînd că s-a scum-
pit mîncarea. Era o minciună, bineînțeles ! Dacă se
gîndea bine, Binny era unul din acei servitori bla-
jini, ursuzi și umili, care n-ar sta pe gînduri să-și
înșele stăpînul. Ce mai ... era timpul să-l înlocu-
iască ! Azi dimineața îi bătuse un apropo, iar Binny
era în culmea desperării.

— E o zi frumoasă, domnule. Putem să ieșim la
plimbare cu căruciorul — îi spuse, mestecînd ceaiul
cu lingurița.

— Taci din gură ! — îl repezi bătrînul —

După cîteva clipe îl întrebă din nou :

— La ce oră a sunat tipul ăla ? — se răsti el.

Binny, care turna ceaiul de partea cealaltă a
mesei, întoarse capul și-l privi compătimitor :

— Care tip, domnule ? Domnișoara a venit la
nouă ...

Hervey își mușcă buzele de furie.

— Singur că da, timpitule ! Dar, bancherul ...
nu l-ai invitat ?

— Ah, domnul Moran, ... la ora zece, da dom-
nule !

— Dă-mi scrisoarea, dă-mi-o mai repede !

Binny puse ceașca cu ceai în fața stăpînului său,
cotrobăi prin teancul de hîrtii din secretaire și pînă
la urmă o găsi.

— Hai, citește-o ! Ce mai stai ? ! Nu vreau să
mai fiu deranjat.

Nu trebuia să se mai repete așa ceva. Bătrînul utea distinge întunericul de lumină ; zărea fereastra, utea ajunge în dormitor, înfruntînd singur cele 7 trepte, dar nu mai mult. Putea să-și scrie numele, e te mirai cum un om pe jumătate orb este capabil să facă o semnătură cu atîtea înflorituri.

„Stimate domnule Lyne, (citi Binny, pe tonul moloton pe care și-l adoptase pentru lectura cu voce ure) o să am plăcerea să vă vizitez mîine dimineață a ora zece.

Al dumneavoastră Leo Moran“

Hervey rînji :

— „O să aibă plăcerea“ ... i-auzi ! — șuiera el — Da ce-și închipuie că l-am invitat să se distreze ... ? ! Sună soneria !

Binny ieși tîrșîind picioarele și reveni după cîteva clipe cu invitatul.

— Domnul Moran ! — anunță el.

— Ia loc, domnule Moran ! — îi făcu bătrînul semn cu mîna — Oferă-i un scaun, Binny, și ieși afară, ai auzit ? Ieși afară ! Și n-asculta la ușă, fir-ai să fii !

Vizitatorul zîmbi în timp ce ușa se închise în urma lui Binny, care rămase impasibil și complet indiferent.

— Deci Moran, tu ești bancherul meu.

— Da, domnule Lyne. Am cerut permisiunea să vă văd anul trecut, dacă vă mai amintiți !

— Imi amîntesc, cum să nu ! Dar eu nu vreau să mă văd cu bancherii, vreau ca ei să vadă de banii mei. Asta-i treaba ta și încasezi destul pentru ea, sînt convins ! Ai adus bilanțul ?

Vizitatorul scoase un plic din buzunar, îl deschise și extrase două coli de hîrtie împăturite.

— Poftiți ! — spuse el întinzându-le bătrînului.

— Nu vreau să mă uit la ele ! Spune-mi numai ce balanță am.

— Două sute douăsprezece mii, șapte sute șazeci de lire și cîțiva cenți.

— Him ... — asta era un mod de a-și manifesta mulțumirea — Înclusiv depozitul bancar, nu ? Dar tu cît ai în stoc ?

— Stocul numără șase sute treizeci și două de mii de lire.

— O să-ți spun de ce te-am chemat ! — începu Lyne, după care i se adresă deodată cu suspiciune.

— Deschide ușa și vezi dacă trage cu urechea. Vizitatorul se ridică, deschise ușa și o închise la loc.

— Nu-i nimeni ! — spuse el.

Pe de-o parte se amuza, deși bătrînul n-avea cum să-l vadă.

— Nimeni, zici ! Ei, Moran, o să-ți spun sincer ! Mă consider un om extraordinar. Asta nu este o laudă, ci un fapt pe care poți să-l constăți și singur. N-am încredere în nimeni. Nici măcar în bancheri. Mi-a slăbit vederea și mi-e greu să mă uit într-un bilanț, dar am o memorie de elefant. Sînt obișnuit să țin minte cifre și ți-aș putea repeta exact ce mi-ai comunicat.

Se opri și se zgîi prin ochelarii săi cu lentile fumurii în direcția omului aflat de cealaltă parte a mesei.

— Sper că nu joci la Bursă sau la curse !

— Nu, domnule Lyne.

Se opri din nou.

— Hîm ! Prostul ăla de Binny îmi citea acum cîteva zile despre un bancher, care a excortat o mare sumă de bani. Mărturisesc că nu prea m-am simțit în largul meu. Am mai fost jefuit și altă dată ...

— Nu prea sînteți politicoș, domnule Lyne !

— Nici nu încerc ! — i-o tăie bătrînul. Îți povestesc doar ce mi s-a întîmplat. Am avut un ticălos de servitor, numit Tickler — tipul care a fost omorît ...

Și uite așa îndruga verzi și uscate despre micile furtișaguri ale servitorului său, iar Moran fu nevoit să-l asculte răbdător. Se simți destul de ușurat cînd bătrînul îi întinse mîna sa uscățivă și mai ales după ce ușa casei cu nr. 17 de pe strada Naylor's Crescent se închise în urma sa.

— Doamne Sfinte ! — își spuse bancherul, care avea din cînd în cînd obiceiul să vorbească singur. N-aș mai trece prin așa ceva ! Nici pentru toți banii din lume !

Binny, chemat la sunetul ascuțit al clopoțelului observă ca vizitatorul plecase deja.

— Ce zici, Binny ? Crezi că mutra lui inspira încredere ?

Binny se gîndi adînc.

— E o fată ca oricare alta ! — îi replică el indiferent.

Bătrînul pufni de ciudă.

— Hai, strînge masa ! Cine mai trebuie să vină ?

Binny încercă să-și amintească. După un timp, îi spuse :

— Un om pe nume Dornford, domnule !

— Un gentleman pe nume Dornford ! — îl corectă Lyne. Îmi datorează bani, deci este un gentleman. La ce oră ?

— Pe la opt, domnule !

Lyne îi făcu semn cu mîna să plece.

Pe la ora 3 după-amiază s-a urnit din sufragerie, înfășurat în paltonul său gros, cu pălăria de fetru pe cap. Se vâlcări în timp ce era așezat în scaunul cu roțile, care fu împins cu greu pe stradă, și de aici, încă și mai greu pe poteca lină care duce din parc în grădinile rezervate locatarilor străzii Naylor's. Aici se așeza sub un copac, în timp ce Binny ghemuit incomod pe un scaun pliant îi citea pe un ton monoton evenimentele zilei. Bătrînul îl întrerupse o singură dată.

— La ce oră vine domnul Dornford ?

— La opt, domnule ! -- îi răspunse Binny.

Lyne încuvință din cap, își împinse ochelarii cenușii pe nas și își încrucișă mîinile pe pătura care-i acoperea genunchii.

— Să stai și tu în cameră cînd vine, ai auzit ? ! E un tip periculos ! Ai priceput, Binny ? !

— Da, domnule !

— Și de ce dracu n-ai spus așa de la început ? Hai, citește porcăriile astea.

Binny se supuse și continua cu multă vervă povestea celei mai recente crime londoneze.

Îl pasiona foarte mult să studieze crimele din punct de vedere teoretic.

ARTHUR JULES joacă un rol minor în toată această istorie și n-ar prea merita să-l luăm în seamă. Deși nu-i un personaj important, a reușit să pună un om în umbra eșafodului. De aceea, hai să spunem câteva cuvinte și despre el. Era un bărbat tânăr, plinuț, palid la față, cu monoclu și păr lins, pieptănat cu grijă, cu o ținută impecabilă. Am mai putea adăuga că era atașat diplomatic pe lângă o ambasadă sud-americană. Un fel de diplomat liber profesionist. În alte țări, mai circumspecte, i s-ar fi înmînat politicos pașaportul, cu recomandarea să se suie în primul avion. În acest caz, i-ar fi lăsat cu buza umflată pe toți detectivii însărcinați cu supravegherea sa.

Dădea întotdeauna impresia unei persoane importante și subtile, mai ales atunci cînd privea prin ferestra arcuită mîngîindu-și absent mustăcioara neagră și discutînd fără nici o urmă de accent cu Jerry Dornford.

Toată lumea îl îndrăgea pe Jerry, pe care îl mai chema și Gerald. Avea toate atuurile să fie pe placul oamenilor înstăriți. Era, desigur, ca și Jules de altfel, membru al clubului Snell. Era membru al tuturor cluburilor importante. Își plătea cu conștiinciozitate taxele, nu dădea cecuri fără acoperire, nu fusese nicio dată în situații dificile, sau, doamne ferește, falit. Era un bărbat înalt, care șchiopăta un pic. Avea păr castaniu, cu început de chelie în creștet, ochi adînci, pătrunzători care dădeau un oarecare farmec feței sale boțite. Jerry ducea o viață foarte trepidantă.

Puțini din creditorii săi reușeau să țină pasul cu el. Fusese corespondent și din nou corespondent; era burlac și locuia într-un mio apartament din Hall Moon Street, unde dădea mici petreceri, chiar foarte mici. Era mentorul unor cluburi exclusiviste de curse de cai. Agenții de pariuri sperau că într-o zi se va stabili definitiv în această afacere. Avea câteva rude foarte bogate și foarte în vîrstă, dar nu se știa dacă își vor lăsa averile pe mîna lui sir George Dornford. În realitate n-ar fi avut nici un motiv să n-o facă.

În prezent, era în mare criză de bani. Jules știa prea bine acest lucru, fiindcă între ei nu existau secrete. Chiar dacă la petrecerile din Hall Moon Street erau doar patru invitați, Jules era sigur unul dintre ei.

— Cum îl chema pe tipul ăla ?

— Hervey Lyne !

— Hervey Lyne ? Păi, îl cunosc. Ce tip ciudat !

Cînd scumpul meu tată era secretarul consulatului, asta cam prin 193... împrumutase bani de la Lyne. Dar credeam că s-a retras din afaceri. Era cămătar, nu-i așa ?

Jerry schiță un zîmbet vădit stînjenit.

— Da, om de afaceri ! — îi răspunse laconic. Da, s-a retras ! Îi datorez 3000 de lire de mult timp : de vreo patru ani. Există desigur șansa să moștenesc ceva, dar acum toate speranțele s-au spulberat.

— Și te presează, nu !

Jerry îi răspunse printre dinți.

— Da ! Mai bine zis vrea să mă dea în judecată și n-am cum să-l împiedic. Toată viața am evitat

strada Carey. Citeodată lucrurile au mers prost dar se ivea întotdeauna câte ceva.

Între ei se așternu o liniște grea, apăsătoare. Jules mai avea și el un alt nume dar nimeni nu-l ținea minte — se trăgea de mustață cu mișcări din ce în ce mai rapide.

— Două mii... asta te-ar putea salva, nu ? M-da ! Și de ce nu ? Uite două mii, voila ! Nu-ți fă probleme ! Nu-ți cer nimic deosebit. Aș vrea totuși să ajuti un om pe care-l interesează afacerile unui bun amic de-al tău. Consider că ți-am oferit o sumă destul de mare pentru un lucru atât de neînsemnat. Desigur că n-o să-i spun asta persoanei. În fond, dacă fi dă mâna, de ce să nu profiți și tu un pic ? Ei ce zici ?

Jerry Dornford se uită scîrbit pe fereastră. Ori de cîte ori i se cerea să muncească pentru bani își amintea că el era un gentleman — iar ceea ce i se cerea acum să facă, era un lucru dezgustător, dar se așteptase și la mai rău. În realitate nu excludea nici o posibilitate de a ieși din impas, cu excepția sinuciderii.

— Nu știu dacă am să pot...

Doi oameni intrară în cameră. Se uită pe furiș la ei și-i recunoscă de amîndoi, deși era interesat doar de unul singur.

— Uite-l pe Fate ! — zise el.

— Cine sînt ? îl întrebă Jules.

Îl cunoștea doar pe unul dintre ei, care era membru al clubului, pe celălalt însă, de vîrstă mijlocie, blond, nu-l mai văzuse în viața lui.

— Este bancherul meu !

— Întimplător este și bancherul lui Lyne, îl cheamă Moran. — Îi place să i se spună „maiorul Moran“. Este un ochitor excelent. L-am remarcat la Bisley. Mă aflam acolo cu unul dintre generali și ne uitam la trageri.

Jules îl privi întrebător pe Jerry, cu ochii lui negri, pătrunzători.

— Ei, ce zici, prietene ?

Jerry pufni pe nas ca un armăsar și dădu nehotărît din cap.

— Trebuie să mă mai gîndesc. Ceea ce-mi ceri, este un lucru îngrozitor.

— Dar nu-i mai îngrozitor să fii falit ? Să te retragi din toate chefurile și să ți se spună „bietul Jerry“, ca lui Mike Hennessey ?

— De ce mi l-ai dat de exemplu tocmai pe Mike Hennessey ? — îl întrebă imediat Jerry.

Prietenul său zîmbi malițios.

— Ah, nimic, a fost doar o asociație de idei. Știu că frecventezi teatrul Sheridan, nu ? Te înțeleg... Este o fată foarte drăguță.

Își țuguie buzele, ca și cînd ar fi vrut să înceapă să fluiera.

— Și, apropo de asociație de idei. Allenby o place și el pe fată. Ce interesant ! Cum se leagă toate ca într-un careu de cuvinte încrucișate. Mai gîndește-te, dragul meu Jerry ; și... sună-mă la Grosvenor.

Îi făcu semn unui chelner, își înscrise inițialele pe nota de plată și se îndreptă spre ieșire. Însoțit de Jerry. Trebuiau să treacă pe lîngă Moran și prietenul său. Bancherul, zglobiu și aprins la față dădu

din cap plin de voie bună și-l trase de mîneacă pe Jerry.

— Jerry, aș vrea să ne vedem săptămîna asta, dacă se poate.

Jerry nu uita niciodată că era membru al clubului Snell și un gentleman înnăscut. Nu uita de asemenea, că domnul Leo Moran era un funcționaraș de bancă parvenit, care-și desăvîrșise probabil educația pe cheltuiala statului ; știind toate acestea, îl scoase din sările familialul „Jerry“, cu atît mai mult cu cît se simțea cu musca pe căciulă. Era inadmisibil să fie acostat în felul ăsta într-un club privat.

Își trase disprețuitor mîneca și i se adresă tăios :

— Bine ! E-n ordine !

Ar fi reacționat mult mai violent dacă n-ar fi fost vorba de un oaspete al clubului și mai ales dacă Moran n-ar fi ținut în mîna soarta domnului Gerald Dornford.

El și Jules coborau acum scările.

— Porcul ! Cine l-o fi aciuit pe aici ? Ce-o fi fost în capul lui Snell cînd l-a acceptat ? !

Jules, mare amator de operă italiană, fredona o arie din Puccini. Zîmbi apoi înțelegător și clătină din cap :

— Dragul meu, — îi spuse acesta pe un ton grav — lumea e plină de tot soiul de indivizi...

Își scutură tacticos mînecele imaculate ale paltonului, îl bătu pe Jerry pe umăr ca și cînd ar fi fost un copil și se îndreptă spre strada Saint James, către sediul misteriosului său consulat.

Jerry Dornford se opri o clipă, șovăind apoi o luă spre Palat. Se afla într-o mare încurcătură și n-o să fie prea ușor s-o scoată la capăt. Ascultînd de

primul impuls, chemă un taxi care-l duse pînă la Queen's Gate.

Dick Allenby locuia într-o casă mare, împărțită în mai multe apartamente. Nu se afla nici un portar la intrare, iar ascensorul care-l duse la etajul patru era automat. Bătu la ușa atelierului lui Dick — pentru că asta și fusese înainte ca Allenby să-l fi transformat în cameră de lucru. Nu-i răspunse nimeni, așa că apăsă pe clanță și intră. Camera era goală. Era clar că avusese invitați, fiindcă bancheta era plină de sticle goale de bere. Dacă ar fi știut că fusese Surefood Smith, ar mai fi scăzut din sumarul invitaților.

— Ești aici, Allenby ? — strigă el.

Nu primi însă nici un răspuns. Se uită la cutia lungulată de metal, așezată pe partea cealaltă a banchetei și o ridică. Spre surprinderea sa, constată că o putea duce cu ușurință. O așază la loc și se duse la ușă. Cheia era pe dinăuntru ; o scoase și o examinează atent. Dacă ar fi fost de meserie, ar fi venit cu ceară și ar fi făcut o copie. Totuși pregătirea sa tehnică îi veni în ajutor. Mai demult se hotărîse să devină inginer.

Se opri și ascultă. Nu se auzea nici un zgomot dinspre lift. Din cîte știa, dormitorul lui Dick era la celălalt etaj, și probabil că acesta nu era acasă. Dornford desenă repede o schiță pe dosul unui plic — deși făcută în grabă era foarte exactă. Luă în considerare lățimea cheii, își însemnă ceva și o puse repede la loc, în momentul cînd auzi pe cineva coborînd scările.

Stătea în picioare, uitîndu-se la sticlele goale de bere, cînd Dick intră în cameră.

— Bună, Dornford !

După ton nu părea încântat de vizită.

— Doreai să ne vedem ?

Jerry zîmbi.

— Mă plictiseam. M-am gîndit să trec pe la tine să văd cum arată atelierul unui inventator. Apropo, v-am văzut la teatru, seara trecută. Drăguță fată ! Am discutat o singură dată cu ea și a fost foarte nepoliticoasă.

Dick îl privi dușmănos :

— Și o să-ți vorbesc la fel de nepoliticos dacă i te mai adresezi.

Jerry Dornford îi făcu cu ochiul.

— Ia te uită ! Ah, dar uitasem ! Știi, diseară trec pe la bătrîn. Vrei cumva să-i transmit cîmplimentele tale ?

— Cred că ar prefera să-i dai ceva mai substanțial — îi replică Dick.

Cu această vorbă aruncată în vînt îl atinse din plin pe Gerald.

Ce ciudat ! Pînă în acel moment, Dick Allenby nu-și dăduse seama cît de mult îl disprețuia pe acest om. Avea oricum un motiv foarte important, dar asta urmează să aflăm mai tîrziu.

— De ce ești atît de pornit împotriva mea, așa din senin ? De fapt, nici nu mă interesează fata asta a ta ! E încîntătoare micuța : e o actriță proastă, dar ca femeie... ; astea n-ajung prea departe cu teatrul !

— Dacă continui să vorbești așa despre domnișoara Lane, să știi că nu mai avem ce discuta. Ce

cauți aici ? Ai avut dreptate când mi-ai spus că nu te înghit. Dar asta nu mi-a venit așa din senin, după cum bine știi ! Din câte îmi amintesc, nu ne-am iubit niciodată prea mult.

— Dar am fost în același regiment, bătrîne ! Am fost camarazi de arme. Doamne, ce repede au zburat ăstia 12 ani !

Dick deschise ușa și se propti în prag.

— Nu vreau să mai calci pe aici. De fapt, nici nu vreau să te mai văd. Să nu uiți să-i spui asta unchiului meu, diseară. O să-i facă plăcere.

Jerry Dornford zîmbi. Era gros de obraz, deși în anumite împrejurări era foarte sensibil.

— Presupun că îl cunoști pe tipul ăla, Tickler, care a fost omorît noaptea trecută ! continuă el.

— Nu discut eu cu tine despre crime ! — îl repezi Dick.

Ieși din cameră și deschise ușa ascensorului, dînd la o parte grilajul de fier. Îi era ciudă că se enervase, dar, de la Jerry Dornford te puteai aștepta la orice. Îi era scîrbă de viața pe care o ducea Jerry, de concepțiile sale, de... toate porcăriile în care era amestecat. Își amintea ce bine se pricepea tipul ăsta să trișeze la cărți. Așa de bine încît unul din subalternii săi preferase să se sinucidă, decît să facă față consecințelor dezastruoase după o noapte de joc. După ce liftul ajunsese la parter, deschise ferestrele atelierului, să se ma aerisească — gestul ar fi putut trece drept exagerat, deși exprima foarte exact părerea lui despre vizitatori.

BANCA SE ÎNCHISESE demult, iar domnul Moran plecase acasă, cînd Surefoot Smith își făcu apariția.

Surefoot îi cunoștea aproape pe toți oamenii importanți din Londra.

Intr-adevăr, mulți dintre ei ar fi fost șocați să afle cît de multe lucruri știa detectivul despre viața lor particulară. Este însă la fel de adevărat, că nu există bărbat sau femeie în orice țară civilizată, care să nu aibă ceva pe conștiință, chiar dacă nu ar fi încălcat legea, au întotdeauna ceva de ascuns și tocmai acest ceva este deosebit de important pentru polițist.

Drumul cel mai scurt pînă la Parkview Terrace trecea pe lingă Naylor's Crescent. Uitîndu-se atent, zări un om care se îndrepta către el și se opri brusc. Binny avea faima unui mare bîrfitor și amator de cancanuri, care se dovedeau de cele mai multe ori nefondate. Oricum, în subconștientul său, domnul Lyne îl asociase întotdeauna pe servitorul său bu bancherul Moran. Cu ani în urmă, Surefoot Smith se ocupase de lumea financiară, iar memoria sa nu dădea niciodată greș.

— Bună ziua, domnule Smith ! — spuse Binny, ducîndu-și mîna la borul pălăriei. Iar apoi, după o clipă de ezitare :

— Pot îndrăzni să vă întreb dacă mai aveți vreo veste ?

— Parcă mi-ai spus că îl cunoșteai pe Tickler.
Binny încuviință din cap.

— Da, a fost predecesorul meu.

— Asta-i chiar foarte interesant ! — îi zise Surefoot Smith — Vrei să spui că tipul ăsta a lucrat pentru Lyne înaintea ta ?

După ce Binny recunoscuse, i se adresă supărat :

— De ce nu mi-ai spus pînă acum ? N-ai lucrat și pentru Moran ?

Binny zîmbi.

— Am fost angajat la diverse persoane. De exemplu, am fost valetul lordului Finley...

— Nu mă interesează povestea vieții tale ! Spune-mi mai bine ce fel de om este Moran. E un tip simpatic, generos, e mîna spartă, cum e ?

— A fost foarte drăguț cu mine ; oricum n-am stat decît șase luni. Locuiește după colț, vis-a-vis de parc. De fapt, apartamentul său se poate zări din grădină.

— Este un tip liniștit ! — se interesă Surefoot.

— Da, nu era prea zgomotos !

— Cînd am spus „liniștit“ — îi explică Surefoot exasperat — mă refeream la petreceri, băutură, femei — înțelegi ce vreau să spun... Maică-ta nu ți-a explicat nimic despre astea, cînd erai tînăr ?

— Mama a murit cînd eram mic, domnule ! — îi zise Binny — Nu, domnule, v-aș putea spune că domnul Moran era un chefliu. Dădea mici petreceri cu domni și doamne de la teatru, dar a renunțat la ele după ce și-a pierdut banii !

Lui Surefoot nu-i veni să creadă :

— Și-a pierdut banii ? Păi nu-i bancher ? Cum putea să-i piardă ?

— Mă refer la proprii lui bani, domnule, — se corectă Binny — De asta am și plecat de la dînsul. Avea niște acțiuni la o altă bancă... și... s-au evaporat... Știți cum e...

— Nu încerca să-mi explici ! N-are rost ! Știu foarte bine ce înseamnă a „se evapora“ ! — îi explică Surefoot. Deci dădea petreceri cu artiști, la fel ca și tipul ăla, cum îl chema... ? Cu băutură... și tot tacîmul ? !

Binny nu-i mai răspunse. Se uita neliniștit în jur, de parcă nu știa cum să scape.

— Te grăbești ? — îl întrebă detectivul.

— Filmul începe peste zece minute. N-aș vrea să-l pierd ! E cu Mary Pickford...

— Ah, da ? — zise Surefoot, total insensibil la auzul numelui celei mai mari vedete a ecranului — Dar, ia zi, cu tipul ăsta Tickler, ce mai e ? A lucrat vreodată pentru Moran ?

Binny se gîndi, iar apoi dădu din cap :

— Nu, domnule ! Cred că a lucrat pentru domnul Lyne, în perioada în care eu eram la domnul Moran, dar nu sînt sigur... Astă seară vorbește la radio !

— Cine ?

— Domnul Moran. O să vorbească despre probleme sau ceva de genul ăsta. L-am auzit mereu. Ține cuvîntări despre operațiuni bancare și mai știu eu ce...

Pe Surefoot Smith nu-l prea interesa subiectul. Ii mai puse cîteva întrebări despre nefericitul Tickler și își văzu apoi de drum.

Parkview Terrace era o clădire elegantă, cu etaje, care în timpul războiului fusese transformată în apartamente, ca multe altele. Domnul Moran locuia la ultimul etaj, iar servitorul său îi spuse lui Surefoot că era acasă.

De fapt, se îmbracă pentru cină. Smith fu condus într-un living-room spațios și cochet, mobilat cu gust. Cele două ferestre înalte ofereau o splendidă panoramă a parcului Regent și a Tamisei, dar pe Surefoot îl interesa îndeosebi aspectul luxos al încăperii. Cunoștea foarte bine cam cât câștigă un banker obișnuit. De aceea, constată cu multă uimire că la un venit de o mie două sute de lire pe an, domnul Moran își permitea să trăiască într-un apartament care valora 'cel puțin patru sute, afișind un lux și un rafinament care nu erau la îndemina celorlalți, de aceeași teapă cu el.

Podeaua era acoperită cu un covor persan. Lămpile păreau a fi din argint și erau în orice caz unicate. Se mai afla de asemenea și o canapea stil. Asta face sute de lire, socoti Smith; într-o casetă de cristal străluceau diverse podoabe din jad, care valorau probabil o avere.

Surefoot nu se pricepea la picturi; cu toate astea, constată că toate tablourile de pe pereți aparțineau unor maeștri clasici ai genului.

Tocmai examina biroul, când auzind foșnetul unor pași, se întoarce și dădu nas în nas cu proprietarul. Domnul Leo Moran era pe jumătate îmbrăcat și purta un halat de mătase peste cămașă și vestă.

— Bună, Smith! Nu am plăcerea să te văd prea des la față! Ia loc și hai să bem ceva! — Sună din clopoțel! Bere nu-i așa?

— Da, bere ! — încuviință Smith încântat. Aveți un apartament pe cinste, domnule Moran.

— Da, e destul de frumos ! — recunosc această nepăsător. Apoi, arătînd către un tablou :

— Asta e un Carot autentic.

— Tatăl meu a dat trei sute de lire pe el, iar azi valorează probabil trei mii.

— Tatăl dumneavoastră era înstărit, nu-i așa, domnule Moran ?

Moran îi aruncă o privire :

— Da, avea ceva bani. Dar de ce te interesează ? Nu înțelegi probabil cum am reușit să-mi aranjez un apartament ca ăsta cu numai o mie de lire pe an, nu ? — clipi din ochi — Sau ți-a trecut prin min-te că îl datorez veniturilor mele ilicite — bani ciu-piți de la bancă, nu ?

— Sper — îi zise Surefoot Smith — să nu-mi treacă niciodată prin cap așa ceva.

— Bere ! — spuse Leo Moran valetului. Știu c-ai venit c-un anumit scop ! Sînt convins de asta, așa că dă-i drumul ! Surefoot își țuguie buzele gînditor.

— Fac investigații în legătură cu moartea lui Tickler.

— Aha, tipul ăla care a fost ucis ! Și te întrebi dacă îl cunosc. Da ! Omul ăsta era o adevărată pacoste ! Nu puteam ieși din casă fără să-l găsesc stînd în ușa mea, ca să-mi spună sau să-mi vîndă un nu știu ce. În orice caz, n-am reușit să descopăr despre ce era vorba !

Avea un fel tranșant de a vorbi. Tonul lui nu prea era cel al unei persoane educate, căci, într-adevăr, Leon Moran era mai mult un om din popor. Viața sa fusese plină de aventuri. Se angajase matelot, lucrase ca turnător în atelierele Midlands. Ce mai... avusese o mie de slujbe, pînă să intre în lumea afacerilor. Era un diamant neșlefuit, cu o voce pe măsură; cîteodată adopta un ton mîeros, impus de împrejurări. Însă, în anumite situații, redevenea brusc omul de altă dată. La fel se întîmplă și acum:

— Crezi că eu l-am omorît? — se răsti el.

Surefoot zîmbi cu indulgență, fie la auzul întrebării, fie la apariția halbei de bere mult așteptate.

— Din cîte știu o cunoașteți pe domnișoara Lane, nu?

— Din vedere! — răspunse Moran glacial.

— Drăguță fată! Și... norocoasă!

Surefoot dădu halba peste cap, încercînd să scurgă tot ce mai rămăsese.

— Buuu-nă! Aproape ca înainte de război! Doamne,, cînd mă gîndesc că numai cu cîteva parale cumpărai o bere pe cîste...!

Oftă din tot sufletul, încercă să soarbă ultimele picături, dar nu reuși.

Moran chemă din nou servitorul.

— De ce m-ai întrebat de domnișoara Lane?

— Știu că vă interesează lumea teatrului, dar... uite că a venit valetul!

— Încă o bere pentru domnul Smith! — zise Moran, fără măcar să-l privească. — Ce vrei să spui cu lumea teatrului?

— Mai demult dădeai petreceri, nu-i așa ?

— Da, cu ani în urmă, cînd eram mai tînăr. Și ce-i cu asta ?

— Mă întrebam și eu așa...

Moran începu să se plimbe în sus și-n jos, cu mîinile vîrîte în buzunarul halatului de mătase.

— De fapt, ce dracu cauți aici, Smith ? Nu ești tu genul care să facă vizite inutile și să pună întrebări aiurea. Vrei să mă implici în povestea asta absurdă cu ticălosul ăla pe care de-abia îl cunosc ? Surefoot dădu din umeri.

— Crezi oare c-aș putea s-o fac ?

Apoi sosi berea și spiritele se mai liniștiră.

— Cel puțin ai putea să-mi spui despre ce este vorba, sau nici măcar nu mă chestionezi în legătură cu crima. Haide, nu mai fă pe misteriosul !

Smith își șterse mustața, se ridică încet de pe scaun și-și aranjă oribila cravată roz în fața unei oglinzi venețiene.

— O să vă spun adevărul, ca de la bărbat la bărbat. Am primit o scrisoare anonimă. Am aflat foarte ușor cine ne-o trimisese — proprietăreasa lui Tickler. Se pare că acesta, cînd se îmbăta — iar asta se întîmpla de două sau de trei ori pe zi — vorbea cu această femeie despre dumneavoastră.

— Despre mine ? — sări Moran. Dar, nici măcar nu mă cunoștea prea bine !

— Există o mulțime de oameni care vorbesc despre alții, pe care nu-i cunosc — începu Smith — știți, publicitatea...

— Prostii ! Eu nu sînt o personalitate. Sînt un amărit de bancher care urăște băncile din tot sufletul și care și-ar da ani din viață (dacă ar ști cîți i-au mai rămas) să poată pune pe foc în parcul Regent toate hîrtoagele, să-i îmbete pe funcționari, să arunce depozitele de valori pe mina hoților din Londra și să facă din toată hardughia aia nenorocită un bar de noapte !

Smith rămase cu gura căscată, profund șocat de o asemenea mărturisire neașteptată. Intui în tonul său vibrațiile ascunse ale unei uri mocnite.

— Erau cit pe-acî să mă dea afară pentru că am jucat la bursă ! — continuă Moran — Da, joc la bursă ; întotdeauna am făcut-o. Dacă m-ar fi concediat atunci, aș fi fost ruinat. Am fost nevoit să mă tirăsc în patru labe ; să mă umilesc și să mă milogesc pe la toți directorii. Pe vremea aceea lucram la o filială din Chalk Farm și a trebuit să aduc osanale băncii Southern și Northern, să mă închin la șefii mei de parcă erau niște dumnezei. Iar ori de cîte ori încercam să fac rost de bani, fie că nu reaușeam, fie se alegea praful de afacere. Așa că îți repet, nu știu nimic despre Tickler și habar n-am ce-o fi avut de vorbit despre mine !

Surefoot Smith își freca liniștit pălăria în mîină :

— Îl cunoașteți pe domnul Hervey Lyne ? — se interesă el.

— Da, este clientul nostru.

— V-ați întîlnit cu el în ultima vreme ?

Se gîndi, apoi răspunse :

— Nu l-am mai văzut de doi ani.

— Him ! — se miră Surefooth Smith, încercînd să-și ascundă nedumerirea.

— Ei, eu trebuie să plec. Mă scuzați că v-am deranjat, dar știți cum sintem noi ăștia de la Scotland Yard.

Ii întinse banherului mina sa uriașă, dar domnul Moran era mult prea absorbit de propriile sale gînduri.

După ce Moran închise ușa în urma vizitatorului său se îndreptă încet către camera lui și se așeză pe marginea patului. Rămase acolo mult timp, după care se ridică, se duse în partea cealaltă a camerei și deschise un Safe îngropat în perete, ascuns în spatele unui tablou și extrase cîteva documente pe care le examină cu grijă. Le puse apoi la lîoc, și, bijbiind cu mîna, găsi o geantă de piele care conținea niște documente foarte ciudat colorate... Era vorba de bilete de tren și de vapor ; pașaportul îl avea de asemenea la îndemină și, înăuntru erau prinse cu bandă elastică douăzeci de bancnote de cîte o sută de lire.

Întrucît safe-ul, puse la lîoc tabloul și continuă cu îmbrăcatul. Era mai mult decît îngrijorat. Aluzia întîmplătoare la Hervey Lync îl zguduise puternic.

CAPITOLUL VIII

LA ORA ZECE, în seara aceasta mulți ascultători își vor închide aparatele la emisiunea „Politica economică a sistemului nostru bancar“ și le vor deschide

din nou, după zece și un sfert, când se va transmite Jubileul Orchestrei de Jazz din Manchester.

Binny citi programul pînă la capăt revenind la transmisiunea programată pentru ora zece.

— Moran ! Asta-i tipul care m-a vizitat ieri, nu-i așa ? — întrebă Lyne.

— Da, domnule ! — îi răspunse Binny.

— Sisteme bancare, pfiu, nici nu vreau să aud despre așa ceva, ai înțeles Binny ? ! Nici nu vreau să aud ? !

— Cum doriți, domnule !

Căută pe masă cu miinile sale albe și uscate și găsi ceasul.

— Este șase ! Adu-mi salata !

— Astăzi l-am întilnit pe detectivul acela, pe Surefoot Smith, domnule !

— Adu-mi salata, n-auzi ?

Seara mîncea întotdeauna pui cu salată, Binny îl servea, dar tot ce făcea nu era pe placul stăpînului său. Dacă vorbea îi spunea să tacă din gură, iar dacă nu vorbea, îi reproșa că-i îmbufnat.

Tocmai strinsese masa și-i pusese în față o ceașcă cu ceai slab, pregătindu-se să-l lase să moțăie, când Lyne îl chemă înapoi.

— Ce-i cu Cassari Oils ? — se interesă bătrînul.

Trecuse multă vreme de cînd Binny nu mai citise fluctuațiile cursului petrolului, așa că nu era în măsură să-i ofere vreo explicație.

— Du-te și cumpără un ziar, timpitule ! — îl apostrofă bătrînul.

Binny făcu întocmai. Obişnuita să i se citească în fiecare dimineaţă şi seară cursul acţiunilor de la bursă. Lucru destul de plicticos, ce-i drept ! Banii domnului Lyne erau investiţi în acţiuni sigure. Cassari Oils fusese o eroare neobişnuită. Acţiunile proveneau dintr-un stoc asupra căruia cizitase multă vreme pînă să se hotărască să renunţe la el şi să-l transforme într-un capital mult mai sigur. Oricum, această idee fusese un adevărat blestem pentru el, fiindcă acţiunile astea scădeau şi creşteau cu repeziciune, nereuşind să-şi menţină valoarea nici măcar o săptămînă.

Binny se întoarse cu ziarul şi citi ce-l interesa pe Lyne.

— Him, m-da ! Dacă cursul lor ar fi crescut aş fi dat în judecată banca. Bestia aia de Moran m-a sfătuit să vînd !

— Şi... au crescut... domnule ? — se interesă Binny.

— Vezi-ţi de treburile tale, îl repezi celălalt.

Hervey Lyne îşi făcea adesea probleme în legătură cu acţiunile Cassari. Erau acţiuni la purtător şi era foarte greu să te dispensezi de ele sau să încerci să mai cumperi ceva. Ideea că s-ar fi putut să piardă o avere în urma sfatului unui bancher conservator şi că s-ar fi putut să fie pus în dificultate — ceea ce era totuşi foarte probabil — la înapoierea stocului domnişoarei Mary Lane, reprezenta pentru el un adevărat coşmar. Se nelinişti şi mai şi în acea zi, după ce Binny îl citi un articol din ziarul

de dimineață, referitor la descoperirea unor rezerve de petrol în Asia Mică.

În decursul anilor, strinsese destule informații în legătură cu cimpurile petrolifere Cassari, care erau în general destul de alarmante pentru toți acei care aveau bani investiți în acest concern. Îl puse apoi pe Binny să-i citească pamfletele și celelalte anunțuri, fiind încredințat că o să aibă parte de o seară îngrozitoare.

Ora opt îi aduse bătrînului un vizitator posomorît, care-și pregătise în minte o mulțime de scuze plauzibile. Acesta avea sentimentul că, fiind ultimul din datornicii bătrînului se afla în postura unui soarece prins în ghearele unei pisici bătrîne, care voia să se mai joace un pic cu el înainte să-l omoare ; și... într-o oarecare măsură cam așa și era... Hervey Lyne îl întâmpină cu un rînjit fals, exersat în tot atîția ani plini de situații de acest gen.

— Ia loc, domnule Dornford ! — i se adresa înțepat bătrînul — Iar tu Binny, iesi afară !

— Dar Binny nu-i aici, domnule Lyne !

— Lasă că știu eu ! E la ușă ! Trage cu urechea ca de obicei. Ia du-te să vezi !

Dornford deschise ușa ; nu era bineînțeles nici urmă de bietul servitor.

— Ei, ș-acum să trecem la treabă !

Lyne redeveni deodată cămătarul bine-cunoscut, repetînd aceleași vorbe, ca și cînd ar fi făcut parte dintr-o formulă.

— În legătură cu bani... 3 700 de lire, nu ? Rezolvăm în seara asta ?

— Din păcate nu pot acum și nici prea curînd, în nici un caz ! — spuse Jerry. — De fapt, nu întrevăd nici o posibilitate imediată de a-mi achita datoria. Am aranjat să primiți înapoi vreo 400—500 de lire din contul meu...

— Adică de la Isaac și Solomon, nu-i așa ?

Jerry se blestema în gînd pentru prostia sa. Știa foarte bine că toți cămătarii țineau legătura unul cu altul și își pasau listele cu ofertele primite.

— Deci ia-ți gîndul de la banii ăștia, băiete ! N-o să-i mai obții ! Ori îți plătești datoria pînă mine, ori te dau pe mîna justiției.

Jerry se așteptase la asta.

— Să presupunem că vă dau 2 000 pînă la sfîrșitul săptămîinii ! — îi spuse el — Puteți să mă mai păsuiți o perioadă pînă vă restitui diferența ?

Spre surprinderea sa, vorbea foarte agitat. El, imperturbabilul Jerry, pus de atîtea ori în asemenea situații, devenise brusc foarte agitat și nervos, în cel mai decisiv moment al vicții sale.

— Așa cum faci rost de 2 000 poți să faci rost și de 3 700 ! — bombăni bătrînul — Și ce, îți trebuie o săptămînă ? Nu-ți dau nici măcar o zi ! Și... de la cine ai de gînd să iei 2000 ?

Jerry își drese glasul.

— De la un prieten...

— Asta-i o minciună sfruntată, domnule Gerald Dornford ! — se răsti moșul cu răutate — Nu mai ai nici un prieten ! Te-ai folosit de toți, fără nici un pic de obraz ! O să-ți spun eu ce am de gînd să fac cu dumneata.

Își întinse coatele pe masă, sprijinindu-se de suprafața lucioasă, de mahon. Savura din plin acest moment de triumf, amintindu-și de toți acei ani, care nu mai rămăseseră acum decît o amintire.

— Dacă pînă mîine seara la ora șase nu vii cu banii, te-am nenorocit !

Dacă n-ar fi fost atît de miop, Lyne s-ar fi îngrozit să vadă ura care se întipărise pe fața lui Jerry. El însă, fără să-și dea seama de efectul vorbelor sale, continua :

— Sper că ai priceput !

— Da, am înțeles ! — răspunse Jerry pe un ton grav.

— Mîine aduci banii și-ți dau chitanța. Ai grijă să nu întîrzii nici un minut în plus după ora șase, că altfel te trezești cu portăreii la ușă.

— Totuși, gîndiți-vă, domnule Lyne, 2000 de lire sînt totuși ceva...

— Nici nu vreau să aud ! Am încheiat discuția ! Ne vedem mîine seara, sau...

Jerry se ridică tremurînd de furie.

— Mai am eu însă ceva de spus, bestie bătrînă și nenorocită ! — urlă el — Vampir afurisit, zici că vrei să mă aduci în pragul falimentului, nu ?

Hervey Lyne se ridică în picioare, arătînd cu degetul către ușă :

— Ieși ! — îi zise el de-abia șoptit — va să zică așa... bestie, vampir... asta sînt eu ! Binny... !

Acesta apăru, venind în grabă din bucătărie.

— Dă-l pe ușă afară, aruncă-l pe scări, sparge-i capul ! — urlă bătrînul.

Binny se uită la bărbatul care era cu un cap și jumătate mai înalt decît el și-i zîmbi rece :

— Ar fi mai bine să plecați, domnule ! Și... nu luați în seamă ce o să fac în continuare ! — îl sfătui servitorul, vorbind în șoaptă.

Apoi, începu să se răstească pe un ton prefăcut :

— N-auzi să ieși afară ? ! — trînti ușa zgomotos de perete ! Ieși odată ! Plezni din palme, implorîndu-l din ochi pe vizitator să-l scuze.

Cînd se întoarse în cameră îl găsi pe cămătar zăcînd în fotoliul său, epuizat.

— L-ai pocnit ? — îl întrebă acesta c-o voce tremurată.

— Dacă l-am lovit, domnule ? ! Păi, era cît pe ce să-mi rup mîna !

— Dar el, el a pățit ceva ? — rînji bătrînul, fără să-i pese cîtuși de puțin de servitorul său.

— O să aibă nevoie de doi doctori să-l pună pe picioare ! — îi răspunse Binny triumfător.

Bătrînul îl maimuțări răutăcios :

— Cred că nici nu l-ai atins măcar, vierme nenorocit ce ești !

— Dar nu m-ați auzit, domnule ? — începu Binny întristat.

— Ba da ! Ai bătut din palme, mincinosule și timpitule ! Oi fi eu orb, dar am urechi foarte bune. Ce... noaptea trecută, de ce nu te-ai bătut cu hoțul sau ce dracu o mai fi fost ? Nici măcar nu l-ai auzit !

Binny își plecă fruntea, neajutorat. Acum două nopți cineva spărsese un geam în spatele casei și deschisese o fereastră. Bătrînul Hervey care dormea iepurește auzi zgomotul și apăru în capătul scărilor,

urlînd după Binny, care locuia la subsol, lângă bucătărie.

— Ei, iaczi ? L-ai atins cumva ? L-ai auzit ? Hai, spune, de ce taci acum ?

— Păi... mă gîndeam să chem poliția ! — începu Binny. În cazuri de-astea e mai bine să se aplice legea...

— Ieși afară ! — strigă bătrînul. Auzi... legea... ? ! Crezi că aveam chef să mă trezesc pe cap c-o mulțime de neisprăviți ? ! Hai, ieși, că mi-e scîrbă de tine !

Binny se retrase în grabă.

Timp de două ore bătrînul rămase adîncit în propriile sale gînduri, tot sucindu-și și răsucindu-și degetele în poală. Apoi, după ce ceasul bătuse la ora zece, deschise radioul aflat în dreapta lui. Vocea lui Moran se făcu auzită imediat :

„Înainte de a lua în discuție sistemul bancar al țării noastre, aș vrea să spun cîteva cuvinte despre istoria băncilor, din cele mai vechi timpuri și...”

Hervey Lyne se propti în fotoliu și asculta cu atenție. Avea, după cîte am putut constata, un auz foarte fin.

CAPITOLUL IX

DICK ALLENBY nu se considerase niciodată logodit, cît despre Mary Lane, aceasta nu purta pe deget nici un inel care ar fi putut da vreun indiciu

oarecare. Încearca să discute despre acest lucru în timp ce se afla în cabina fetei, între ultimele două acte ale piesei „Stîncile destinului“ îi vorbea în spatele unei perdele înflorate, așteptînd-o să termine de îmbrăcat.

— O să-mi fac o proastă reputație. Nimic nu dăunează mai mult unui inventator decît să fie văzut în culisele teatrelor. Văd că am ajuns să mă cunoască toți trepădușii de pe aici.

— Atunci de ce vii atît de dîs ? — îl întrebă Mary, leșînd de după paravan și așezîndu-se în fața oglinzii.

— Pentru că, zise Dick, deși n-aș putea spune că nu pot trăi fără tine, reprezînți pentru mine cel mai important lucru din lume.

— Mai important chiar decît pușca Allenby ?

— Ah, apropo de asta ! Ieri m-am întîlnit cu un inginer german, care mi-a oferit 10.000 de lire pentru patent, din partea firmei Eckstein — are cei mai buni ingineri din Germania.

— Atunci, ce le-o fi venit ? — zise ea înțepat.

— Asta mă întreb și eu ! — replică Dick, aprinzîndu-și pe furiș o țigară. Nu părea să fie beat, ci, dimpotrivă, vorbea chiar serios, cînd mi-a spus că mă consideră unul dintre cei mai mari inventatori ai secolului !

— Dragul meu, dar asta și ești !

— Știu că sînt ! — răspunse Dick plin de el — Dar sună frumos cînd vine din partea unui neamț.

Zău, Mary nu mi-am dat seama pînă acum că lucru ăsta-i atît de valoros.

— Ai de gînd s-o vinzi ?

— Nu ştiu încă, însă prospectul acestor bani neaşteptaţi m-a făcut să mă gîndesc că inelarul tău este gol...

Fata se privi în oglindă, îşi netezi părul cu mîinile şi dădu din cap.

— Nu, nici prin cap nu-mi trece ! Eu vreau să ajung o actriţă renumită !

— Bine, dar eşti deja, protestă Dick. Tocmai ai fost cerută în căsătorie de un mare geniu...

Mary îl privi drept în ochi :

— Ştii de ce mă tem cel mai mult ? — îl întrebă ea.

— Cred că de nimic în afară de căsătorie.

— Ba nu, mai este ceva care mă îngrozeşte ! — continuă fata pe un ton serios. Mă gîndesc adesea că unchiul tău e în stare să-mi lase mie toţi banii !

Dick rîse din toată inima.

— Ha, ha... măcar să am eu atîta grijă. Dar de ce crezi asta ?

— Odată' — începu Mary muşcîndu-şi buzele — mi-a spus ceva din care mi-am dat seama că te urăşte atît de mult încît ar prefera să-mi lase mie totul, numai ca să-ţi facă în necaz. Crede-mă, ar fi groaznic pentru mine !

— Şi de ce mă rog ? — se interesă tiranul destul de uimit.

— Fiindcă ar trebui să mă căsătoresc cu tine !
— îi răspunse ea.

— De ce ? Din milă, din obligație, sau doar așa... de ciudă ?

— Cred că-ți faci griji degeaba ! — îi spuse el pe un ton sec. Este foarte puțin probabil, în orice caz ! Te-ai mai văzut cu bătrînul în ultima vreme ?

Îi povesti despre ultima ei vizită la Naylor's Crescent, dar asta nu era nici o noutate pentru Dick.

Continuară discuția, cînd, se auzi o bătaie în ușa. Se ridică pe jumătate, crezînd că e timpul să intre pe scenă, dar se așeză la loc, deoarece își făcu apariția figura rotofeie a lui Leo Moran. Acesta îl salută din cap pe Dick și i se adresă glumeț :

— Decît să-ți pierzi vremea pe aici, mai bine stăteai acasă și-mi ascultai prelegerea la radio.

— Ah, deci acolo erai ? — zîmbi Dick. De-asta te-ai îmbrăcat atît de elegant !

— Nu, iau masa în oraș !

Se auzi din nou o bătaie în ușa, dar, de data asta, erau unul din trepădușii care o anunța pe Mary să se prezinte pe scenă.

Fata fu bucuroasă să scape ; nu știa prea bine de ce, dar nu se simțea niciodată în largul ei, în prezența lui Moran.

— Ai văzut spectacolul ? — se interesă Dick. Moran încuviință din cap.

— Da, m-a făcut să mă gîndesc la propriile mele păcate. Este cea mai uluitoare piesă care se joacă la Londra. Mă întreb cum de-i dă mîna lui Mike s-o finanțeze. Cred că îl susține cineva cu bani.

— N-ai auzit niciodată de Washington Wirth ?
Leo Moran se uită nedumerit.

— Nu, n-am auzit în viața mea. Ce este... american ?

— Este un tip foarte ciudat ! — zise Dick. Tocmai mă gindeam ieri că a pierdut deja în jur de 10.000 de lire cu piesa asta, și din câte știu n-are nici un motiv deosebit s-o mai finanțeze. Singura care arată bine este Mary, iar ea n-are nici o legătură cu Wirth.

— Washington Wirth ? Parcă-mi amintesc... spusese Moran privind în gol. Cred că am auzit de undeva sau am citit ceva despre el ! Apropo, astă seară m-am întâlnit c-un vechi prieten de-al tău, Surefoot Smith. Ai fost de față când s-a descoperit cadavrul amăritului ăluia de Tickler, nu-i așa ?

Dick încuviință din cap.

— Nebunul m-a tratat ca și când aș fi fost complice.

— Dacă te referi la Surefoot Smith, să știi că pe mine m-a tratat de parcă aș fi fost criminalul — replică Dick. L-ai servit cu bere ?

Leo Moran deschise ușa și, după ce aruncă o privire pe holul pustiu, se întoarse și închise ușa încet.

— Speram să te găsească aici, Dick. Aș vrea să-mi faci un serviciu !

Dick rânji !

— Nimic nu m-ar bucura mai mult să pot refuza un bancher — zise el.

— Nu te prosti! Nu-i vorba de bani! Se opri încercînd să-și măsoare cu grijă vorbele.

— S-ar putea să fiu plecat din Londra o săptămînă sau două. Totul este aranjat și vreau să ajung cit mai repede în provincie. Mă întreb dacă ai putea să-mi aduni corespondența pe care o s-o primesc acasă în perioada asta și s-o păstrezi pînă mă întorc.

— De ce nu aranjezi s-o primești acolo unde pleci? — se miră Dick.

Leo Moran dădu din cap, nerăbdător să-i explice mai depărte :

— Mî-e imposibil! Nu iau nimic cu mine! Servitorului meu i-am dat liber, iar apartamentul o să fie complet nelocuit. Dacă-ți trimit cheia, poți să mai treci din cînd în cînd pe acolo?

— Unde pleci? — se interesă Dick.

Moran nu-i răspunse exact; nu era încă sigur dacă poate lipsi de la bancă. Afacerile erau greu de aranjat, deși avea un subaltern foarte capabil, care se putea descurca foarte bine și singur.

— Eu aș pleca imediat, dar bestiile alea de la Banca Centrală se cred adevărați dumnezei. Nici nu-ți închipui cîte plecăciuni trebuie să faci, și, cu toate astea, de-abia te bagă în seamă. Deci, ce zici, ești de acord?

— Da, sigur! — îi spuse Dick. Îmi știi adresa, așa că poți trimite cheia, cînd dorești. Și, dacă tot ești aici, aș vrea să-mi dai și mie un sfat.

Îi povesti despre oferta primită pentru pușcă. Nu era nevoie să-i explice ce fel de armă era, pentru că Leo o văzuse și o încercase deja.

— Eu n-aș accepta să vînd brevetul în întregime. Aș prefera să-mi dea o cotă parte din vînzări — îl sfătui bancherul. — Mai rămîi pe aici ?

— Nu, plec acasă ! — răspunse tînărul — Mary este invitată la cină.

— Cine a invitat-o ? Domnul Washington Wirth ? — întrebă Moran zîmbind.

— Am înțeles că nu-l cunoști ! — zise Dick nedumerit.

— Mi-am adus aminte în timp ce discutam. Este tipul ăla care dă petreceri pentru artiști. Așa făceam și eu odată, dar s-au dovedit complet fără rost. Dacă mergi acasă, pot să te însoțesc dacă vrei, și, cu ocazia asta o să mă uit din nou la invenția ta nemaipomenită.

Leo Moran ar fi fost mult mai simpatizat dacă ar fi renunțat la ironiile sale pe care le plasa la fiecare vorbă. Dick era înclinat să creadă cîteodată că bancherul avea ceva pe suflet ; prea era acru uneori. Acum, de exemplu, îi cășunase pe Jerry Dornford.

— E un ticălos ! — zise Moran. — N-aș putea să-ți spun exact de ce... în orice caz, mîine o să am o discuție cu el, în probleme financiare.

Deși era o seară caldă, se lăsa o ceață din ce în ce mai deasă, pe măsură ce taxiul în care se aflau se apropia de parc. După ce trecuseră de Kingsbridge, începu să se mai risipească.

— De fapt — îi spuse Dick — m-ai determinat să fac un lucru care m-a frămîntat toată seara —

și anume să mă întorc acasă și să verific pușca. De prost ce-am fost, am încărcat-o ieri, înainte să plec. Voiam să experimentez ceva — să văd dacă un glonte de nichel pătrunde printr-o placă de otel... am uitat-o încărcată. Parcă e și mai ceață aici !

Intr-adevăr, șoferul de-abia mai zărea drumul, iar cei doi răsuflară ușurați când mașina se opri în fața lui Dick Allenby.

Ascensorul era cufundat în întuneric și Dick încerca fără nici un rezultat să aprindă lumina. Pășind înăuntru, călcă pe ceva care se zdrobi sub piciorul său. Imediat după asta auzi o pocnitură răsunătoare.

— Ce dracu mai e și asta ? — se enervă Moran.

Dick aprinse un chibrit. Zări pe podea cioburile becului care fusese deșurubat din lift.

— Curios !. Portarul nostru e cam neglijent ! — constată el, apăsînd pe ultimul buton. Cînd ajunseră în fața atelierului său, avu o altă surpriză. Scoase cheia din buzunar și constată cu uimire că... mai era una... înțepenită atît de tare în broască, încît nu se răsucea în nici o direcție. Apăsă pe mîner și deschise ușa.

— Cineva se ține de poante ! — răspunse el.

Aprinse lumina și rămase mut de uimire. Locul unde se afla pușca era gol ! Arma dispăruse fără urme !

ÎN CELE DIN URMA își veni în fire :

— Să fiu al... !

Cine s-o fi furat ? - Era atât de uluit încît nici măcar nu părea nervos. Deschise din nou ușa, examinează cu atenție cheia și reuși s-o scoată, cu ajutorul unui clește. Era o copie ordinară, nefinisată, care fusese însă de ajutor, pentru că reușise să deblocheze broasca. Dăduse greș doar la plecare, cînd proprietarul ei încercase probabil s-o închidă la loc.

Dick se îndreptă către banchetă, uitîndu-se fix la locul unde fusese odată pușca. Apoi, izbucni în ris :

— Bestia !

— E o pierdere foarte importantă pentru tine, nu ? — îl întrebă Moran.

Dick dădu din cap.

— Nu chiar ! Am dat toate planurile și specificațiile unui meșter și, din fericire, acum trei zile am depus o cerere pentru brevetul lui de invenție.

Se uită fix la Moran.

— Întrebarea e cine a făcut-o ? !

Oricum, este foarte grav. Așa că ori se rănește, ori accidentează vreo persoană nevinovată. Mă întreb dacă o să-i dea prin cap s-o descarce.

Își trase scaunul și se așeză, invitîndu-l pe bancher să ia loc.

— Cred c-ar trebui s-anunțăm poliția !

Numai de l-aș găsi pe Surefoot ăsta...

Se uită în agendă și formă un număr. După ce-i dădu cîteva lămuriri ofițerului de la centrală, i se

dădu imediat legătura cu Smith. Îi explică pe scurt ce se întâmplase.

— Vin imediat ! Mai lipsește ceva ?

— Nu ! Berea e intactă, nici o grijă ! — glumi Dick. După ce închise telefonul se duse în cămară și scoase o ladă din lemn, așa cum îi promisese detectivului.

— Surefoot o să fie încântat. Urăște știința. Nu fă mutra asta, dragul meu ! Surefoot este un tip deștept. Am crezut pînă acum că berea moleșește, dar la el are un efect exact opus. Văd că nu prea îl înghiți...

— Da, nu mă omor după el ! — răcunoscui Moran. Se uită la ceas. — Dacă nu te superi, o să te părăsesc ! Ce ghinion ! Măcar era asigurată ?

— Ai vorbit ca un adevărat bancher ! — îi zise Dick. — Nu, nu era ! N-am știut pînă acum că sint un geniu. S-a întîmplat ca-n romanele polițiste. Tipul a venit pe ceață, ca să se asigure că n-o să fie văzut cînd umbla la becul din lift. L-a deșurubat ca nu cumva să fie zărit cînd cobora. În cazul în care s-ar fi aflat cineva pe hol. Cred că afară îl aștepta o mașină, așa că a băgat pușca înăuntru și a șters-o. Probabil că am trecut pe lîngă el.

— Cine mai știa de ea ?

— Mary, Jerry Dornford... ah, fir'ar să fie...

Leo Moran zîmbi și clătină neîncrezător din cap.

— Jerry n-ar fi în stare de așa ceva ; și, oricum, n-ar ști unde s-o plaseze... Se opri brusc.

— Ia stai ! L-am văzut ieri la clubul Snell cu otrava aia de Jules — tipul despre care se spune că a șterpelit plănurile de mobilizare ale francezilor.

Dick ezita. Căută în agendă, găsi numărul și-l comunică centralistei. Era ocupat. Cinci minute mai târziu, telefonul începu să sune. Era Jerry.

— Buna Dornford ! Ai pus mîna pe pușcă ? — Îl întrebă Dick.

— Ce să fac ? — se miră Jerry.

— Mi-a spus cineva că te-a văzut în seara asta ieșind de la mine cu ceva sub braț.

— Nu m-am apropiat de casa ta afurisită și nici nu mai am de gînd, după ce mi-ai vorbit în halul ăla azi-după-amiază.

— Zdrang !

Jerry Dornford îi trînti telefonul în nas.

— Nu știu... spuse Dick, încrețind din sprîncene

— Nu prea-mi vine să cred că el a făcut-o, deși îl cred capabil de orice.

— Crezi că ar putea fi neamțul ăla ? — îl întrebă Leo.

— Prostu ! Ce rost mai avea atunci să-mi ofere bani. Era gata să-mi dea un aconto chiar azi după-amiază dacă aș fi acceptat. Nu, mai bine s-o lăsăm în seama lui Surefoot !

— Bine ! Eu oricum trebuie să plec ! — Se grăbi Leo, închizîndu-și paltonul.

Se îndreptă spre ușă, dar își aminti ceva și se întoarse.

— Sper că nu te răzgîndești în legătură cu ce te-am rugat. Mîine o să știi sigur dacă mai plec sau nu, iar tu o să afli cînd o să primești cheia.

— Unde pleci ? — întrebă Dick.

Leo dădu din cap.

— Asta este singurul lucru pe care nu ți-l pot spune. Rămas singur, Dick se uită la locul gol, undu

se aflase odată pușca și-și dădu seama de gravitatea faptului. Asta însă nu reuși să-l întristeze.

Încercă s-o sune și pe Mary, dar renunță pînă la urmă. Ce rost avea să-i strice și ei seara? Mai bine s-o ia de la început. Surefoot Smith îl găsi lucrînd la planșetă, la o nouă schiță. Reușise deja să aducă o îmbunătățire noului său model.

După ce Dick îi povesti circumstanțele în care descoperise furtul, examină indiferent cheia și păru deosebit de preocupat de urmele lăsate de cutie pe mobilă.

— Este extraordinar! Zeci de invenții sînt furate... vreau să spun șterpelite, în decursul unui an. Cunosce un director de firmă care se ocupa de aparate de fotografiat și căruia i s-a furat invenția cu o lună înainte să apară pe piață. Alții, sînt păziți zi și noapte de poliție.

Se plimba prin cameră și rezumă în cîteva cuvinte rezultatele cercetărilor sale.

— Omul care a furat-o era mai înalt decît tine. — Arată cu degetul una din băncile de lîngă ușă. A pus pușca aici, în timp ce încerca să manevreze cheia, iar banca asta e mai înaltă decît cealaltă. Purta mănuși. N-am găsit nici o amprentă. Cine a fost pe aici în ultima vreme?

Dick îi mărturisi.

— Ah, Gerald Dornford! N-aș crede să fie în stare de așa ceva. Am avut o dată niște probleme cu el; se ocupa de jocuri de noroc în West End. Aș putea să-l pun sub urmărire, dar nu cred că merită. Ai de gînd să chemi ziaristii? O să scoată o poveste pe cînte. — Furtul unei senzaționale invenții!

— Nici prin cap nu mi-a trecut să fac o asemenea prostie !

— Ai judecat înțelept ! — aprecie Surefoot.

Se uită neajutorat în jur. Dick făcu semn către lada de bere de sub bașchetă.

— Într-un, fel, fără să am însă intenția să te jignesc, domnule Allenby, îmi pare bine că s-a întâmplat așa. Toate invențiile astea apar din senin, de nici nu le poți ține în evidență.

— Ceea ce-mi amintește — preciză Dick — că arma era încărcată.

Surefoot nu părea prea îngrijorat.

— Dacă o să fie împușcat cineva — zise el calm — o să aflăm noi cine a făcut-o.

Pe polițist îl interesa mai mult moartea lui Tickler decât furtul armei pneumatice.

— Stau mereu și mă întreb. Nu pot pricepe ce era cu taxiul ăla. Ceea ce mă îngrijorează pe mine este americanizarea crimei tipice englezești. Americanii ăștia au pus mîna pe mașinile noastre, pe negoțul nostru cu produse, pe tot ; dacă-și mai bagă nasul și-n crime, o să iasă bucluc.

Se opri brusc, se aplecă și ridica ceva de pe po-dea. Era un nasture de la o vestă.

— Asta se întâmplă doar în romane — spuse el.

— Tipul era îmbrăcat în ținuta de seară și cred că butonul ăsta perlat s-a desprins în timp ce căra pușca. Oricum asta nu ne ajută cu nimic.

Se uită atent la nasture.

— Se găsesc la orice magazin din Londra. Nici nu trebuie să-i cumperi. Îi primești oricum ca rezervă.

Mai privi o dată cu luare aminte pe jos, dar nu mai descoperi nimic ;

— Il iau totuși cu mine ! — hotări el.

— Cred că-i aparține lui Leo Moran — își aminti Dick — era îmbrăcat într-o vestă albă. Am sosit împreună aici.

Surefoot strimbă din nas.

— Ah ! Dacă era al lui trebuia să fie din diamante sau safire. Doar e bancher ! Nu, cred că este vorba despre o persoană modestă. Nu m-ar mira să fie chiar un falit. Ce părere ai despre domnul Moran ?

— E un tip simpatic ; îmi place ! mărturisi sincer Dick.

— Mie nu-mi place întotdeauna, dar în general este agreabil. Cine este Carot ?

Il pronunța de parcă s-ar fi numit. Carrot.

— Carot ? — se miră Dick. — Te referi la carot pictorul ?

Smith încuviință din cap.

— Ah, da.. este un faimos peisagist.

— Valorează mult ? — se interesă Surefoot.

— Chiar foarte ! Picturile lui valorează mii de lire !

— Surefoot își frecă nervos nasul.

— Așa băniam și eu ! De fapt, nu mi-a spus-o chiar el. I-ai văzut apartamentul ? Arată de parcă ar fi al reginei din Saba : covor persan, lămpi cu scipiri de diamant...

Dick rîse.

— Te referi la apartamentul lui Moran ! Da, este destul de frumos ! Dar are propriile sale venituri.

— Vrei să spui avea... — replică Smith misterios.

Plecaseră de la Scotland Yard cu părere de rău, deoarece se afla acolo John Kelley, inspector șef la departamentul Poliției din Chicago și, în același timp, cel mai vestit detectiv din America. „Marele John“ ținea o conferință cu ofițerii superiori, în care le povestea câte ceva despre isprăvile bandelor de hoți și de criminali din Chicago. Cu puțin înainte de asta, Surefoot Smith discutase cu el cazul din strada Regent.

— Cred că a fost luat cu mașina special ca să-l asasineze, — zise Kelly clătinând neîncredător din cap — astfel de crime nu prea se obișnuiesc în țara asta. Mai întâi, nu aveți ucigași de elită și chiar dacă ar fi, n-ar rezista prea mult până să fie prinși. Mi se pare mai mult o crimă prin „imitare“. Presupun că aveți și voi delincvenți înrăiți... eu nu cunosc decât pe unul. I se spune Len Londonezul. E mare canalie! A făcut de petrecanie la vreo 20 de oameni până acum, până când una din bandele rivale l-a scos din circulație. Este englez de origine, dar, din câte știu, a plecat de vreo cinci ani din țară.

Len Londonezul era un bandit care acționa „din interior“ — se plasa în poziții cheie, în casele bogătașilor și, cu prima ocazie golea safe-ul și o ștergea.

— Rapid și nemilos! — îl caracteriza Kelly. Dar nu este genul care să-i fi dat victimei o bancnotă de o sută de lire și apoi să uite de ea.

Și, dacă tot trebuie să iasă pe ceața asta, Surefoot se hotărî să asculte mărturisirile unui sergent de stradă cam uituc. Înainte de a pleca de la

Surefoot Smith află cu această ocazie, că victima fusese văzută în noaptea crimei, în pragul unui apartament din preajma grajdurilor Baynes, vădit preocupat de cântecul unui bețivan.

— Știți, nu mi-aș fi amintit despre întâmplarea asta, — începu polițistul — dar, în timp ce mă bărbieream azi dimineată, am crezut...

— Nu găsesc nimic de râs ! Dacă ar fi ceva nostim, m-aș distra și eu ! Mă vezi că mă hilizesc ?

— Nu, domnule ! — răspunse stinjenit jandarmul.

— Nu e de râs, ci de plîns ! Pînă și un dobitoc ar fi raportat asta șefului său ! Tu, de ce n-ai făcut-o ?

Întrebarea rămase fără răspuns.

— Și deci, azi dimineată, îl pisa Surefoot — în timp ce te bărbiereai, te mai întrebai încă dacă merită sau nu să povestești cuiva cele întîmplate. Te razi cu briciul, băiete ?

— Nu, domnule, cu aparatul de ras !

— Păcat ! Altfel poate ți-ai fi tăiat gitul ! — îi zise Surefoot — Acum, du-mă pînă acolo, și să nu mai scoți nici o vorbă pînă nu te întreb eu. Ar trebui să fii suspendat, dar te iert ! Mai demult am fost și eu sergent de stradă... Dar pe atunci, polițaii aveau mai multă minte !

CAPITOLUL XI

ÎL CONDUSE pe Smith pînă la grajdurile Baynes și-i arătă ușa unde-l văzuse pe Tickler. Surefoot încercă s-o deschidă, dar nu reuși. Scoase a-

tunci din buzunar o pereche de chei și le încercă pe rînd în broască. Pînă la urmă, reuși să o deblocheze. Împinse ușa de perete, luminează scările prăfuite și începu să urce, respirînd șuierător, pîră la ultimul etaj. Acolo dădu peste o altă ușa și repetă procedeul de mai înainte.

Fără mandat de percheziție n-avea nici un drept să tulbure liniștea unui cămin englezesc, dar Surefoot nu se dăduse niciodată în lături să incalce legea cînd era în interesul justiției sau numai pentru a-și satisface propria curiozitate.

Se trezi într-o cameră spațioasă, goală, aproape nemobilată, cu excepția unui șifonier încăpător de proastă calitate, un scaun, o masă, o oglindă mare și o carpetă. În spate, după un paravan de scîndură, era amenajat un loc de spălat. Era destul de ciudat că nu exista nici un pat, sau măcar o canapea. Pe perete atîrna strîmb o pictură veche, înfățișînd căsătoria reginei Victoria. Rama era plină de praf și mîncată pe la colțuri. Domnul Smith, care avea un foarte dezvoltat simț al ordinii încerca să îndrepte tabloul, cînd... căzu ceva pe podea.

Era o mînușă albă, care conținea ceva foarte greu, pentru că în cădere izbise dușumeaua cu zgomot. O luă de pe jos și o așeză pe masă. Mănușa era din piele de ied, cu trei dungi de dantelă neagră Scotland Yard, aranjă să se întîlnească cu acesta în gara Marylebone. Îl găsi în sala de așteptare, îmbrăcat în civil, mîndru de el că reușise să-și amintească pînă la urmă un fapt pe care ar fi trebuit să-l fi raportat din prima clipă.

pe partea interioară și... conținea o cheie. Da, o cheie mare, demodată, de tipul acelor folosite foarte des înainte de apariția yalei.

Ceea ce era deosebit la această cheie, era culoarea... ; fusese vopsită în argintiu.

Surefoot o privi gânditor. Era opera unui amator — vopseaua nu prinsese bine pe partea interioară ; oțelul era strălucitor, semn că fusese adesea întrebuințată. Se uită la ea la lumina singurului bec chior, care servea la iluminatul camerei, dar nu mai descoperi nimic nou. O puse în buzunar, fără să se mai gindească la alte posibilități, când... se apropie de dulap, ușa părea să fie din același lemn care îmbrăca și pereții camerei. N-avea minner, iar broasca era atât de bine ascunsă, încît putea trece ușor neobservată. Surefoot Smith era însă un tip perseverent. Crezu la început că era o încuietoare cu yala, dar, după ce o încercă, văzu că avea de-a face cu o broască obișnuită. În dulap se afla un costum de haine complet, inclusiv pălăria de mătase și paltonul. Pe unul din rafturi erau cîteva batiste, ciorapi, cravate și alte mărunțișuri nu prea grozave, însă frumos lucrate.

Căută în buzunare, dar nu găsi nici un indiciu referitor la proprietarul costumului. Hainele n-aveau nici o etichetă, nici pe căptușeală, nici în buzunarul de la piept. Nici măcar nasturii de la pantaloni nu aveau imprimat numele croitorului.

Se uită și la cămăși ; erau la fel de neutre. Nu mai găsi nimic altceva, cu excepția unei sticle de parfum fin, un monoclu legat de o bandă lată, de mătase și o cutie. Surefoot o deschise și găsi înăuntru trei peruci frumos executate. Una dintre ele

era învelită într-o foiță argintie, fie pentru că era cea mai nouă, sau pentru că fusese proaspăt coafată.

— C-am ciudat, nu-i așa ? — zise el cu voce tare.

— Da, domnule ! — încuviință polițaiul, care tăcuse pînă acum.

— Să știi că vorbeam de unul singur ! — îl repezi Surefoot cu răceală.

Mai făcu un tur prin cameră, însă fără rezultat.

Puse totul la loc, așa cum le găsisese, cu excepția cheii și a mănușii. De fapt, explicația era foarte simplă. Omul era probabil actor. Faptul că Tickler se așezase în pragul casei lui și-i asculta cîntecul de bețiv, nu însemna mare lucru, iar din punct de vedere juridic nu avea nici o valoare.

Pe de altă parte, dacă explicația era atît de simplă, Surefoot Smith se vedea pus într-o situație incomodă. Oricum, dacă se află, avea destule reclamații, deja, pentru că mai intrase și altă dată fără mandat în casele oamenilor.

Ieși, încuie ușa, coborî scările și se îndreptă tăcut către Portland, urmat de sergentul de stradă. Își dădea seama că jandarmul ar putea fi un martor în cazul în care comisarul ar fi mirosit ceva !

— Cred că asta-i tot ! — i se adresă el sergentului. N-o să-ți fac raport ! Se mai întîmplă să uiți cîteodată. Uite, de exemplu și eu... Ieri, cînd am plecat de-acasă, am uitat să-mi iau pipa.

Jandarmul bălmăji niște scuze, vădit surprins. Cu toate astea, era suficient de inteligent ca să-și dea seama de motivul acestei bruște schimbări de atitudine.

— Sper că n-o să se întâmple nimic, domnule !... că ați intrat acolo fără mandat... ? Știți, vă întreb pentru că eu sînt la începutul carierei, de-abia am intrat în poliție, și... Surefoot Smith îl măsură atent cu privirea.

— Am intrat în casă fără nici o problemă, pentru că tu mi-ai raportat că se întâmplă ceva suspect. Mi-ai spus că aveai toate motivele să crezi că ucigașul se ascunde în podul ăsta.

Sergentul rămase cu gura căscată.

— Deci, dacă iese ceva, — îi preciză Surefoot, sîntem implicați amîndoi. Și... al cui cuvînt crezi că o să cîntărească mai greu ? Acum du-te acasă și ține-ți gura ! O să-ți vină destul de ușor. Din cîte am constatat, nu ești prea vorbăreț, — îi replică Smith, luîndu-l peste picior.

Incuie cheia și mînușa albă într-unul din sertarele biroului său de la Scotland Yard. Nu era nimic deosebit, cu niciunul dintre obiecte. Surefoot Smith le-ar fi schimbat bucuros pe un încărcător cu cartușe, de genul celor găsite în corpul bietului Tickler. Oricum, în sinea sa era mulțumit că reușise să facă o legătură între apartamentul din Baynes Mews și crimă. În ceea ce privește costumul, nu era mare lucru : însemna cel mult că un filfizon — din motive pe care numai el putea să le știe — voia să aibă un loc ascuns unde să se schimbe, fără să mai fie nevoit să mai treacă pe acasă. Astfel de lucruri erau destul de obișnuite în cartierul estic londonez, ca dealtfel, în orice cartier estic dintr-un mare oraș.

Se mira totuși că nu există nici un pat, deși asta era o altă dovadă că apartamentul era nelocuit.

Cu toate acestea, dacă detectivul ar fi fost înzestrat cu un anume simț care să-i permită să prevadă viitorul, ar fi știut un fir important, care va dezlega pînă la urmă tot acest mister.

CAPITOLUL XII

PETRECEREA la care fusese invitată Mary Lane era foarte plicticoasă, deși majoritatea invitaților erau tineri și tinere cam de vîrsta ei. Trei dintre fete se hiliziseră toată seara pe infundate, pretinzînd că aveau ele.. un secret al lor, iar băieții erau lăudăroși și insipizi. Fata fu bucuroasă să scape, pretextînd că a doua zi are matineu.

Mary locuia într-un bloc elegant în Marylebone Road. Cele trei camere mici și o bucătărioară o făceau să se simtă independentă și stăpînă pe propriul ei cămin. Primea rar vizite și aproape niciodată vizite masculine. Oaspeții ei nu întîrziiau niciodată pînă pe nserate. De aceea fu foarte mirată cînd liftierul o anunță că „un domn“ tocmai urcase pînă la apartamentul ei.

— Nu, domnișoară, nu l-am mai văzut pînă acum. Nu este domnul Allenby, dar a spus că vă cunoaște.

Îi deschise ușa de la lift și o însoți de-a lungul coridorului. Spre surprinderea sa, il zări pe Leo

Moran care sunase probabil la sonerie de mai multe ori, iar acum se întorcea la ascensor.

— Mă scuzați că vă deranjez la o oră atât de tirzie, domnișoară Lane ; dar, sper că mă veți înțelege după ce vă voi povesti că este vorba de o problemă de viață și de moarte. Am insistat să sun, dar camerista cred că a adormit.

Mary zîmbi.

— Nu am așa ceva! — îi spuse ea.

Situația era destul de stîmjenitoare : pe de-o parte nu putea să-l invite în casă, iar pe de altă parte nu-l putea lua pe liftier drept damă de companie ; așa că recurse la un compromis, invitîndu-l pe bancher în apartament, dar lăsînd ușa deschisă.

Moran era nervos ; avea o voce răgușită iar mîna în care ținea un plic mare îi tremura vizibil.

— Nu v-aș fi deranjat, dar am primit o scrisoare îngrijorătoare din partea unui agent de-al meu.

Îl cunoștea pe Moran, deși nu-l considerase niciodată prieten și ori de cîte ori îl găsea în cabină îi strica cheful. Tocmai intrase în posesia rentei anuale pe care o depuse la banca lui Leo Moran.

— O să fiu cît se poate de sincer cu Dv, domnișoară Lane ! — spuse el vorbind precipitat și nervos -- Este o problemă care mă privește în întregime, în sensul că sînt singurul responsabil. Doar un singur om mă poate scoate din încurcătură, iar aceasta este tocmai persoana pe care am dorit s-o evit cel mai mult — tutorele Dv, Hervey Lyne.

Fata rămase mai mult decît uimită. Aproape că nu-i venea să creadă că aceste vorbe fuseseră roștite de calmul și imperturbabilul Moran.

— Da, sigur, dacă vă pot ajuta cu ceva — îi răspunse, întrebîndu-se ce va urma mai departe.

— Este vorba de niște acțiuni pe care le-am achiziționat în numele unui client al băncii. Domnul Lyne a semnat acordul de transfer. S-a constatat însă că trebuie să semnați și Dv., deoarece reprezentau inițial o parte a stocului lăsat în custodia Dv. Aș putea adăuga că valoarea stocului este exact aceeași sau aproape aceeași cu cea care o avusese atunci cînd a fost preluat.

— N-aveți nevoie decît de-o semnătură ? Ah, dar am crezut că este vorba de ceva cu mult mai valoros ! — rîse fata.

Puse hîrtia pe masă ; era fără îndoială un transfer de stoc ; mai văzuse pînă acum și alte documente de acst fel. Îi arătă unde trebuia să semneze, iar Mary observă că și bătrînul Lyne semnase cu o căsuță mai sus.

— Ei, asta a fost tot ! — răsufală Moran ușurat — veți crede că sînt poate un necioplit să dau buzna la ora asta... Nici nu vă puteți închipui ce mult m-ați ajutat. Altfel ar fi însemnat că scosesem bani din bancă fără să am acordul necesar. Iar dacă bătrînul Lyne ar muri mîine, acest transfer ar fi putut deveni nul.

Fata strîmbă din nas :

— Chiar s-ar putea să moară mîine ?

— Cine știe ? Este destul de în vîrstă ! — zise Moran — fără alte comentarii, îi întinse mina.

— Noapte bună și încă o dată mii de mulțumiri.

Închise ușa după el și se duse în bucătărie să-și prepare o ciocolată înainte de culcare. Întîrzie mult

lîngă ceașca fierbinte, sorbind din cînd în cînd și încercînd să descopere ceva sinistru în această vizită nocturnă. Pînă la urmă renunță. Și dacă Hervey Lyne o să moară miine? După cît era de agitat Moran ai fi zis că bătrînul era deja în comă. Deși, ultima oară cînd îl văzuse era în deplinătatea facultăților sale mintale.

Tocmai își lua micul dejun a doua zi de dimineață, cînd primi un telefon de la Dick Allenby care-i povesti ce i se întîmplase. Îl ascultă neîncrăzătoare, fiind convinsă că glumește, pînă ce îi pomeni de vizita lui Surefoot Smith.

— Vai, dragul meu, este groaznic! — îl compătimi fata —

— Surefoot mi-a spus că-i mai bine că s-a întîmplat așa iar Moran n-a zis nimic.

— Era și el acolo? — se interesă ea.

— Da, dar de ce mă întrebi?

Ezită o clipă înainte să-i răspundă. Era clar că Moran n-ar fi vrut să se afle despre vizita lui de la miez de noapte.

— Ah, nu, nimic... te-am întrebat doar așa... Dar, știi ce, n-ai vrea să treci pe la mine să mai discutăm?

Într-o jumătate de oră se înființă la ușă, stăpîn pe el și bine-dispus, după cum observă fata.

— Nu e chiar atît de grav pe cît pare! — spuse el — Dacă ar fi furat-o ca să pună mîna pe patent, așa cum crede Surefoot, o să aibă o mare dezamăgire. Am obținut deja brevetul de invenție. Am primit azi dimineață un telefon de confirmare din Germania.

Se intrerupse deoarece auzi o bătaie în uşă. Mary se scuză faţă de Dick, explicându-i că nu primeşte oaspeţi atît de matinal. dar Mike Hennessey telefonase mai-nainte şi-i ceruse permisiunea s-o viziteze.

Mike era foarte stinjenit să dea ochii cu Dick Allenby. Era evident că nu se aşteptase să-l găsească acolo. Mike Hennessey avea o faţă lătăreată, cu trăsături greoaie, ochi somnoroşi şi mişcări lascive, ca de pisică. Nu avusese niciodată o mină prea sănătoasă, dar, de data asta — observă fata — era complet terminat. Mike dădu din cap :

— Am avut o noapte grea ! — zise el — Bună dimineata, domnule Allenby, vă rog să nu plecaţi ! N-am nimic personal de discutat ; am vrut să vorbesc cu domnişoara în legătură cu piesa noastră. S-a terminat... ! N-o să se mai joace !

— Slavă Domnului ! — se bucură Mary — Este cea mai bună veste pe care am aflat-o de luni de zile !

— Pentru mine este cea mai proastă ! — mormăi el.

— Nu te mai finanţează domnul Wirth ?

Nici nu ştia cît era de aproape de adevăr. Cercul săptămînal al domnului Wirth, care trebuia să sosească cu o zi înainte se lăsa aşteptat, iar Mike nu voia să rişte.

— Diseară o să-i anunţ pe toţi că simbătă este ultimul spectacol. Oricum, am avut norocul să... Mi-aş fi dorit o ofertă mai bună decît cea de săptămîna trecută...

Era foarte nervos. De-abia mai putea să se stăpînească. Tremura din cap pînă-n picioare, parcă mai

rău ca Moran. Se ridică de pe scaun, se duse la fereastră, se întoarse, se așază și se ridică din nou peste puțin timp.

— Cine-i tipul ăsta, Wirth? Cu ce se ocupă?
— întrebă Dick. —

— Nu știu! Învirtește afaceri la Coventry. Mă gindeam să mă duc azi pe-acolo. De fapt — începu el brusc — mîine trebuie să plătesc artiștii și n-am destui bani în bancă. Poate fac rost azi de ceva, și atunci s-a rezolvat totul. Mary, tu trebuie să iei cel mai mult dintre toți, așa că te-aș ruga să mă pășulești pînă săptămîna viitoare dacă lucrurile ies prost.

Fetei nu-i venea să creadă.

Întotdeauna piesele lui Mike erau un mare semn de întrebare în privința banilor, dar „Stîncile destinului“ se afla sub auspiciile celui mai distins patronaj și toată lumea știa că indiferent ce-ar fi, banii erau asigurați.

— Da, sigur, Mike! — îi răspunse ea — Dar sper că domnul Wirth n-a... dat faliment? Nu, n-aș crede! E un om foarte ciudat — zise Mike vag.

Nu preciză în ce consta această ciudățenie. Se ridică de pe scaun și plecă în grabă.

— Tipul ăsta are ceva! — constată Dick.

— Vrei să spui că-i bolnav?!

— Nu, are ceva pe suflet. Cred că a dat de bucluc; una din cauze ar putea să fie domnul Wirth și cecul său mult așteptat, dar... mai este ceva...!

Se ridică!

— Hai să luăm prinzul în oraș! — o invită el dar Mary îl refuză.

Prefera să stea acasă ; plecase de la petrecere, spunînd că avea matineu și n-avea cehf să fie văzută în public.

Dick se duse la Scotland Yard și-l așteptă o jumătate de oră pe Surefoot Smith. N-avea vești importante. Se transmisese o descriere a puștii furate și atîta tot.

Asta n-o să-ți fie de nici un folos. Nu cred c-o să încerce s-o vîndă sau s-o amaneteze în caledonian Market ! — îi zise Surefoot — Apoi, îl întrebă ca din senin :

— În cunoști pe domnul Washigton Wirth ?

— Am auzit de el .

— L-ai întîlnit ? Știu că dă multe petreceri.

Dick zîmbi.

— Eu n-am fost invitat la nici una. Cheamă doar anumite persoane, din cîte știu.

Surefoot încuviință din cap.

— M-am interesat la hotelul Kellner. Nu știu nimic despre el decît că plătește întotdeauna cu bani gheață. Frecventează hotelul de trei ani, comandă cîte un apartament ori de cîte ori are chef și lasă pregătirea mesei și alegerea orchestrei pe seama șefului de salon ; asta-i tot ce știu despre el. Ah... și că în privința banilor nu sînt niciodată probleme. De fapt, pe ei asta-i interesează !

— Dar pe tine, ce te interesează ? — îl întrebă Dick și-i povesti despre agitația lui Mike Hennessey.

Surefoot Smith ciucli urechile !

— Deci are cont în bancă ! Probabil în Midlands ! N-o să înțeleg niciodată de ce negustorii cu venituri sigure investesc în teatru ! Asta-i o ne-

bunie care a devenit foarte la modă, mai ales după război !

— Lasă, o să-ți explice Mike, dacă vrei ! — îi sugeră Dick Allenby —

Domnul Smith își țugue buzele :

— Ți-ai și găsit să ne spună Mike ceva ! Tipul ăsta n-ar recunoaște nici că are cinci degete la mână ! Îl știu eu cum e !

— Oricum, este în legătură cu Washington Wirth ! — adăugă Dick — îi finanțează piesa !

Cum nu găsi pe nimeni cu care să ia prânzul, se hotărî să meargă la Snell care era un club select și distins. Acolo te puteai aștepta numai la lucruri bune, cu excepția a doi sau trei membri pe care Dick Allenby nu-i prea avea la stomac. Gerald Dornford și Jules stăteau la o măsuță, lângă fereastră. Jules îl salută, înclinînd din cap, dar Jerry se feri pe cît posibil să dea ochii cu el.

Tocmai se așezaseră la masă cînd sosise Allenby, iar Jules evita cu multă abilitate să discute despre subiectul care-l interesa așa de mult pe prietenul său. Vorbea despre trecătorii de pe stradă, comenta asupra mașinilor, aminti apoi de conferința militară care era în curs, de petrecerea la care fuseseră noaptea trecută, de orice, în afară de...

— Ei, ia spune, ce-i cu pușca ? — întrebă nerăbdător Jerry.

— Pușca ? La ce pușcă te referi ?

Jules își luă o figură cît mai nedumerită, apoi se rezemă de spătarul scaunului și chicoti :

— Ce bine că ai venit azi ! Voiam să te văd neapărat ! Afacerea despre care am vorbit nu mai este de actualitate.

— Ce vrei să spui? — îl întreba Jerry, albindu-se la față.

— Vreau să spun că patronii mei, mai bine zis patronii patronilor mei s-au hotărît să renunțe. Știi, am aflat că toate părțile cheie ale puștii erau protejate prin brevet tocmai în acele țări unde invenția ar fi fost cea mai rentabilă.

Jerry îl privi mut de minie.

— Vrei să spui că nu mai ai ce face cu ea?

Jules încuviință din cap.

— Vreau să spun că nu mai este nevoie să-ți mai asumi nici un risc. Și acum, să ne gândim la alte posibilități de a face rost de bani.

— Dracu, s-o ia de posibilitate! — se repezi Dick înfuriat — Am luat deja pușca! Am luat-o azi noapte!

Jules își mîngîia bărbia proaspăt bărbierită, privindu-l gînditor pe însoțitorul său.

— Asta-i cam neplăcut! — recunosc el — Ai luat-o din atelier, nu-i așa? E clar că nu mai poți s-o pui la loc! Te sfătuiesc să te duci cu mașina undeva, în afara Londrei și s-o arunci într-o mlaștină cît mai adîncă. Sau mai bine în rîu, undeva între Temple Lock și Hambleden.

— Vrei să spui... — Jerry aproape că răgușise de indignare — că am riscat atîta pe degeaba?

Jules dădu neputincios din umeri.

— Îmi pare rău, știi... patronii mei...

— La dracu, cu patronii tăi! Mi-ai garantat că dacă iau pușca îmi dai cîteva mii!

Jules zîmbi.

— Iar acum, dragul meu îți garantez că nu mai pot să-ți dau nici un ban pe pușcă. Ai avut ghinion,

imi pare rău ! Dacă ai fi făcut-o de la început, de cind ți-am spus, totul ar fi fost rezolvat iar tu ți-ai fi văzut banii în buzunar. Acum este din păcate prea târziu !

Se aplecă spre Jerry și-l bătut pe umăr ca pe un copil.

— N-are rost să reacționezi prosteste ! Hai să ne gândim și la alte căi, să vedem ce-am mai putea face.

Jerry Dornford era terminat. Il cunoștea prea bine pe Hervey Lyne. Știa că dacă i-ar fi dat 2.000 de lire, bătrînul ar fi înhățat banii și l-ar mai fi păsuit un timp pentru restul. Hervey nu rezista niciodată cind era vorba despre bani gheată.

Îi venea să-l apuce de guler pe ticălosul din fața sa și să-l arunce pe fereastră. Avea o privire criminală cind se uită în ochii rotunzi și căprui ai lui Jules. Dar Jerry Dornford nu uita niciodată că este un gentleman, și, prin urmare, trebuia să știe să se stăpinească și să-și păstreze singele rece.

— Ei, asta este ! — declară el —
Comandă-mi ceva de băut : sînt puțin cam răvășit. Jules bătea nervos cu degetele în masă.

— Prietenul nostru Allenby este la a treia masă, pe dreapta. N-ar fi o idee bună — sugera el — să te duci acolo și să-i spui : „Știi, ha, ha, am vrut să-ți fac o glumă !“

— Ce, ești nebun ? — îl întrerupsese Jerry — Azi noapte m-a sunat și m-a întrebat dacă pușca e la mine. A chemat și poliția. Azi dimineață m-a vizitat Smith.

— Așa deci ! — zise Jules înțepat. Păcat ! Uite-ți friptura !

Au întârziat mult timp în salon, continuînd discuția la o cafea. După un timp îl văzură pe Dick părăsind clubul și traversînd strada St. James.

— Deștept, tipul ! — spuse Jules entuziasmat — Știu că nu mă-nghite. Am uitat cum m-a făcut după ultima noastră discuție, dar țin minte că era un cuvînt insultător. Cu toate astea, îmi place ! Îi admir foarte mult pe tipii deștepți, nu-i nimic mai amuzant ca inteligența.

În timp ce Dick de-abia ieșise de la club, Mary îl căuta disperată la telefon. Sună și la unul din cluburile pe care le frecventa după-amiază, dar fără succes. Avea mare nevoie de sfatul lui.

În timp ce completa mici cecuri care acopereau cheltuielile zilnice, primi un mesaj foarte ciudat. Fu adus de un băiat jegos care-și lăsase amprente de sînoase pe plic.

— Un domn în vîrstă mi-a zis să-l aduc aici ! — îi spuse acesta în accentul lui de mahala.

— Un domn în vîrstă ? Se uită pe plic ; numele și adresa ei erau scrise de o mînă tremurată ; deși nu cunoștea scrisul lui Hervey Lyne își dădu seama, sau mai bine-zis ghici despre ce era vorba.

Băiatul îi explicase că dusesese un pachet la numărul 19 și-l văzuse pe bătrîn în ușa, sprijinit într-un baston. Era îmbrăcat în halat și ținea scrisoarea în mînă. Îl chemase pe băiat, îi dăduse o jumătate de coroană (ceea ce era de necrezut pentru Hervey) și-i spusese să ducă imediat scrisoarea.

În cele din urmă o deschise. Era scrisă cu creionul, pe spatele unei foi de hîrtie acoperită cu cifre bătute la mașină : „Adu-mî-l imediat pe Moran la ora trei, în după-amiaza asta. M-am întîlnit cu el

acum două zile și nu-s mulțumit. Adu și un ofițer de poliție."

Aici era scris pe deasupra un cuvânt pe care fata de-abia putu să-l descifreze : „Smith."

„Nu trebuie să mai afle nimeni de asta. Este foarte urgent !"

Era semnată : „H. L."

Băiatul nu mai știa nimic altceva. Ar fi fost simplu să-l sune pe domnul Lyne, dar bătrînul nu putea suferi telefonul și nici nu-și instalase așa ceva. Se uită la ceas ; era trecut de ora două și, de zece minute încerca înnebunită să dea de Dick.

Pe Surefoot Smith nu-l prea cunoștea, și, ca orice femeie nu era prea încîntată să ia legătura direct cu poliția. Îl căută pe Moran la Bancă dar i se spuse că plecase acasă. Nu era nicăieri : nici la club... Acasă anunțase că lipsește două sau trei săptămîni. Obținuse permisiunea pentru concediu, probabil. Era însă curios că de la Bancă i se spusese cu totul altceva : și anume că domnul Moran plecase acasă mai devreme, ceea ce constatase că nu era adevărat, pentru că funcționarul cu care vorbea fu întrerupt de o voce autoritară :

— La telefon este contabilul șef, domnișoară Lane ! Doriți să vorbiți cu domnul Moran ? Azi nu a venit la servicii !

— A obținut permisiunea să plece în concediu, nu-i așa ? — se interesă fata —

— Nu știu nimic, domnișoară !... Doar că a cerut permisiunea să plece, dar nu cred c-a plecat... De fapt, sînt sigur ! Am deschis toate scrisorile azi dimineată.

Puse la loc receptorul uimită. Stătea la fereastră, gîndindu-se ce avea de făcut, cînd, spre bucuria ei

sună telefonul. Era Dick Allenby, care se întorsese acasă de la clubul Snell și aflase că fusese căutat.

— E chiar foarte ciudat! — remarcă el după ce îi citi scrisoarea — O să încerc să-l găesc pe Smith. Scumpa mea, cel mai bun lucru este să ne întâlnim într-un sfert de oră, în stația de metrou Baker Street. Poate reușesc să-l aduc și pe Smith.

Fata ajunse acolo puțin mai devreme și aștepta de vreo zece minute când Dick sosi vijelios într-un taxi. Zări pe bancheta din spate statura impunătoare a lui Smith; se urcă și se așază lângă detectiv. Dick îl lămuri pe șofer unde voiau să ajungă, după care se așază în fața lor.

— Totul devine din ce în ce mai misterios! — zise el — Dați-mi scrisoarea!

Fata îl ascultă și Smith intoarse hîrtia pe toate părțile.

— Ehe... ei bine, asta-i un extras de cont! — fluieră el — Phu... ce sume...! Cred că bătrînul a luat-o razna.

Mary nu dăduse atenție la cifrele alea bătute la mașină.

— Peste 200.000 lire bani gheață și nu știu cîte sute de mii în acțiuni.

Ce rost avea să trimită scrisoarea asta? Presupun că nu l-ați găsit pe Moran?!

Fata încuviință din cap.

Smith examinează cu atenție hîrtia.

— E orb? — întrebă el.

— Aproape! — răspunse Dick — Deși nu recunoaște, adevărul e că nu poate deosebi un om de altul. Asta-i este scrisul lui. Am primit o notiță foarte dură de la el săptămîna trecută. L-ai găsit pe Moran?

Mary îi făcu semn că nu.

— Nu știe nimeni unde este. Azi n-a fost la bancă și nu este nici la el acasă — preciza ea.

Surefoot împături scrisoarea și i-o dădu înapoi.

— După câte îmi dau sama, nu are neapărat nevoie de mine, ba chiar, cred că nu are nevoie de loc, dacă nu-l aducem pe Moran! — se gândi detectivul.

Ajunseră la Naylor's Crescent și căzură de acord ca Surefoot să rămână în taxi, în timp ce ei vor discuta cu bătrînul. Lyne nu era acasă. Un servitor din vecini deschise ușa și le spuse :

— Băteți degeaba! Nu-i nimeni! Domnul Lyne a plecat cu căruciorul acum o oră.

— Unde? — întrebă Dick.

Nu primi nici un răspuns. Noroc cu Mary, care cunoștea mai bine obiceiurile casei.

— Se duc mereu în același loc, în grădinile rezervate din parc. Sînt la numai cinci minute de aici.

Nu mai aveau nevoie de taxi, așa că Dick îi plăti șoferului. Tocmai cînd traversau strada, o mașină greoaie trecu pe lingă ei și Dick reuși să-l zărească cu coada ochiului pe cel de la volan. Era Jerry Dornford. Mașina era foarte veche și zgomoasă, iar țeava de eșapament umplu întreaga stradă de fum și scînteii. Incetini un moment, apoi prinse viteză și se îndepărtă.

— Precis o să-l amendeze. Este imposibil să nu atragă atenția vreunui polițai cu zgomotul ăsta — remarcă Smith.

Iată că se zărea scaunul cu roțile. Binny stătea pe taburetul lui pliant, cu un ziar desfășurat pe genunchi și cu o pereche de ochelari cu rame aurite

pe nas. Poarta grădini era încuiată, iar servitorul nu-i zări imediat.

— Cred că doarme, domnule! — spuse el —
Și asta-i cam neobișnuit pentru domnul Lyne. Dacă încerc să mișc scaunelul din loc după ce-a ațipit, este vai de capul meu! Și la trei trebuie să fie acasă.

Bătrînul Hervey Lyne stătea impasibil, cu bărbia sprijinită în piept, cu ochelarii săi cu lentile groase fumurii proptiți pe nasul lui coroiat. Avea mânuși, iar mîinile sale împreunate se odihneau pe pătura care-i acoperea genunchii. Binny își plie scaunul și-l atîrnă într-un cui, în spatele căruciorului cu roțile.

— Nu credeți că ar trebui să-l trezim? — Mary se apropie de el.

— Domnule Lyne! — îl striga ea.

Îl striga din nou, dar nu primi nici un răspuns.

Surefoot Smith, care stătea la distanță, veni lîngă ea. Se învîrți în jurul scaunului, iar apoi se propti în fața bătrînului și-i deschise paltonul la gît. Apoi, îl închise la loc, și spre surprinderea lui Mary, o lua ușor de braț.

— Cred că este mai bine să plecați! O să trec eu pe la Dv. peste o jumătate de oră — îi spuse el. Ii vorbea pe un ton neobișnuit de blind.

Fata se uită la el și-l simți că-i vine rău.

— E mort? — întrebă de-abia șoptit.

Surefoot Smith încuviință din cap și o conduse spre poartă. După ce se îndepărtă, i se adresă lui Dick:

— A fost împușcat în ceafă, uite! — spuse el, deschizînd haina bătrînului.

Dick asista încă o dată la un spectacol oribil.

AMBULANȚA tocmai plecase. În biroul bătrînului se aflau patru bărbați. Binny era unul dintre ei, celălalt, în afară de Sureffot Smith și Dick Allenby, era inspectorul de cartier.

Smith se întoarse către servitor, care era verde la față :

— Hai, băiete ! Spune-ne ce s-a întîmplat ? — îl îndemnă el.

— Nu știu, este îngrozitor, nu mă așteptam...

— L-a vizitat cineva ?

— Nimeni, din cîte știu.

— Unde se afla la ora unu ?

— În camera lui, domnule, chiar pe scaunul unde stați acum — răspunse Binny — Scria ceva ; a astupat cu mîna cînd am intrat. N-am văzut ce era.

— Era probabil scrisoarea către domnișoara Lyne — spuse detectivul — Scria mereu notițe de felul asta ?

Binny dădu negativ din cap.

— Bine, dar cînd scria vreo depeșă, tu i-o duceai la destinație ?

— Nu, domnule, nu întotdeauna ! Domnul Lyne, bietul de el era un om foarte suspicios. Nu prea vedea bine și avea impresia că oamenii trag cu urechea pe la uși și-i citesc scrisorile. Cînd avea nevoie să trimită corespondență, chema de obicei pe cineva de pe stradă. Oricum, asta nu se întîmpla prea des.

— Cine l-a vizitat în ultima vreme ?

— Ieri seară a venit domnul Dornford. S-au cer-
tat rău de tot ; cred că din cauza banilor.

— Cum adică „rău de tot” ? — se interesa Smith.

— Domnul Lyne m-a pus să-l dau pe ușa afară.

Surefoot își notă.

— Și mai cine ?

Binny se gîndi.

— Domnul Moran a trecut pe aici acum două
zile. Da, așa este ! a venit să-l vadă în legătură cu
niște probleme financiare. Ah, da, a fost și domni-
șoara Lane. În general, nu prea primim atîtea vizite.

Smith își notă din nou. Notițele lui erau pline
de prescurtări indescifrabile pentru Dick Allenby,
care încerca degeaba să priceapă ceva.

— Spune-ne ce s-a întîmplat azi ! Ieșeați de obi-
cei după-amiază ?

— Da, domnule, dar, pe la prînz, domnul Lyne
a spus că nu mai vrea să iasă. De fapt, mi-a spus
să-mi vîd de treabă pentru că așteaptă niște per-
soane pe la trei. În jur de două s-a răzgîndit și a
spus că vrea să ieșim. L-am dus cu scaunul pe ro-
tile pînă-n grădină și i-am citit un proces...

— Vrei să spui un proces, ca la tribunal ?

— Da, domnule. Îi plăcea să i se citească despre
cămătari care-și dau datoriile în judecată. Azi di-
mineață, era vorba de...

— Ah, te referi la orice fel de proces penal ?

Binny încuviință.

-- A spus ceva cînd erați în parc ? A făcut vreo
aluzie ?

— Nu, nimic important. După un sfert de oră
mi-a spus să-i ridic gulerul, fiindcă era curent.
M-am așezat și am început să-i citesc, pînă cînd am
crezut c-a adormit.

— N-ai auzit nici un zgomet ?

Se gîndi o clipă.

— Ba da ! Am auzit o mașină care a trecut prin apropiere.

Pentru moment, atît Smith, cît și Dick uitaseră de mașina lui Gerald Dornford.

— N-ai auzit nimic asemănător unei împușcături ?

Binny dădu negativ din cap.

— Nimic, doar uruitul mașinii.

— Dar domnul Lyne nu s-a mișcat, n-a vorbit, n-a scos nici un sunet ?

— Nu, domnule !

Surefoot își sprijini coatele de masă.

— Și acum, aș vrea să fii atent, Binny ! Cam cît timp a trecut de cînd i-ai vorbit, ultima dată domnului Lyne și pînă l-am descoperit noi ?

— Cam zece minute, domnule — zise Binny, preocupat — unul din paznicii parcului i-a dat bună-ziuă, dar n-a răspuns. Atunci am crezut c-a adormit și nu i-am mai citit.

— Și acum, aș vrea să-mi arăți casa ! — îi zise Smith, ridicîndu-se.

Binny îl conduse mai întîi în bucătărie, care dădea într-un dormitor. Îi explica lui Surefoot că soția lui era la țară, la niște rude, dar asta n-avea nici o importanță pentru Lyne, deoarece Binny se ocupa oricum de toate.

— Ca să vă spun drept, domnule, soția mea este cam bețivă — se scuza el — și mă bucur că nu stă aici.

În bucătărie era cam dezordine. Surefoot Smith văzu ceva pe podea, se aplecă și luă o bucată triunghiulară de sticlă de sub masa de lîngă fereastră. Se

uită atent și observă că geamul fusese înlocuit de curind.

— Ce s-a întâmplat aici ? — întreabă el.

Binny ezita:

— Știți, domnul Lyne nu voia să se afle despre asta. Acum citeva nopți, cineva a spart geamul și a deschis fereastra.

— Un hoț ?

— Domnul Lyne credea că a încercat să pătrundă înăuntru. N-am chemat poliția pentru că nu m-a lăsat — se grăbi el să adauge — Apoi, au urcat la etaj, în camera din față. Era o singură cameră mare, la fiecare etaj, deși fiecare se putea împărți în două, plinind niște uși. Camera de sus fusese dormitorul lui Lyne, dar nu descoperi nimic deosebit acolo. Inspectorul de cartier, cu alți doi oameni ai săi vor face o percheziție prin lucrurile bătrînului — Surefoot luase cheile din buzunarul victimei. Se uitase deja în safe, fără să găsească ceva interesant.

Reveniră în birou. Surefoot Smith căzu pe ginuri, uitîndu-se fix pe fereastră și bătînd cu degetele în masă. Apoi, spuse că pentru sine :

— Americanul ăla care pleca mîine la New York ne-ar putea ajuta. Ar fi bine să mă consult cu el.

— Despre cine-i vorba ? — se interesă Dick curios.

— Despre John Kelly ! Este șeful brigăzii de detectivi din Chicago. S-ar putea să ne dea un indiciu. Oricum, merită să încercăm !

Se uită la ceas.

— Mă întreb dacă mai avem vreo veste referitoare la Moran. Mă duc la el acasă. Sper că o să găsesc cel puțin un servitor care să mă lămurească.

— Eu nu cred ! — Îi zise Dick — Mi-a spus că pleacă și m-a rugat să am grijă de scrisorile lui. A zis că o să-mi trimită cheia de la apartament. Dacă vrei, te conduc.

Ingrijitorul lui Moran le dădu însă o informație foarte prețioasă. Bancherul plecase cu o oră înainte.

— Ești sigur — întrebă Dick neîncrezător — N-a plecat cumva azi-dimineață ?

Omul era foarte bine informat :

— Nu, domnule. A lipsit toată dimineața, dar practic n-a plecat pînă în jur de trei și jumătate. Dv. sînteți domnul Allenby ? — i se adresă lui Dick — Trebuia să vă trimit o scrisoare.

Intră în birou, deschise cutia și scoase un plic ștampilat pe care-l înmîna tînărului.

Conținea cîteva rînduri, scrise probabil în grabă, și... cheia :

„Am plecat. Bestiile m-au refuzat.“

— Cine sînt bestiile ? — se întrebă Surefoot ?

— Cred că se referă la șefii lui. Mi-a spus că pleacă în vacanță cu sau fără acordul lor.

Din cîte se putea constata, Moran plecase în grabă. În casă era mare dezordine. Pe marginea patului atîrna o vestă în care se afla ceasul său, o tabacheră de aur și aproximativ zece lire bani gheață. Își schimbase hainele în fugă și uitase probabil să-și golească buzunarele. Un alt fapt deosebit era că fereastra care dădea spre parc rămăsese deschisă.

— Nu observi nimic ? — îl întrebă Surefoot —

— Ba, da ! — răspunse acesta, cuprins de un fior de gheață pe șira spinării.

De la fereastră se vedea perfect nu numai parcul, ci și locul exact în care fusese ucis Hervy Lyne.

Surefoot examinează atent podeaua de lângă fereastră, fără să descopere nimic. Trecu apoi în elegantul dormitor al lui Moran și începu să cotrobăie. Când deschise ușa de la dulap, căzu ceva. Noroc că întinse mina înainte să ajungă la podea. Era o pușcă marca Lee-Enfield : mai avea una în sertarul de jos, alături de o jumătate de duzină de cutii cilindrice negre și lungi.

Surefoot deschise percuțorul și trase pe nas. Nu se simțea nimic. Chiar dacă fusese întrebuințată de curînd, arma era curățată perfect. Procedă la fel și cu a doua, dar cu același rezultat. Se uită apoi la cutii.

— Ce-i cu ăștia ? spuse el.

Dick îl privi cu atenție.

— Sint amortizori ! — explică el — Știi că Moran este foarte pasionat de puști și lucruri de-astea. Mi-a cerut sfatul o dată sau de două ori și m-a îndemnat să mă apuc și eu să fabric așa ceva. Nu uita, Smith ! Domnul Moran știe să ochească foarte bine. A candidat și pentru marele premiu la Bisley iar tirul este pentru el cea mai mare distracție !

— Da, grozav, n-am ce zice ! — Comentă Smith pe un ton sec.

Căută în dulap și-n sertare după cartușe, dar nu găsi nimic. Încărcătoarele erau goale. În apartament nu găsi nici urmă de cartuș folosit.

Smith se întoarse la fereastră și calculă distanța care separa camera de locul crimei.

— Mai puțin de 200 de yarzi ! — își dădu cu părerea.

— Da, cam așa ! încuviință Dick.

Moran nu-și luase valetul cu el. Surefoot obținuse adresa acestuia de la îngrijitor și-i telegrafiasă să se prezinte imediat la poliție.

— Mai bine te-ai duce la domnișoara Lane. Cred că au apucat-o istericalele pînă acum !

— Mă indoiesc ! — îl repezi Dick pe un ton tăios — O să trec totuși pe la ea. Tu unde te duci ?

Surefoot zîmbi cu șubînțeles. Oare de ce voia să facă pe misteriosul ?

CAPITOLUL XIV

BANCA SE ÎNCHISESE pentru public.

Sună la sonerie și fu admis înăuntru. Contabilul, șeful de personal și alți doi-trei funcționari erau de serviciu. Discută cu contabilul, în biroul acestuia.

— Nu știu nimic altceva despre Moran decît că a cerut permisiunea să plece și a fost refuzat. Am aflat asta, pentru că scrisoarea de la Banca Centrală nu-i era adresată personal, așa că mi-am permis s-o deschid. I-am comunicat la telefon, dar n-a făcut nici un comentariu. A anunțat doar că o să lipsească azi.

— Ați înștiințat Banca Centrală ?

Nu, nu se întreprinsese nimic în acest sens. Nu era un lucru prea neobișnuit. Directorii de bancă își mai iau cîteodată liber. Și... oricum, nu se interesase nici un șef.

— Sigur, o să menționez în raportul meu zilnic.
— zise contabilul — Ca să vă spun cinstit, eu am avut impresia că domnul Moran s-a dus în oraș și a discutat cu directorul Băncii Centrale; am presupus că a reușit probabil să-l convingă. Dar, s-a întâmplat ceva cu domnul Moran? — întrebă el vădit îngrijorat.

— Sper că nu! — adăugă Smith — Are și el cont la această bancă?

— Da, dar destul de mic. — explică funcționarul. — Acum cîteva ani au ieșit niște discuții în legătură cu unele speculații la bursă, așa că bănuiesc că domnul Moran nu-și mai depozitează banii la noi, ca să nu se afle ce afaceri are. Pot să vă spun confidențial că își ține valorile și acțiunile la banca Southern Provincial.

Am aflat asta întîmplător, pentru că, odată, cînd contul său de la noi din bancă era prea mic, a trimis o scrisoare la Southern Provincial să-i vireze o anumită sumă. Aș putea totuși să vă întreb domnule Smith, care este motivul acestei anchete?

În cîteva cuvinte, Surefoot îi povesti despre crimă.

— Da, domnul Lyne este clientul nostru. Are un cont destul de însemnat; nu chiar ca la început, dar, așa cum știți, este cămătar și are mulți bani împrumutați.

Smith se uită la ceas.

— Credeți că aș putea să aranjez o întîlnire cu unul din directorii de la Banca Centrală?

Contabilul nu știa precis. Sună să se intereseze, dar află că toți directorii plecaseră acasă.

— Dacă domnul Moran nu apare pînă mîine dimineață...

— N-o să apară ! — îi spuse Surefoot Smith.

— În acest caz ar fi bine să discutați cu unul din directori. Cred că n-ar fi trebuit să fi spus nimic, nici despre domnul Moran, nici despre clienții noștri. Mă scuzați un moment, vă rog ! :

Se ridică și schimbă cîteva cuvinte cu unul dintre funcționari, după care reveni.

— Am să vă mai spun totuși, chiar dacă s-ar putea să am neplăceri, că răposatul domn Lyne a scos ieri din bancă 60.000 de lire — cecul ne-a parvenit azi noapte. Operațiunea s-a efectuat prin banca Midlans. Nu cunosc prea multe detalii, dar sînt sigur că Banca Centrală o să vă pună la dispoziție toate datele.

Cînd se întoarse la Scotland Yard, Surefoot găsi un grup de ofițeri în biroul său. Își luau rămas bun de la John Kelley, care se întorcea în SUA, cu avionul de la miezul nopții.

— Îmi pare rău ! — spuse acesta, aflînd de ideea lui Surefoot. Nimic nu m-ar încînta mai mult decît să lucrez la un caz ca ăsta. Am citit în ziarele de seară. Ați mai aflat ceva ?

Surefoot îi povesti de vizita la bancă, iar americanul clătină gînditor din cap.

— Ar fi bine să dai de urma lui Arthur Ryan — îl sfătui el — știu că este în Anglia. O să-ți trimit niște fotografii de-ale lui cînd ajung la Chicago. Treburile astea erau cam stilul lui : delapidări de conturi, excrocherii — nici n-ai fi zis că-i în stare de așa ceva.

Surefoot refuză cu părere de rău invitația la cina de adio. Comisarul șef îl aștepta nerăbdător și grăbit să ajungă acasă.

— Trebuie să trimitem o descriere a lui Moran — hotărî acesta după ce termină de discutat — dar trebuie s-o facem cît mai discret, să n-avem necazuri. Faptul că ține două puști în dulap nu înseamnă mare lucru. Pînă și eu știam că este un bun trăgător. Din cîte îmi dau seama, la bancă sînt toate în ordine și singurul fapt care l-ar implica în această crimă este scrisoarea bătrînului. O ai la tine ?

Mary dăduse scrisoarea înapoi detectivului. Șeful lui Surefoot o examinează cu atenție.

— De ce spune că vrea să-l vadă din nou pe Moran ? Se mai întîlnise cu el ? — se întrebă acesta.

— Da, acum două zile, dacă e să ne luăm după spusele lui Binny, servitorul din casă, sau... cu doi ani în urmă, conform declarației lui Moran — explică Surefoot.

— Cum... Moran a afirmat că... Surefoot aprobă din cap.

— Da, exact așa a spus. Cu o noapte înainte de crimă, Allenby l-a întrebât întîmplător de cînd nu-l mai văzuse pe Lyne. I-a răspuns că de doi ani. Allenby este absolut sigur. Ce motiv a avut oare să spună asta și de ce bătrînul Lyne a specificat în scrisoare că Mary Lane să aducă un polițist ? Ar fi o singură explicație : și anume că bătrînul a descoperit ceva în legătură cu bancherul și a vrut să-l confrunte, fie să-l amenințe cu poliția. Așa se explică plecarea grăbită a lui Moran, fără acordul șefilor săi. O să discut cu directorii Băncii Centrale, deși sînt mai mult ca sigur că habar n-au că tipul a șters-o. Moran se ocupa de contul bătrînului, și, dacă

s-ar fi întâmplat ceva, ar fi intrat la închisoare ; probabil că singura persoană care ne-ar fi putut lămuri era însuși Lyne. Deci moșul este împușcat cu o jumătate de oră înainte ca Moran să părăsească Londra. Ce vreți mai clar ?

Surefoot Smith își continuă investigațiile toată seara, și, cu un sfert de oră înaintea penultimului spectacol cu piesa „Stîncile destinului” se înființă la teatru. Mike Hennessey plecase distrus acasă — după cum încerca să-i explice regizorul :

— Își pusese tot sufletul pentru piesa asta, domnule Smith ! — continuă el, dar Surefoot îl întrerupse :

— Nimeni nu poate să se atașeze de o asemenea porcărie ! — declară detectivul -- Nu era pe gustul nimănui !

Se îndreptă spre culise, către cabina lui Mary. Dick Allenby se afla acolo, după cum era de așteptat. Arăta obosită ; era clar că moartea bătrînului fusese un mare șoc pentru ea.

— Da, piesa n-o să se mai joace, dar lucrurile nu sînt chiar așa de dezastruoase pe cît se aștepta bietul Mike. A primit ceul pînă la urmă, așa că a plătit toți artiștii și sper că i-a rămas și lui ceva — povesti fata.

Nu știa nimic în plus despre Hervey Lyne, în schimb, cînd veni vorba despre Leo Moran, deveni brusc foarte vorbăreată. Aminti despre vizita nocturnă a bancherului, ceea ce era o noutate și pentru Dick.

— Bine, draga mea, nu înțeleg ! Te-a pus să semnezi un transfer de...

— Ați observat cum se numeau acțiunile ? — îl întrerupse Surefoot.

Din păcate nu ştia. Surefoot auzise destule despre afacerile bancare, pentru că avusese de-a face cu multe cazuri de acest fel. De aceea, bănuia că aparţin unui stoc al unei bănci din străinătate, care, în cazul unui transfer, solicita semnăturile tuturor acţionarilor.

— Nu-i nimic neobişnuit ! zise Surefoot gânditor — Chiar dacă ar fi fost un posibil cumpărător, bătrînul Lyne n-ar fi iscălit transferul dacă n-ar fi fost convins că merita.

În noaptea aceea, toate documentele şi actele lui Lyne au fost verificate şi inventariate, iar locul crimei a fost încercuit şi s-a pus un jandarm de pază. Măsura luată s-a dovedit a fi justă, după ce, la miezul nopţii, s-a primit raportul medicului legist.

Hervey Lyne fusese ucis de un glante care i-a perforat inima venind din spate. Glonteile nu se găsisese în cadavru, iar Surefoot ordonă să se verifice grădina metru cu metru. La ora nouă, se prezintă la Banca Centrală, aşteptînd să fie primit de unul din directori. După cum îşi imaginase, Leo Moran nu primise acordul să plece, iar numele său nu prezenta prea multă încredere pentru şefii săi.

— E un director foarte capabil şi foarte apreciat de clienţii săi. Asta-i motivul pentru care nu l-am concediat după scandalul cu speculaţiile la bursă. N-avem nimic să-i reproşăm în afară de acest act de indisciplină.

— Deci a şters-o franţuzeşte, nu ? — întrebă Surefoot.

— Exact ! — confirmă directorul — Asta-i o abatere foarte gravă. Din cîte ştiu este la Devonshire — cel puţin aşa a spus...

Surefoot zîmbi.

— Nu-i acolo, credeți-mă ! a decolat de la Croydon, ieri după-amiază la patru și douăzeci, cu un avion închiriat, în direcția Cologne. Acolo îl aștepta alt avion care l-a dus la Berlin, și, de aici, i-am pierdut urma.

Directorul rămase mut de uimire, și din câte observă Surefoot, se cam albi la față :

— La Berlin ?

Nu-i venea să creadă. Detectivul bănuia la ce se gîdea bancherul. Sucursala lui Leo Moran manipula fonduri importante, iar atunci cînd un director o șterge pe furiș, în circumstanțe nu prea clare, e greu de crezut c-a plecat cu mîna goală.

— Nu cred că vor fi probleme ! — spuse acesta tulburat — În afară de faptul că a jucat la bursă și... sigur, nu se poate ști, pînă unde a mers... era un om foarte cinstit, cu principii foarte solide. Visa să facă avere, dar numai pe căi legale.

Apăsă pe sonerie.

— În orice caz o să trimit doi dintre cei mai buni inspectori ai noștri să-i facă o verificare. Trebuie să-l înlocuim imediat pe domnul Moran.

Deși Surefoot deținea o descriere exactă a bancherului, nu reușise să facă rost de o fotografie. În orice caz, tipul nu era greu de recunoscut : era aproape chel — deși ar fi putut să-și pună perucă, dacă ar fi avut vreun interes s-o facă. Detectivul rămase ca trăsnit ! Da, o perucă, exact ! Își aminti de cele trei peruci găsite în cămăruța din Baynes Mews și de domnul Washington Wirth care locuia în Midlands. Iar... cele 60.000 de lire fuseseră extrase cu o zi înainte din contul lui Lyne, printr-o filială a băncii Midland... Ceru și obținu aprobarea să so-

licite informații exacte referitor la orice cont de la filiala lui Moran și, înarmat cu aceasta, se prezintă la bancă, la contabilul șef.

— Întimplător cunosc situația contului domnului Lyne — îi spuse Surefoot — pentru că, din greșală, acum câteva zile, bătrînul a scris câteva rînduri pupilei sale pe partea cecalaltă a foii care conținea extrasul de cont.

Scoase hîrtia din buzunar și o arătă contabilului.

— O să verific imediat ! zise acesta — Nu cred însă că sînt trecute și cele 60.000 de lire extrase alaltăieri.

Lipsi cîtva timp, după care se întoarse în birou și puse hîrtia pe masă. Detectivul observă că mai atașase o foaie pe care-și notase niște cifre.

— Ceea ce scrie aici este foarte inexact. Se pare că este datată acum trei zile, dar nu reprezintă în nici un caz situația reală a domnului Lyne. Din asta rezultă, de exemplu că are 200.000 de lire ca depozit bancar, cînd în realitate, suma se ridică numai la 48.700 lire. Din acest total s-a transferat foarte mult în contul curent, și nu am mai rămas în prezent decît 5.000 de lire, bani gheață.

Surefoot fluieră uluit !

— Înseamnă că diferența dintre contul real și cel notat pe această foaie este de aproximativ 200.000 lire.

Contabilul îl aprobă.

— De cînd am văzut-o mi-am dat seama că nu-i în ordine. Am dat întotdeauna cea mai mare atenție acestui cont, și i-am sugerat de două ori pînă acum domnului Moran să-i scrie lui Harvey Lyne, în legătură cu balanța financiară nefavorabilă. După

cum vă spuneam, nu ne prea facem probleme cu banii cămătarilor pentru că-si investesc de obicei sumele lichide în împrumuturi.

— Dar, ce-i cu aceste conturi ?

— Sînt în ordine, cu excepția acțiunilor Steel Prefeored, în valoare de 30.000 de lire, care au fost vîndute acum patru luni, conform instrucțiunilor domnului Lyne. Banii rezultați din tranzacție se află într-un alt cont.

— Lyne v-a trimis cumva o scrisoare de confirmare ?

— Nu mie trebuia să-mi transmită, ci directorului nostru. Dacă s-a primit, o veți găsi în dosarul domnului Moran.

Smith continuă !

— Domnul Moran l-a văzut cumva pe Lyne marțea trecută, pe la zece dimineata ?

— Chiar dacă l-o fi văzut, nu mi-a spus nimic. Marțea trecută... spuneți ? Da, îmi amintesc ! A venit pe la ora prînzului, pretextînd că a fost o întrunire de afaceri. Apoi, spuse pe un ton foarte serios.

— Domnul Moran este implicat într-o afacere foarte urită, nu-i așa ? În ceea ce mă privește, eu nu știu nimic și vreau să vă ajut pe cît pot. Vreți să vă prezint contul domnului Lyne ? În ultimele luni a extras sume foarte mari, în special pe libret de CEC la purtător. Cămătarii procedează adesea în felul ăsta, deși este destul de ciudat, pentru că domnul Lyne nu obișnuia asta.

Se întoarse cu un catalog pe care îl puse la dispoziția lui Smith. Detectivul îl cercetă cu un ochi de expert. Era vorba de sume de 10, 15, 20 de mii de lire, operate printr-o bancă din Birmingham.

— Doar unul singur dintre toate aceste cecuri valoroase a fost trecut pe numele altei persoane — zise funcționarul întorcînd pagina și indicînd cu degetul pe beneficiar. Asta s-a întîmplat cînd domnul Moran a fost plecat în concediu...

Smith se uită la foaie și îngălbeni. Era vorba de... Washington Wirth.

CAPITOLUL XV

PUR ȘI SIMPLU nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Puteți să-mi faceți legătura cu această bancă din Birmingham? — se interesă detectivul.

Se pare că există o convenție în rețeaua băncară referitor la apelurile telefonice între filiale. Smith reuși să vorbească după cîteva momente cu directorul băncii respective, care-i confirmă ce știa. Nu-l cunoștea pe domnul Washington Wirth. Îl vizitase o dată a hotel, dar pînă atunci pretextase că se simțea rău și trebuia să stea în pat, cu draperiile trase. Contabilul șef care discutasese cu el îi obținuse semnătura și asta era tot. Făcuse un angajament prin care putea să scoată bani lichizi de la trei sucursale ale băncii, una cu sediul la Londra, alta la Bristol și a treia, la care nu fusese niciodată, la Sheffield. Anunța întotdeauna banca din Birmingham, cu 24 de ore înainte să se prezinte cu cecul, și, cu toate că

prin contul său se rulaseră sume foarte mari, nu dispunea de prea mult în acest moment.

Indiferent cine ar fi fost cel care dădea aceste petreceri nocturne, era una și aceeași persoană cu omul care beneficiase de mari sume de bani, scurse din contul lui Harvey Lyne — nu era exclus să fie chiar ucigașul acestuia. Trecu pe la Dick pe care-l găsi lucrînd la noul său model și-i povesti atît cît considera necesar din recente sale descoperiri.

— Ești ruda cea mai apropiată și cred c-ar trebui să fii informat — îi zise el.

Dick rămase înmărmurit cînd auzi de uriașa sumă de bani care dispăruse.

— N-ai exclus posibilitatea ca domnul Wirth să fie chiar Harvey Lyne, nu-i așa ?

— M-am gîndit și la asta ! — recunoscui Surefoot. Faptul că se deplasează într-un scaun pe roțile e un vechi truc, foarte des folosit pînă acum. Cccurile erau fără îndoială semnate de el. L-am văzut pe ultimul : de fapt îl am chiar aici.

Îl scoase din buzunar și... întorcîndu-se pe partea cealaltă observă ce văzuse și mai-nainte : o măzgălitură în creion ; era clar că fusese scrisă de mînă. Cineva încercase s-o șteargă. Cu ajutorul unei lupe, detectivul examina inscripția și descoperi ce spunea :

„Nu mai trimite alte... chinezești...”

— Ce dracu ! o mai fi și asta ? — se enervă Smith — E clar că-i scrisul bătrînului ! Ce-o fi vrut să spună prin „chinezești” și la ce anume se referea... și... mai ales cine-i persoana care a încercat să șteargă... ?

— Trebuia să-l fi întrebat pe funcționar dacă avea acțiuni chinezești.

Dick lua prinzul cu Mary Lane și-i povesti tot ce aflase de la Surefoot. Toemai îi spuneă despre mizgăleala de pe spatele cecului, cind fata scoase un strigăt de uimire.

Dick zîmbi.

— Știi ceva despre niște acțiuni chinezești? Fata dădu din cap :

— Mai spune o dată rar, ca să pricep mai bine.

Tinărul îi repetă toată povestea în legătură cu contul falsificat și sumele mari de bani de pe cecuri, care-i intraseră probabil în buzunarul lui Washington Wirth. Ori de cîte ori avea vreo nelămurire, îi cerea fel de fel de explicații, pe care Dick nu i le putea da, oricum. Cind termină ce avea de spus, fata oftă și se sprijini de spătarul scaunului. Ochii îi străluceau ciudat și era foarte agitată.

— Ai o figură tare misterioasă.

— Da, așa este! — recunoscu fata.

— Crezi că știe cine l-a ucis pe bietul bătrîn?

— Da! Nu îndrăznesc să-i pronunț numele, dar cred că am dat de un fir, cum ar spune poliția. Vezi, cind eram mică, am locuit în casa domnului Lyne și sint unele lucruri pe care nu le-am putut uita niciodată.

— O să-l anunț pe Surefoot... începui el.

— Nu, nu! — protestă fata! Dacă o să mă faci de ris în fața lui n-o să ți-o iert niciodată. Probabil că, ce cred eu este o prostie. Mai întii aș vrea să fac cercetări pe cont propriu.

— Aha, deci vrei să faci pe detectivul! — zise Dick. Apropo! s-a descoperit testamentul bătrînu-

lui. Eu sînt moștenitorul lui, dar mi-a impus o mulțime de restricții. De exemplu, dacă mă căsătoresc cu o persoană de altă naționalitate sau de religie pierd o parte din bani, sau dacă mă stabilesc în altă țară, dacă nu am grijă de ciinele lui — care a murit de 16 ani — dar, în general a fost foarte generos. Ție ți-a lăsat aproape 40.000 de mii ! fără obligația de a achita taxa de succesiune.

— Da... ?

Era într-adevăr uimită și bucuroasă în același timp că nu-l dezmoștenise pe Dick.

Surefoot Smith află de testament cînd ajunse la servici și-l caută pe Dick după-amiază ca să-l felicite.

— Deoarece ești acum parte interesată, ar fi bine să vii la Scotland Yard cît de repede poți. Este aici și contabilul de la bancă și cred că o să-ți spună lucruri foarte interesante.

Dick sosi și-l găsi pe contabil cam plictisit de decorul neospitalier al încăperilor de poliție. Stătea incomod pe scaunul tare care-i fusese pus la dispoziție. Pe biroul lui Surefoot erau cîteva foi de hîrtie bătute la mașină.

Surefoot le strînse și le oferî lui Dick, arătînd cu degetul spre contabil !

— Aici se află domnul...

— Smith ! -- completă funcționarul.

— Hîm, nu mai aveți alt nume, cum ar fi Huxley sau Montefiore ?

-- Nu, doar Smith ! -- zîmbi contabilul.

-- Da, asta este ! Mă rog... ! — se resemna Surefoot — Majoritatea celor pe care-i cheamă Smith își mai iau un al doilea nume — explica el — Deci,

prietenul nostru (evita special să-i spună „Smith”) spune că scrisoarea trimisă domnișoarei Lane știi... cea care avea bătut la mașină extrasul de cont, n-a fost dactilografiată pe o mașină de scris de tipul celor folosite la bănci. De altfel, dînsul a fost foarte amabil și mi-a adus specimene de la toate mașinile de scris folosite de bănci. Nu este totuși mare lucru, fiindcă acum știm foarte bine că Moran este cel care a delapidat fondurile, deci a dactilografiat probabil extrasul de cont pe mașina de la el de acasă.

— Susțineți că nu-i nici o îndoială în legătură cu dactilografierea hîrtiei? — îl întrebă în final pe contabil.

— Nu, nici nu poate fi vorba — susținu funcționarul — Băncile nu folosesc decît o anumită marcă de mașini de scris (menționează o firmă americană) și întrebuițează întotdeauna același fel de bandă tușată, care trebuie să fie obligatoriu neagră. Cea folosită pe pagina trimisă domnișoarei Lane este roșie.

Surefoot nu-și amintea să fi văzut vreo mașină de scris în apartamentul bancherului. După plecarea contabilului, îl însoți pe Dick la locuința lui Moran din Parkview Terrace. Descoperiră în cele din urmă o mașină de scris portabilă, de mult scoasă din uz. Dar Smith își aminti de cămăruța din Baynes Smith și, luînd în considerare faptul că ar fi putut aparține lui Moran, nu era exclus ca acesta să fi avut la dispoziție și alte ascunzători secrete. Putea însă, la fel de bine, să nu fie vorba de Moran.

— Ai vreo îndoială în privința asta? — îl întrebă Dick.

— Am o mulțime de îndoieli! — răspunse Surefoot — O să mă mai lămuresc după ce o să-l gă-

sesc pe Jerry Dornford. Îți amintești ? Cînd am plecat de la Naylor's Crescent și ne îndreptam spre parc, să discutăm cu bătrînul Lyne, Dornford a trecut pe lîngă noi, la volanul unei mașini care făcea un zgomot infernal, și, dacă ți-aduci aminte, a încetinit cînd a ajuns vis-a-vis de locul unde stătea bătrînul !

— Ei... și ? — spuse Dick.

— Și... după cum știi... Jerry era în posesia puștii pe care o furase de la tine.

— Doamne sfinte ! Doar nu crezi că Dornford este ucigașul ? !

— Și de ce nu ? Avea toate motivele s-o facă ! Îi datora bani lui Lyne, iar bătrînul îl amenințase că-l dă în judecată dacă nu vine cu banii chiar în ziua în care... s-a produs crima ! Dacă-l cunoști pe Dornford la fel de bine ca mine, atunci trebuie să știi că-i este groază să nu dea faliment. Se mîndrește că ar fi de neam mare, deși taică-su a fost vînzător de cai, iar maică-sa... ce să mai discutăm... ! Falimentul ar implica excluderea sa din toate cluburile pe care le frecventează. Un tip ca ăsta ar face orice să păstreze aparențele.

— Acum, unde-o fi ? — se interesă Dick...

— Asta aș vrea să aflu și eu ! — spuse Surefoot

— Noi am fost ultimii care l-am văzut.

CAPITOLUL XVI

DOMNUL SUREFOOT SMITH era unul dintre acei indivizi despre care te puteai întreba cînd mai avea timp să și muncească. Putea fi văzut la di-

verse ore, câteodată în locuri foarte ciudate, prin West End. Se părea că n-avea nevoie de somn, pentru că puteai foarte bine să-l întâlnești la patru dimineața sau la patru după-amiaza.

Locuia într-o vilă, în Streatham.

— Este tipul de om — îl caracterizase odată Dick Allenby — care a fost predestinat să trăiască alături de o soră măritată.

În plus, mai avea o cameră modestă în Panton Hay. Cunoscuții săi erau convinși că asta era adevărata lui casă, deși, nici vila din Streatham nu era chiar un blestem pe capul lui.

— Era cunoscut și respectat printre hoți; capii lor neincoronați îl evitau cu multă grijă, deși... nu reușeau întotdeauna... era teroarea micilor cartofoari, tăinuitori de bunuri furate. Îl urau pentru că aruncase pe mulți dintre ei în închisoare, mai mult decât oricare ofițer de poliție din Scotland Yard. Trimisese la spinzurătoare trei oameni, și regreta din suflet că al patrulea scăpase grație prostiei unui juriu sentimental.

Își permitea puține lucruri. Berea era pentru el mai mult o necesitate decât o risipă.

În singurătatea camerei sale de pe strada Panton, judeca în liniște problemele. Scria numai pe sugativă albă și numai cu creionul, abătîndu-se de la acest obicei doar cînd întocmea vreun raport către superiorii săi. Acoperea întotdeauna sugativa și pe-o parte și pe alta cu niște hieroglife pe care numai el le putea descifra. Era un fel de stenografie inventată acum 30 de ani de un profesor cam ciudat și, singurul care a reușit s-o învețe ca lumea a fost Surefoot Smith. Ba mai mult, i-a adus și unele îmbună-

tătiri pe parcurs. Se lăuda adesea că nici o ființă omenească nu era în stare să descifreze ce scria, mulți încercaseră, însă fără succes, fiindcă, după ce nu mai avea nevoie de însemnări, dădea sugativă colegilor săi mai tineri, s-o folosească conform destinației sale.

Își schița cronologia mișcărilor lui Leo Moran, adunând informațiile pe care le deținea. Marcase foarte clar o porțiune din pre-ziua crimei și anume prelegerea de la radio, ținuta de bancher, Surefoot Smith zîmbi la gândul că i se oferea ocazia să ducă la ștreang pentru prima oară o vedetă radiofonică.

Deci după ce și-a ținut discursul, s-a dus la teatrul Sheridan, apoi la apartamentul lui Dick Allenby, apoi s-a întors acasă, unde, mai mult ca sigur, a găsit o scrisoare de la Surefoot Smith. Asta l-a făcut s-o caute urgent pe domnișoara Lane.

Ce făcuse însă în dimineața crimei ?

Probabil că vorbise la telefon cu contabilul și aflate că nu primise aprobarea pentru concediu. Domnul contabil șef Smith n-a declarat asta, dar, de... e o zicală... „corb la corb nu scoate ochii“.

Surefoot Smith nu exclude posibilitatea autoapărării în ceea ce-l privea pe contabil. Poate că nici el nu era complet nevinovat ; poate că fraudă se datorează și neglijenței sale... Toate persoanele implicate în acest caz aveau ceva de ascuns și mai mult ca sigur, nici contabilul nu făcea excepție.

Un singur lucru era cert : avionul fusese comandat pe moment, iar Moran nu intenționase să plece în felul ăsta din țară.

Ce nume avea stocul pentru al cărui transfer se agitase atât să obțină semnătura lui Mary Lane ?

Era greu de răspuns la această întrebare fără a face mai întâi o cercetare minuțioasă.

Dispoziția lui Jerry Dornford era o altă problemă. Valetul lui din Half Moon Street nu era deloc îngrijorat, pentru că domnul Dornford dispărea adesea zile întregi de-acasă; nu știa însă unde se ducea pentru că nu obișnuia să-i spună. Iată un om fără bani, și aproape fără prieteni! Mai avea unul sau doi, cu case la țară, dar nu era nici acolo. Servitorul își aminti de adresele câtorva doamne, dar și cercetările întreprinse în această direcție se dovediră fără rezultat.

Dornford avea o proprietate în Berkshire. O parte era teren arabil, care producea atît cît să acopere dobînda pe ipotecă; singura explicație că nu vînduse tot pînă acum, era că suma rezultată n-ar fi acoperit valoarea ipotecii. Mai exista și o casă pe proprietatea sa, dar fusese vîndută unui club local de golf. Deci, Gerald Dornford mai rămăsese stăpîn doar pe 300 de acrii de pădure de conifere și teren arid.

În mod sigur nu putea fi omul care să-și permită două sau trei adrese (deduse Surefoot, gîndindu-se la cămăruța din Baynes Mews).

Glonțul nu fusese găsit încă, deși întorseseră pe dos tot parcul, spre disperarea îngrijitorilor. Există posibilitatea să fi ricoșat în canal, sau pe malul celălalt. Totul era în funcție de unghiul din care fusese tras. Dacă ar trebui să se ia în considerare prima teorie a lui Surefoot Smith, conform căreia bătrînul fusese împușcat cu un glonte tras din zonă mai înaltă a terasei Parkview glonteale ar fi fost găsit, în mod normal, la cîțiva metri de scaunul cu roțile. Dacă ar fi fost tras din mașina lui Dornford,

ar fi fost puțin probabil să-l fi atins pe Lyne și să fi nimerit în canal.

Deși ținea permanent legătura cu Binny, servitorul nu prea avea ce să-i spună. Nu auzise șuieratul glontelui și oferea o scuză foarte plauzibilă : zgomotul infernal al mașinii lui Dornford, suficient să acopere orice altceva.

Era după-amiaza, pe la ora patru, iar Surefoot Smith, care stătuse în picioare toată noaptea, așipi în scaun, lucru inadmisibil, pe care-l considera drept semn de senilitate, se ridică, își dădu cu apă rece pe față și ieși în Haymarket. nehotărît încotro s-o apuce. Traversa Piccadilly Circus și se uita aiurea la blocada de circulație de la colțul străzii Shaftesburg, când... dădu cineva peste el. Agresorul său fără voie încerca să bîlbîie niște scuze, dar Surefoot îl apucă uimit de guler.

— Ce-i cu tine, Mike ?

Avea într-adevăr motive de mirare. În 24 de ore de cînd nu-l mai văzuse, înfățișarea lui se schimbase complet. Fața lui mare și lătareată se pleoștise de tot, iar sub ochi îi apăruseră două pungi roșiatice ; era nebărbierit, iar pielea era ca de pergament. Și... dacă Surefoot nu se înșela, se cam albise la față cînd dădu ochii cu el.

— Bună !... se bîlbîie el... eh... să vezi... Ce ciudat să ne întîlnim...

— Ce-i cu tine Mike ? — îl întrebă Surefoot.

Îi intrase în sînge să suspecteze și pe cei mai nevinovați oameni de intenții criminale. De aceea, întrebarea sa sunase acuzator.

— Ah, nimic ! Mi se pare mereu că visez... Nu-mi vine să cred... Piesa asta... să se termine așa... deodată...

— Am sunat la tine toată dimineața. Unde-ai fost ?

Mike tresări.

— Mi-ai telefonat ? Cum așa ?... De ce domnule Smith ?... Adică -- să vezi, Surefoot, băiete, am fost plecat din oraș. Ce voiai de la mine ?

— N-ai fost nici acasă, nici la teatru. De ce te-ai ascuns ?

Mike încerca să spună ceva, înghiți în sec, apoi se adresă pe un ton răgușit :

— Hai să mergem să bem ceva. Am o mulțime de lucruri în cap... O mulțime... Crede-mă, Surefoot.

Era o braserie pe o stradă laterală, lângă Circ, unde oficial, nu se servea bere până la ora șase. Se duseră acolo, unde îi întâmpină zîmbitor șeful de sală.

Cred că doriți să discutați în liniște, domnule Smith ! Vă rog să poftiți în biroul șefului !

Biroul șefului nu era ceea ce te puteai aștepta să fie. Consta dintr-o cameră mică și retrasă.

— O să vă aduc niște ceai, domnule Smith !

— Dumneavoastră serviți cafea, nu-i așa domnule Hennessey ?

Hennessey, care stătea cu ochii închiși, încuviință din cap.

— Ce te preocupa ? — îl întrebă Smith cu răutate — Washington Wirth ?

— Ce ?... Ah, da ! — clipi el -- Cred... de fapt, știi... nu mai investește în teatru și asta mă îngrijorează, desigur pentru că am fost buni prieteni.

Se părea că întâmpina dificultate nu numai în vorbire, ci și la respirație.

— De-asta ai vrut să mă vezi ? — se interesă el, puținind pe nas.

— Da, de-asta. Deci, spui că ți-e prieten ? !

— Mai mult patron ! — se grăbi să adauge domnul Hennessey — Mă ocupam de el cînd era în oraș. Nu știam prea multe decît că era plin de bani.

— Și nu l-ai întrebat de unde-i are, Mike ?

— Ba da ! -- răspunse Mike, evitînd să-l privească în ochi.

Chelnerul șef intra tocmai atunci cu o tavă cu două sticle voluminoase de bere, o sticlă de gin, cuburi de gheață și sifon.

-- V-am adus „ceaiul“ ! — zise el, așezînd băuturile pe masă.

Surefoot Smith nu-și făcea probleme că încălca legea.

— Și-acum Mike, aș vrea să aud ce este cu acest domn Wirth ?

Mike își umezi buzele.

— Mai întîi aș vrea să știu cum stau. Nu pot să-ți spun nimic sigur, Surefoot, chiar nimic. Care-i poziția mea ? Să zicem că știam că se dădea drept altcineva și l-am amenințat : „Hei... sau mă ajuți... sau...“.

— Da, să presupunem că l-ai șantajat ! — îl intrerupse brusc Smith.

Mike clipi.

— N-a fost vorba de șantaj. Nu eram sigur... Încercam să văd ce iese... Am vrut să-mi dau scama pînă unde are de gînd să meargă.

Apoi, deodată, își acoperi fața cu minile și începu să suspine.

— Oh, Doamne, Doamne Dumnezeule, este îngrozitor ! — gemu el.

Alți bărbați ar fi fost stinjeniți. Surefoot Smith era doar curios. Îi puse mîna pe braț.

— Întrebarea este dacă ești sau nu implicat în crimă ?

Mike era zdrobit. Fața lui udată de lacrimi era imaginea întruchipată a uimirii.

— Crima ? Care crimă ?

— Mă refer la asasinarea lui Hervey Lyne ! Ce, n-ai aflat pînă acum ? !

Omul rămase mut de uimire și împietrit de groază.

— Cum... Lyne asasinat ! — spuse el de-abia șoptit.

Era probabil singurul om din Londra care nu auzise de misterioasa crimă comisă în Hyde Park. Se afla pe prima pagină a tuturor ziarelor. Totuși, Surefoot Smith simțea că spune adevărul.

— Sfinte Sisoie ! Cine și-ar fi închipuit ? Bătrînul Lyne... chiar vorbești serios ?

— Da, ce, crezi că vreau să te acuz ?

De data asta, Mike Hennessey amuți definitiv. Își pironise ochii lipsiți de expresie asupra detectivului. Reuși în cele din urmă să-și recapete stăpînirea de sine, printr-un uriaș efort de voință. Cînd deschise gura să se adreseze detectivului, vocea lui era cea a unui om normal :

— Asta-i o veste groaznică ! N-am citit ziarele de azi dimineață.

— A fost și-n ziarele de aseară ! — îi zise Surefoot.

— Degeaba, n-am mai citit nici un ziar de nu știu cînd... — spuse el — ca să vezi... bătrînul Lyne ! Era tutorele domnișoarei Lané, nu-i așa ?

Trăgea de timp, încercînd să-și revină complet.

— Nu, n-am citit chiar nimic despre asta. Ca să vezi cum pot să-ți scape lucruri importante... Am fost atît de îngrijorat cu piesa, încît practic nu m-a mai interesat nimic altceva.

Ce anume făceai pentru Wirth ? — Surefoot i se adresa brusc, pe un ton ca de gheață, renunțînd la atitudinea sa prietenească de pînă acum. Uita chiar să-și mai desfacă o sticlă de bere.

— Scoteai bani din bancă în numele lui ? — continuă el.

Mike dădu afirmativ din cap.

— Da, sume mari. Mă duceam la bancă și după aceea mă întîlneam cu el conform înțelegerii stabilite mai-nainte.

— Unde vă întîlneați ? — se interesă tăios detectivul.

— În diverse locuri — de obicei în gări ; cel mai adesea la hotelul Kellner. De obicei scoteam o sumă mare de bani cînd dădea petreceri și i-o dădeam la sfîrșit, după ce plecau toți invitații. Spunea că se ocupa de negoț. În Midland, dar, să-ți spun drept, Surefoot, am avut întotdeauna dubii în legătură cu asta. Oricum, nu părea excroc, cel mult excentric. Nu mi-am pus prea multe întrebări la vremea aia. În fond, dispunea de bani și avea chef să investească în teatru. Ce era așa de curios în asta ?

— De la ce bancă extrăgeai bani ?

Mike îi mărturisii. Corespundea exact cu informațiile pe care le deținea Surefoot.

— De obicei îmi dădea o scrisoare către directorul băncii, prin care-i cerea să onoreze cecul. Am fost la Birmingham, la Bristol...

— Bine e în ordine... îi zise Smith sprijinindu-se cu coatele de masă. — Acum aş vrea să-mi spui cine este de fapt Washington Wirth !

Mike clătina din cap.

— Pe cuvînt dacă ştiu ceva. Am intrat în legătură cu el după ce ultimul meu faliment a apărut în ziare. Mi-a scris şi mi-a spus că-i părea foarte rău că un om atît de inteligent ca mine să aibe atîtea necazuri şi s-a oferit să mă finanţeze.

— Scrisoarea era scrisă de mînă ?

— Nu, era dactilografiată. Cred c-o mai am pe acasă, pe undeva. A fixat o întîlnire la hotelul Kellner. Asta s-a întîmplat înainte să înceapă să dea petreceri : pe vremea cînd avea un apartament mai mic. Singurul lucru pe care-l ştiam precis este că purta perucă şi nu era ce voia să pară, dar nu mi-am băgat nasul niciodată în treburile altora.

— Minţi ! — interveni Surefoot. Mai-nainte ai spus că l-ai şantajat !

— Ei, nu chiar ! Am încercat să-i fac o poantă. Ştiam că în realitate nu era persoana drept care voia să treacă şi... am încercat să ghicesc.

Minţea. Surefoot Smith era sigur de asta.

— Te-ai gîndit vreodată că o să fii pus într-o situaţie foarte delicată dacă omul ăsta o să fie arestat ? Am motive întemeiate să cred că a excrocat fonduri băneşti care aparţineau răposatului Hervey Lyne şi, de asemenea sînt încredinţat că l-a ucis

pe bătrîn. Deci, este vorba de crimă ! Sper că nu vrei să fii și tu implicat, Mike !

Pe fața lui Mike Hennessey se putea citi o mare frământare. Când i se adresa lui Surefoot era aproape incoerent :

— Dacă aş putea, v-aş ajuta cu plăcere, domnu-le Smith — dar cum ? Nu ştiu nimic despre omul ăsta, vă jur !

Smith îl privi drept în ochi :

— Nici despre Moran nu ştii nimic ?

Se albi la faţă :

— Adică... bancherul ? — se bîlbîi el.

— Nu ştii nimic despre balanţa falsificată trimisă din greşală domnişoarei Lane ?

La un moment dat, Surefoot crezu că Mike Hennessey o să leşine.

— Nu... nimic : îl cunosc pe Moran — îl cunosc şi pe Wirth.

Se opri pentru o clipă, iar apoi continuă :

— Să zicem că-l găsesc — vreau să spun pe Wirth — ...atunci care-i situaţia mea ?

Surefoot se ridica :

— Aceeaşi, indiferent dacă dai sau nu de el — fi răspunse brutal — Cred că nu-ţi dai seama în ce te-ai băgat. Doi oameni 'au fost omoriţi, probabil de aceeaşi mînă criminală. Tickler a păţit-o pentru că ştia prea mult. Poate ar fi mai sigur pentru tine dacă te-aş băga la închisoare.

Mike zîmbi.

— Da, ce, crezi că sînt copil ? — spuse el revenind la vechiul său ton arogant. — Cum crezi că m-am ridicat din şanţ ? Sînt obişnuit cu ameninţări, nici o grijă, Surefoot !

— Un moment, că n-am terminat ! Îl întrerupse detectivul — așteaptă-mă aici să dau un telefon.

Îngrijorarea se întipări din nou pe fața omului.

— Stai liniștit : n-am de gând să te arestez încă : și... oricum, pentru asta n-am nevoie de ajutor.

În salon era o cabină telefonică, iar Surefoot sună la Scotland Yard.

— La telefon, inspector șef Smith. Vreau doi dintre cei mai buni oameni la Bellini. Mă aflu acolo cu Mike Hennessey — tipul ăla care se ocupa de teatru. Trebuie să fie supravegheat zi și noapte, de aici înainte. N-aș vrea să se mai comită vreo greșală ! E clar ? !

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce se îndreptau spre Piccadilly Circus, Surefoot observă cu satisfacție că erau urmăriți de doi oameni, iar când Mike se urcă într-un taxi, urmăritorii lui procedară la fel.

Mike Hennessey nu era la teatru când se lăsa cortina după ultimul act al piesei „Stincile destinului“ și, cu toate că asta însemna căutarea unui nou loc de muncă, toți artiștii răsuflară ușurați.

Dick citea ziarul de seara când Mary intră în cabină. Povestea asasinării lui Lyne se afla pe prima pagină, însoțită de un interviu cu Binny și o discuție cu îngrijitorul parcului :

„Îl cunoșteam bine din vedere pe domnul Lyne“ — declară James Hawkins, îngrijitorul parcului de peste 23 de ani. „Își petrecea întotdeauna după-amiezele în grădină, unde ațipea din când în când. Mai schimbam câteodată câte o vorbă sau două cu dînsul, deși nu era o persoană care să încurajeze conversația. Domnul Binny, îngrijitorul său, îi ci-

tea de obicei pînă adormea. L-am văzut citindu-l și-n după-amiaza crimei și chiar i-am spus :

— Ce rost are să te obosești ? Nu vezi că l-a luat somnul ? ! Nici prîn cap nu mi-a trecut că s-ar fi putut să fie mort. Asta este a doua crimă petrecută în parc în 35 de ani..“

Dick puse ziarul de-o parte cînd intră fata, și se pregăti de plecare :

— Stai jos ! Nu mă schimb încă : sînt obosită.

— Ei ! Ai găsit pînă la urmă ce căutai ? — o întrebă el în glumă.

Dar fata nu zîmbi.

— Cred că da ! — îi răspunse.

— Ai citit ziarul ?

— Da, cuvînt cu cuvînt.

— Și... ia spune ! Cine l-a omorît, Binny sau grădinarul ? Dîndu-și seama apoi că orice glumă merge pînă la un anumit punct, își ceru scuze.

— Nu știu ce-i cu mine, dar văd că pot discuta despre crima asta, ca și cînd ar fi vorba de un străin. Bietul bătrîn, mă ura așa de mult, încît, dacă ar fi avut cui să-i lase banii ar fi făcut-o fără să se mai gîndească. Apropo, Binny are și el o teorie. Am discutat azi cu el. Îl bănuiește pe Jerry Dornford ; mai ales, cred eu, pentru că nu-l prea înghite pe Jerry.

— Domnul Smith nu ți-a dat nici o sugestie ? — se interesă ea, complet nepăsătoare față de părerea lui Binny.

— Nu, nu prea ! E cam secretos cînd e vorba de meseria lui.

— Crezi că mie o să-mi spună ?

O privi uimit.

— Dar, bine draga mea Mary... — începu el.

— Nu-mi mai spune de atâtea ori „dragă“, că mă și enervezi. Răspunde-mi te rog la ce te-am întrebat.

Vorbea foarte serios, așa că Dick își schimbă tonul.

— Dacă consideră că i-ai putea fi de ajutor, cred că ți-ar spune. Mi-a promis că mă sună diseară să mă țină la curent cu ce-a mai aflat. Vrei să vorbesc despre asta ?

— O s-o fac chiar eu ! — zise ea.

Surefoot ajunsese foarte tirziu și părea destul de răvășit. Avea toate motivele să fie așa, pentru că, pe la șapte și jumătate seara, unul din detectivi îl sunase spășit, să-l anunțe că dăduseră greș.

— L-ați pierdut, nu-i așa ? — tuna el, și doar erați doi ! Unde v-a fost capul ?

— Îmi pare rău, domnule, dar tipul știa probabil că este urmărit așa că a coborît în stația de metrou Piccadilly. Nici n-am întors bine capul... că a și dispărut.

— Zău... ? se răsti Surefoot.

— Bine, bine ! Acum să răscoliți toată Londra pînă dați de el. Îi știți adresa, așa că trebuie neapărat să dați de el.

Sosi la Sheridan, foarte dezamăgit de noua generație de detectivi.

— Așteaptă să le dai totul de-a gata — se plînsese el. — Se bazează doar pe blestemata aia de știință în loc să caște ochii mai bine.

— Lasă, uite, ți-am găsit eu alt detectiv ! — zise Dick arătînd spre Mary. Spre surprinderea sa însă, Surefoot nu părea deloc mirat.

. — Cred că domnișoara are mai multă minte în degetul mic decît au idiotii ăia în capetele lor seci !

O privi cu interes.

— Aș vrea să vă rog ceva, domnule Smith ! — spuse fata. — Ați putea să-mi povestiți tot ce știți pînă acum despre acest caz ? Cred că aș putea să vă fiu de ajutor.

Dick Allenby constată cu minie că detectivul nu făcu nici un gest. O privi doar gînditor, deschise gura, o închise la loc, își trecu mîinile prin păr, și-n sfîrșit i se adresează :

— Și, în fond, de ce nu ? — se hotărî el pînă la urmă — vrei să afle și el ? — o întrebă detectivul, făcînd semn cu capul spre Dick.

Fata ezita o clipă.

— Dacă nu vă deranjează... cum doriți dumneavoastră.

Se schimbase înainte să sosească detectivul, iar acum, le propuse să meargă cu toții la ea acasă. Se suiră împreună în ascensor. Apartamentul ei era în capătul coridorului. O luă înaintea lor, dar cînd ajunse, se opri în loc, întorcîndu-și îngrozită fața către cei doi.

Ușa era deschisă de perete.

— Oare a lăsat-o așa servitoare ? — se interesă Smith.

Apoi, tot el arată cu degetul spre încuietoare — fusese forțată în așa hal încît de-abia se mai ținea în două cuie.

Intră și aprinse lumina. Nimic ! Camera rămase cufundată în întuneric.

S-a umblat la panoul electric. Unde naiba o mai fi și asta ?

Fata indică unde se afla și în câteva minute se făcu lumină.

— A reușit să deschidă ușa când a intrat, dar n-a mai reușit s-o și închidă la loc — constată Smith, ridicînd două bucăți de lemn de pe podea.

Ieși din nou pe coridor care se termina cu o ușă, jumătate din lemn, jumătate din sticlă, folosită în caz de incendiu. O încercă, și, după cum se aștepta, se deschise. Niște trepte de metal duceau undeva la parter. Chemă liftierul, dar acesta nu știa nimic. Sîmbătă seara, — spunea el — mai toți locatarii sînt plecați la țară să-și petreacă week-end-ul și, din cîte își amintea, nu observase nici un străin.

Surefoot se întoarce în apartamentul lui Mary și intră în dormitor, unde dădu cu ochii de o harababură de nedescris. Toate sertarele erau răstrunate în pat, hîrtille din birou fuseseră răvășite peste tot, iar canapeaua era plină de mărunțișuri. Găsiră aceleași dezordine și în sufragerie, unde micuța masă de scris, pe care fata o încuiase înainte de plecare, fusese forțată, iar conținutul ei era deșertat pe jos.

Mary privea uimită la tot balamucul ăsta, deși se mai liniști un pic, după ce observa mă mica ei cutie cu bijuterii din sertarul scrinului era intactă. Oricum, valorau vreo 200 de lire, — îi explică ea detectivului.

— Atunci, după ce Dumnezeu a venit? — întreba ea.

Smith descoperi că pînă și coșul de gunoi din bucătărie fusese răsturnat și împrăștiat pe jos. Observa însă un indiciu foarte important. Ceasul de pe masă căzuse de pe dulap și se oprise la 11:15.

— Mai puțin de-o jumătate de oră în urmă — fluieră Smith. — S-a grăbit, nu glumă ! Ei, și-acum ia spune-mi cine știa unde locuiești — mă refer la bărbați.

Fata îi enumeră foarte atent.

— Mike Hennessey venea și el pe aici, nu ? Sper că am controlat toate camerele !

. — A mai rămas baia ! — spuse ea.

Aici era aceeași debandadă ca peste tot. Cada era jumătate umplută cu apă.

— Ehe, ia te uită ! Ce-i asta ? ! — se miră Smith.

Lângă cadă, puțin mai la dreapta ; pe peretele vopsit în ulei se vedea clar o urmă roșie. Detectivul o pipăi cu mîna. Era încă umedă. Mai observă încă una, pe marginea albă a căzii.

În spatele ușii era un cuier de haine, care fusese măzgălit cu aceeași pată roșie.

A intrat mai întîi aici ! — zise Surefoot ca pentru sine —.

S-a spălat pe mîini, a deschis robinetul și s-a atins cu mîneca de perete. Era pătată de sînge, dar tinul nu știa. Și-a scos haina și a pus-o pe marginea căzii. Apoi s-a răzgîndit și a agățat-o în cuier.

— Sînge ? — întrebă Mary uimită.

— Crezi că s-a lovit cînd a încercat să intre ?

— Nu, aș fi găsit sînge pe coridor ; de altfel, geamul de la ieșirea de incendiu este intact. Mă întreb ce-a pățit...

Surefoot trecu repede în revistă toate posibilitățile.

— Nu-mî dau seama ! — recunosc el. —.

Intră apoi în bucătărie și se mai uită o dată la ceas. Nu credea în coincidențe. Era puțin probabil să fi fost oprit înadins. După ce-l examinează atent, constată că, de fapt, mai ticăia încă. În șocul căderii îi sărise arcul, care conecta limbile de mecanism. Deci era clar că nu umblase nimeni la el.

Mary stătea în spatele lui și-l urmărea cu atenție.

— N-ai de gând să-mi spui nimic ? — îl întrebă ea pe un ton calm.

Surefoot Smith o privi neîncrezător :

— Despre ce ?

— Mi-ai promis că-mi povestești tot ce știi în legătură cu crima.

Se așază pe colțul mesei din bucătărie și-i spuse pe scurt ce știa până acum.

Lui Dick Allenby nu-i yenea să creadă. Toți detectivii pe care-i cunoștea erau de o discreție rară, iar, în ceea ce-l privește pe Surefoot Smith era de-a dreptul „mut“ în astfel de cazuri. Când colo iată-l trâncăninid în voie cu fata. Părea un pic stinjenit doar de prezența lui Dick.

Mary Lane îl asculta cu mâinile în poale și sprincenele încruntate.

— Acum spune-mi ce știi ! — i se adresă Surefoot nerăbdător.

Îl văzu însă pe Dick Allenby, monument de uimire, holbîndu-se la el mirat, așa că îl lua la rost :

— Crezi c-am înnebunit, domnule Allenby, nu-i așa ? N-ai grijă ! Nu-mi pierd niciodată capul ! Femeile sînt înzestrate din păcate cu mai multă intuiție decît cel mai capabil detectiv. Sînt însă lipsite de logică — vă rog să mă scuzați, domnișoară Lane — Ai priceput acum ?

Apoi, o întrebă din nou pe fată :

— Nu știu prea multe — recunosc eu — doar că-mi dau seama ce-am căutat.

Surefoot Smith încuviința din cap.

— Nu înțelegi însă cum de-a ajuns la concluzia că-i aici, nu ?

Dick îl întrerupse :

— N-ați putea fi mai puțin subtili, să-nțeleg și eu despre ce este vorba ?

— Hîrtia cu extrasul de cont pe care Lyne mi-a scris mesajul ! — Îl lămuri Mary, fără să se-ntoarcă, spre el.

— Bine, înțeleg acum ce căutau, dar tot nu pricep de ce și-a închipuit că-i la tine ? !

Surefoot chicoti :

— Eu sînt de vină ! — le explică el. — Azi după-amiază i-am spus lui Mike Hennessey că tu ai primit-o. Am omis să-i precizez că o am în buzunar și deci n-avea rost să se mai ostenească atît. Îmi pare rău pentru el !

Își trecu nervos mîna prin păr și se ridică în picioare.

— Urmele astea de sînge sînt destul de serioase... — zise el, îndreptîndu-se către baie, însoțit de ceilalți doi.

— Aici s-a atins cu mîneca, aici cu mîna, dar nu-s prea clare, să iau o amprentă. Omul care a intrat aici nu era rănit și probabil nu știa că are hainele pătate de sînge. Se vede și pe robinet !

Surefoot Smith scoase lanterna din buzunar și se uită atent pe coridor. Cînd, ajunse în dreptul ieșirii de incendiu găsi alte urme de sînge : una pe mîner, și alta pe lemnărie, imediat sub geam.

— Trebuie să dau urgent un telefon! — îi spuse fetei.

Sună la Scotland Yard și transmise pe nerăsuflăte instrucțiuni urgente. Trebuiau supravegheate gările: Dover, Harwich, Folkstone și Southampton.

— Nu cred c-o să-ncerce să plece din țară, dar trebuie să ne luăm toate măsurile, — îi explica el fetei.

Se oferî să-i trimită un om să stea de pază la ușă. Fata îl refuză la început, dar Surefoot insistă pe un asemenea ton încît Mary își dădu seama că n-avea nici un rost să se împotrivească.

În drum spre casă trecu pe la locuința lui Lyne. Voia să mai discute ceva cu Binny. Servitorul se culcase deja și nu fu prea încîntat să-i deschidă. Toate actele și documentele bătrînului erau la Scotland Yard, iar biroul și dormitorul fuseseră sigilate.

Binny se dușe în bucătărie și ațîță focul în sobă, aruncă cîteva lemne să se mai încălzească puțin în cameră.

— Mă întrebam cine putea fi la ora asta. Mi se făcuse inima cît un purice — se scuză el. — presupun, domnule Smith, că bătrînul nu mi-a lăsat nimic. Înțeleg că s-a găsit testamentul. Oricum, mă așteptam la așa ceva. Nu era omul căruia să-i pese de servitori. Dimpotrivă, spunea întotdeauna că-i urăște. Totuși, nu se știe niciodată...

— Nu l-am citit cu atenție — îi spuse Surefoot — deși nu-mi amintesc să-ți fi văzut numele.

Binny oftă.

— Am visat toată viața că o să am un stăpîn care o să-mi lase un milion — zise el pe un ton

patetic. — Am fost un servitor devotat ! Îi găteam, îi făceam patul, mă țineam tot timpul după el...

Detectivul îi întinse un pachet cu țigări ieftine, iar Binny, oftînd din nou, întinse mîna și luă una.

— Cred că ai putea să-mi dai o mînă de ajutor ! — i se adresa Smith. — Îți aduci aminte cînd a venit Moran ?

Binny încuviință din cap.

— Știi de ce l-a chemat ?

Servitorul ezită o clipă.

— Nu știu, domnule, dar cred că era în legătură cu contul. Domnul Lyne era foarte curios din fire ; nu voia să vadă pe nimeni iar cînd chema pe cineva se purta destul de dur.

— S-a comportat așa și față de Moran ?

Binny ezita.

— Știți, n-aș vrea să inventez nimic, domnule Smith, dar, din cîte am auzit, s-a cam răstit la dînsul.

— Ai tras cu urechea, așa-i ?

Binny zîmbi și dădu din cap.

— Nu era nevoie, domnule ! — zise el arătînd cu degetul spre tavan. Biroul este deasupra bucătăriei. Nu se aude ce vorbești, dar, dacă ridici glasul, așa cum a făcut domnul Lyne, înțelegi tot.

— Îl cunoști pe Moran ?

— Da ! — recunosc Binny.

— Cît de bine ?

— Chiar foarte bine, am fost servitorul dînsului.

— Ah, da, îmi amintesc !

Surefoot Smith își mușca buzele gînditor :

— Ți-a spus ceva după discuția cu bătrînul ?

Binny ezita din nou :

— Știți... n-aș vrea să pun pe nimeni în încurcătură...

— Necazul este că tu, Binny, nu ești în stare să răspunzi niciodată exact. Da sau nu ?

— Da, domnule ! Tocmai aduceam o scrisoare primită prin poștă, când domnul Moran ieși din cameră. Adevărul este, domnule Smith, că mi-a cerut un lucru foarte ciudat. Mi-a zis să nu spun nimă-nui că l-am văzut și mi-a dat un bacșiș. Acum v-am spus tot ce știu. La început am crezut că-i vorba de o glumă ; dar, nu m-am mirat prea tare. Nu era primul om care nu voia să se știe că-l vizitase pe domnul Lyne.

— Cred că ai dreptate :

Pe o măsuță lângă perete era un mic pachet învelit în hirtie. Surefoot Smith avea un nas foarte fin. În bucătărie mirosea a ceva foarte neplăcut : în orice caz nu numai a chit. Arată spre un pachet.

— Chit ? — întreba el.

— Binny îl privi surprins.

— Da, domnule !

— Ai pus geamuri ?

— Nu, domnule, pentru ăsta a venit un geam-giu. Însă azi-dimineață am spart geamul de la spălătorie. N-am mai vrut să chem pe nimeni, așa că m-am descurcat singur.

— În casa asta se sparg cam des geamurile ! — remarcă Surefoot Smith. — De ce n-ai anunțat poliția ? Ah, da, uitasem... n-a vrut domnul Lyne !

La ieșire examinează cu grijă împrejurimile. O făcu mai cu atenție acum, pe întuneric, decât în plină zi. Se duse în spatele casei, de-a lungul graj-

durilor și își dădu seama cât de ușor era pentru un hoț să pătrundă în casă...

Clădirea nu era protejată ca celelalte cu garduri de sîrmă ghimpată iar ușa și fereastra se puteau escalada cu ușurință. Să fi fost oare o coincidență că se încercase o spargere tocmai în noaptea...

Da, exact! — sîcoti Smith. Era vorba de noaptea în care fusese ucis Tickler. Exista vreo coincidență între cele două întîmplări?

Reveni la Scotland Yard să afle vești noi, dar, nu se întîmplase nimic între timp, de la Berlin nu primiseră nici o informație în legătură cu Leo Moran, iar Gerald Dornford dispăruse se pare, fără urme.

Deschise safe-ul din biroul său și scoase mînușa și cheia de „argint“ și le așeză pe masă. Cheia asta îi dădea mult de gîndit. De ce oare proprietarul ei o vopsise atît de elegant și... totuși... neglijent. Ar fi putut foarte bine s-o dea la făcut la un om de meserie.

Cel puțin mînușa nu-i spunea chiar nimic.

Scoase din sertar o bucată curată de sugativă și începu să-și contureze din nou rezultatul evenimentelor.

Tickler fusese omorît; la fel și bătrînul Lyne; probabil de una și aceeași persoană, deși nu exista nici un indiciu concludent. Leo Moran era după toate aparențele un fugar, care putea fi acuzat în primă instanță de crimă. Disparația lui coincidea nu numai cu moartea lui Lyne, ci și cu descoperirea fraudei, din contul bătrînului. Să fi fost la Berlin? Pe de altă parte, cineva era foarte preocupat să

pună mîna pe extrasul de cont, încît a riscat să pătrundă în apartamentul lui Mary Lane. Cine putea fi? Un singur om ştia, sau mai bine zis îşi închipuia că ştie că s-ar fi putut afla în casa fetei, iar acela era Mike Hennessey.

Comportamentul lui Mike în timpul întîlnirii de după-amiază arăta foarte clar că era vinovat. Îl cunoştea în orice caz pe Washington Wirth, iar omul ăsta era un criminal. Surefoot îşi nota concluziile pe măsură ce le clarifica; ştergea una, o înlocuia pe cealaltă, sau tăia totul cu o linie şi o lua de la capăt. Desena un cerculeţ care o reprezenta pe Mary, altul care-l reprezenta pe Dick, un altul pentru Gerald Dornford şi al patrulea pentru Leo Moran. În josul paginii schiţa un al cincilea cerculeţ pentru Lyne. Cum oare să le traseze legăturile? Care era relaţia dintre cele patru cerculeţe de sus şi cele de jos? Între ele plasa un 0 mai mare care-l întrchiba pe Michael Hennessey. Michael era în legătură şi cu Washington Wirth, şi cu Mary Lane şi, probabil, şi cu Moran. Tăie ultima propoziţie şi o luă de la capăt, Gerald Dornford putea fi legat de Dick Allenby; putea deci să tragă o linie dreaptă de la Dick Allenby la victimă — o linie întreruptă de lipsa unui intermediar. După un timp se plictisi, aruncă creionul şi mormăi ceva nemulţumit. Tocmai voia să pună mîna pe cheie, cînd se stinse lumina. Nu era nimic îngrijorător sau neobişnuit; becul începuse să se îngălbenească acum două sau trei zile şi trebuia înlocuit. Surefoot Smith comandase pe un ton superior unul nou, iar magazionerul îi răspunse pe acelaşi ton că nu se poate. Becul, indiferent la discuţii cedase în final.

Surefoot se ridică în picioare să deşurubeze becul, când... observă ceva care-l lasă cu gura căscată. În întuneric cheia strălucea ca un foc verde. La lumina ei distinsese minierul uşii şi celelalte obiecte din încăpere. Acum înţelegea de ce avea asemenea culoare : fusese vopsită cu un lac fosforescent.

O ridică de pe masă şi o răsuci pe toate feţele. Partea care-i făcuse la început impresia că-i prost vopsită, avea cu totul altă explicaţie : era mată pentru că nu era expusă la vedere şi deci nu absorbea lumina, de la lampă. Surefoot ieşi pe coridor şi-i spuse unui ofiţer să facă rost de un bec. Peste câteva minute, totul era rezolvat. Acum se uită cu mai mult interes la cheie adunînd cu cealaltă mîna hîrtille de pe masă.

— Puteţi să-l poftiţi pe domnul Allenby, la mine în birou ! — îi spuse Smith ofiţerului de serviciu.

Se uită la ceas : era 12 şi 20. De aceea se miră că Dick venise la Scotland Yard la o asemenea oră. Se gîndi că probabil îşi recuperase puşca.

— Mă întrebam dacă o să te găsesc aici ! — zise Dick intrînd în birou şi închizînd uşa după el.

— Ar fi trebuit să-ţi telefonez, dar mi-era teamă că n-or să-mi dea legătura cu tine.

— Ce s-a întîmplat ? — se interesă curios Surefoot.

Dick zîmbi.

— Nu-i nimic deosebit, numai că am fost, mai bine zis Mary a primit un telefon de la îngrijitoarea lui Hennessey, care se interesa de el.

— N-a ajuns acasă ? — întrebă repede Smith.

— Nici nu era vorba de asta ! — îi explică Dick — Femeia sunase de la gara Waterloot. Era acolo de

la ora nouă și păzea niște cufere de-ale lui Mike. Acesta trebuia să plece pe continent și stabilise să se întâlnească cu ea și să-și ia bagajele. Așteptase până la ora douăsprezece, după care îngrijorată, sunase la mai multe persoane care-l cunoșteau, printre care și Mary. Din fericire eram acolo când a sunat.

— Te-ai dus la el acasă ?

Dick îi făcu semn că nu.

— N-a fost necesar. Avea un apartament mobilat pe strada Doughty. Și-a plătit chiria și a înapoiat cheia proprietarului chiar în seara asta. Era clar că fusese luat prin surprindere de cine știe ce, pentru că s-a apucat să împacheteze abia azi dimineață.

— Când m-a văzut pe mine ! — completă Surefoot scărpinându-se în barbă. — Asta mă cam intriga, deși mi se pare normal că voia s-o șteargă. Oricum n-ar fi ajuns mai departe de Southampton. Am înștiințat deja toate porturile.

— L-ar fi arestat ? — îl întrebă Dick uluit.

— Nu-i vorba de asta, dragul meu ! — zise Surefoot. Nu-i nevoie să-i arestezi pe toți cei pe care vrei să-i împiedici să plece din țară. Se mai pot invoca și alte motive : fie că pașaportul nu-i în ordine iar timbrul este lipit invers, fie că viza nu-i pusă pe pagina care trebuie — există multe metode de a împiedica scurgerea banilor în străinătate.

— Hennessey știa ce i se pregătește ?

Surefoot nu-i răspunse imediat.

— Nu înțeleg ! — zise el încet. Bineînțeles că nu știa ! Ar fi trebuit să fie în tren la ora asta !

Se auzi o bătaie în ușă. Intră în birou un bărbat cu o înfățișare foarte plăcută. Dick îl recunoscuse. Era unul din inspectorii șefi.

Poliția din Buckinghamshire are un caz pe gustul tău, Surefoot ! — îi spuse acesta — o crimă tipic americană !

— Cum... ce-ați spus ? Ce fel de crimă ?

— De-astea de tip nou. Li se spune „crime motorizate“. Cineva l-a luat pe bietul om cu mașina, l-a împușcat de la mică distanță, după care l-a aruncat pe trotuar.

— Unde s-a întâmplat ?

— La punctul de control din Colubruck, lângă Slough. A trecut pe lângă el un camion, l-a văzut la lumina farurilor și ne-a anunțat. Se pare că fusese omorât cam cu douăzeci de minute înainte să sosească poliția.

— Cum arăta ? — se interesă Surefoot.

— Este un bărbat masiv, în jur de 45 de ani. Are o cravată verde...

— Asta-i cea pe care o purta Nike Hennessey, ieri după-amiază !

CAPITOLUL XVII

MOARTEA AȘTERNUSE pacea pe chipul lui Mike Hennessey, conferindu-i o înfățișare maiestuoasă ; acum era mai ușor de recunoscut, decât atunci când se întâlnise cu Smith. Detectivul intră în clădirea unde se afla morga.

Dick îl aștepta la poliție. Avusese parte de destule orori într-o singură noapte și nu intenționa să participe la identificare.

— Este Mike, fără nici o îndoială ! — îi spusese Surefoot. — Crima a fost comisă pe la 10 și 17 minute, judecînd după ora la care a trecut camionul și după spusele unui motociclist care locuiește acolo în sat și care a raportat poliției că a văzut o limuzină la marginea drumului, în apropiere de locul unde s-a găsit cadavrul. Luînd în considerare cele două declarații, rezultă că s-ar fi comis între 10 : 17—10 : 20 și, cum camionul nu a întîlnit nici o mașină cînd a trecut pe la punctul de control din Colnbruck, asta plasează ora crimei la 10 : 17. Probabil că mașina condusă de criminal a întors și a luat-o în direcție opusă. S-ar fi putut să treacă prin satul Colnbruck, ca să evite punctul de control, ceea ce este foarte posibil. Și acum, dragul meu, sper că-ți dai seama că acesta este tipul care a răvășit apartamentul domnișoarei. Avea haina murdară de sînge, fără să știe, pînă cînd a intrat în baie și s-a atins cu mîneca de perete. Și-a scos paltonul, s-a spălat pe mîini, și... așa mai departe...

— Mașina cred că o să fie ușor de găsit. Este precis îmbibată de sînge.

Surefoot îi dădu dreptate :

— Da ! N-o să fie nici o problemă ! Aseară s-au furat trei care corespund descrierii. Tocmai am trecut pe la poliție și am aflat că au găsit o limuzină abandonată în Sussex Gardens.

Cei doi plecară apoi cu o mașină de poliție către locul respectiv, unde bănuielile lui Surefoot se confirmară. Mașina abandonată era chiar cea folosită

de criminal. Este clar că bietul Mike a fost ucis înăuntru.

— O să vedem dacă găsim vreo amprentă pe volan, deși domnul Wirth poartă întotdeauna mănuși.

— Asta îl scoate din cauză pe Moran, nu ? — spuse Dick.

Surefoot zîmbi.

— De ce ? Unde-i Moran ? În Germania ? Asta credem noi ! În realitate, s-ar putea să fie foarte bine la Londra. În Germania ajungi în cîteva ore și te poți întoarce la fel de repede. Sau poate că Moran nici n-a plecat de fapt !

— Dar... de ce ?

Dick Allenby era înmărmurit și puțin alarmat în același timp, gîndindu-se la siguranța lui Mary Lane. Spre uimirea lui, Surefoot îl aprobă.

— Da, și eu cred că n-ar mai trebui să stea în apartamentul ăla. Mai are precis și alte dovezi care ar putea fi folositoare pentru criminalul nostru.

Îl însoți pe Smith la sediul poliției, unde se adusesese mașina. În jurul ei se strînseseră o mulțime de indivizi : fotografi experți în amprente, mecanici, care verificau vitezometrul, etc. Proprietarul limuzinii care fusese găsit și adus acolo era un om foarte meticulos : știa exact cîte mile avea la bord înainte de a fi furată, iar informațiile sale erau de mare ajutor.

Dick Allenby se simțea de parcă și-ar fi petrecut ultimele nopți căutînd amprente criminale. Acum, tot ce se petrecea în jur i se părea foarte obișnuit : lanternele din mîna polițiștilor, detectivii curioși care-și băgau nasul peste tot...

Singele se împrăștiase pe scaun, pe podea și pe schimbătorul de viteze. Unul din detectivi ridică perna de pe scaunul șoferului...

— Ia te uită !

Dick privi peste umărul lui și văzu o tabacheră de argint care ajunsese în mina lui Surefoot.

Smith deschise capacul. Era goală. În interior avea o inscripție destul de ușor de descifrat la lumina becului :

„Lui Leo Moran, de la colegii săi de la banca Willesden, mai 1920“.

Surefoot o întoarse pe toate părțile. Era un lucru vechi, dar era frumos lustruită ; fie că o folosisese prea des, sau fusese curățată, de curînd. Detectivul o înveli grijuliu într-o foiță de hîrtie.

— Poate găsim vreo amprentă, deși nu prea cred !
— zise el — cam ciudat, nu ți se pare ? Ce caută sub pernă ?

— O fi pus-o acolo și a uitat de ea.

Surefoot dădu din cap neîncrezător :

— Imposibil ! Doar nu-i mașina lui ! Este furată. Îți repet, mi se pare foarte ciudat...

Tăcu o vreme, după care i se adresă din nou lui Dick :

— Am strecurat minciuna că extrasul de cont se afla la domnișoara Lane. Domnul Hennessey a amintit probabil de asta cînd era în mașină sau, poate mai-nainte. Ucigașul l-a lichidat pe Hennessey — care ar fi trebuit să fie în drum spre Southampton să prindă vaporul. Mașina s-a oprit la o stație de benzină, în Great West Road ; Hennessey a coborît și a dat un telefon acasă, să aranjeze cu camerista să-i

trimită bagajele. Criminalul a scăpat cît a putut de repede de Hennessey, s-a întors în oraş şi a pătruns în apartamentul domnişoarei Lane. Precis că a mai fost acolo şi altă dată.

— Ca Moran, de exemplu ! — sugeră Dick. Surefoot ezită.

— Putea foarte bine să fie şi altcineva — spuse el. — Căuta hîrtia ; n-avea de unde să ştie că era pătat de sînge, pînă cînd a intrat în baie. Acolo, fie că s-a uitat în oglindă, fie că a văzut urma de pe perete. Şi o să-ţi mai spun ceva : a trăit o vreme în America. Ce zici de asemenea deducţie ştiinţifică ?

— De unde Dumnezeu ai mai aflat-o şi pe asta ?

— Dar n-am aflat nimic ! Doar ţi-am spus ! Am ghicit, atîta tot ! Nu vezi, crima s-a desfăşurat tipic americaneste. L-a luat cu maşina, l-a omorît înăuntru şi apoi l-a aruncat în stradă. N-a auzit nimeni nici o împuşcătură, şi chiar dacă ar fi auzit au confundat-o cu o motocicletă. Apoi a ocolit punctul de control şi a şters-o.

Îl conduse pe Dick cu maşina pînă acasă. Era foarte volubil.

— Hennessey era de la început pe lista neagră. Ştia cine este Wirth, ştia că acesta falsifica cecuri şi a profitat de asta, încercînd să-l şantajeze. Apoi, zise de-odată :

— O să-i arăt domnişoarei Lane cheia şi ceoul !

Era pentru prima oară cînd Dick auzea despre cheie. Cînd Surefoot Smith se întoarse la Scotland Yard găsi pe birou toate lucrurile care aparţinu-seră victimei. Era vorba de o agendă, cîteva foi de hîrtie, în jur de 20 de lire bani gheaţă, un ceas cu

lanț, o legătură de chei... nimic deosebit cu excepția faptului că nu se găsisese nici o sumă importantă de bani asupra lui. Era imposibil ca Hennessey să plece pe Continent cu numai 20 de lire în buzunar. Surefoot bănuia că ucigașul, nevrînd să repete greșeala făcută cu Tickler, îl golise de orice dovadă incriminatoare.

Se uită prin hîrtii. Una era o foaie ruptă din Brodshaw, pe care-și însemnase cu creionul mersul unor trenuri. Din cîte se pare voia să ajungă la Viena. A doua prezenta mai mult interes. Era o pagină ruptă dintr-o agendă, pe care-și notase o mulțime de cifre. Surefoot era înzestrat cu o memorie remarcabilă, așa că își aminti că erau aceleași cu cele din extrasul de cont. Hîrtia era mototolită. Era evident că se folosisese de ea de mai multe ori.

Smith era uimit. De ce notase Hennessey toate astea și la ce îi foloseau? Era clar că știa că-i fals. Probabil cifrele erau măsluite chiar de el. Însă, în cazul ăsta n-avea rost să mai păstreze hîrtia. Le-ar fi scos din burtă, pe moment sau și-ar fi ținut un registru de evidență, notîndu-și sumele excrocate și banii care ar fi trebuit să existe în contul lui Lyne.

A doua zi dimineată o sună cu noaptea-n cap pe Mary Lane, care nu dormise oricum prea bine, deși era păzită de trei polițai: unul la ușa apartamentului, altul la intrarea din bloc și al treilea care patrula pe stradă.

— Te rog să vii urgent! — îl rugă ea, fericită că acceptase.

Trebuia să discute neapărat cu el!

Detectivul nu mai aflate nici o veste nouă. Cercetările pe care le începuse cu o seară înainte nu duseseră la nimic. Percheziția din apartamentul lui Mike Hennessey nu oferī nici un detaliu important. Nu era nici urmă de hirtii sau documente; doar un vechi registru de evidență, din care reieșea că de trei ani, Hennessey își ducea viața de pe o zi pe alta.

Era destul de dezamăgit cînd intră în apartamentul lui Mary.

— Se pare că știința este foarte implicată în povestea asta — zise el, scoțînd din buzunar un pachetel mic, înfășurat în hîrtie.

Îl despachetă și puse cheia pe masă, după care scoase cecul din buzunar. Fata se uita atent la urmele slabe de creion și încuviință din cap.

— Da, este scrisul domnului Lyne. Cred că ți-am spus că am locuit sub același acoperiș cînd eram mică. Era un om foarte greu de suportat.

— În ce fel? — se interesă Surefoot.

Fata ezită:

— În multe feluri — mai ales în viața de zi cu zi. De exemplu, avea aceiași clienți de peste patruzeci de ani; nu-i schimba niciodată, deși se certa tot timpul cu ei pentru bani.

Se uită la cheie, răsucind-o pe toate părțile.

— Ai rîde de mine dacă ți-aș spune că știu cine-i ucigașul domnului Lane?

— Cred că ai fi inconștientă dacă ai încerca să acționezi pe cont propriu!

Cu tipul ăsta nu-i de glumit!

Fata îl aprobă.

— Da, știu! Mi-am dat seama! Îmi dai o săptămîină să fac niște cercetări?

— Cred că ar fi mai bine să-mi spui acum ce bănuiești !

Mary dădu negativ din cap.

— Nu, cred că m-aș face de ris și n-aș vrea asta. Smith își țuguie buzele :

— Ascultă, doar n-ai de gând să păstrezi cheia și cecul...

— Nu, n-am nevoie de ele. Te-aș ruga însă dacă ai putea să-mi trimiți o copie exactă după ea. Dacă găsesc broasca în care se potrivește, te sun !

Detectivul o privi surprins :

— Crezi că o să reușești ?

Îi făcu semn că da. După un timp, detectivul încuviință cu un oftat.

— Asta-i ca-n romanele polițiste ! Prea romantic, nu-mi place ! Cu toate astea o să-ți fac pe plac, domnișoară !

Două zile mai târziu, fata intră în posesia unei chei nou-nouțe și o porni la treabă, fără să-i treacă prin minte că era supravegheată zi și noapte de trei indivizi care primiseră instrucțiuni foarte clare din partea lui Surefoot : „Să n-o scăpați din ochi ! Dacă i se întâmplă ceva, s-a zis cu promovarea voastră !“

A treia zi, după moartea lui Hennessey, acțiunile petroliere Cassarei înregistrară un salt spectaculos, de cinci ani se menținuseră la paritatea de 1-3 și 1-7 lire sterline. Aceasta reprezintă cam 40 de lire per acțiune, pentru că înainte de război fuseseră evaluate la 1000 de franci. Terenul era situat în Asia Mică și producea destul petrol pentru a acoperi necesitățile firmei. Nu era însă suficient pentru a aduce acțiunile la valoarea lor inițială.

Mary citi cu stupeoare titlurile răsunătoare de pe prima pagină a ziarelor : „Senzaționala ascensiune a acțiunilor Cassari“ și-l sună pe Smith.

— Astea sînt acțiunile pe care i le-ai transferat lui Moran, nu-i așa ? — o întrebă el agitat — La cit erau evaluate înainte ? N-am citit încă ziarele. Stocul sărise peste noapte de la 25 la 95, iar cînd Surefoot se interesă la Bursa află cu uimire că atinseseră deja 30 de lire sterline și erau în continuă creștere.

Se duse la un birou particular din Old Broad Street și discută fenomenul cu un agent de bursă. Acesta îi explică foarte clar care erau motivele :

— Acum trei luni se descoperiseră în zona mării rezerve de petrol și începuseră să se sape noi puțuri. Se pare că resursele erau imense. De aceea s-a ținut totul în mare secret, pînă cînd s-au cumpărat toate acțiunile de pe piață. Este deci foarte probabil că stocul să atingă 100. Vă sfătuiesc să investiți, domnule ! Merită riscul !

Surefoot Smith nu riscase niciodată în viață. Mai paria cîteodată la curse și chiar și atunci consulta mai-nainte o mie de liste.

— Cine se află în spatele acestei afaceri ?

— Vă dați seama că nu pot să-mi divulg clienții — îi explică funcționarul — Cei mai mulți sînt turci. Îi găsiți în anuarul Bursei. Constituie un grup de afaceri foarte important ; majoritatea sînt milionari. Ah, nu, nu-i nimic suspect ! Sînt la fel de serioși ca Banca Angliei ! Nu, n-au nici un birou la Londra. Sînt reprezentați de doi agenți de bursă : Jolman și Joyce.

Surefoot Smith se prezintă la agenția celor doi domni, asediată din toate părțile de o mare de oa-

meni. Își trimise cartea de vizită și fu primit imediat de domnul Joyce.

— N-aș putea să vă dau prea multe amănunte, domnule Smith, în afară de ce scrie în ziare. Nu prea mai sînt acțiuni pe piață la ora asta ! I-am spus și unui prieten de-al meu : N-am ce să fac ! Din cîte știu, deținătorul principal al ștocului este un tip numit Moran — Leo Moran.

CAPITOLUL XVIII

LEO MORAN ! Nu era o noutate pentru Surefoot Smith. Știa că este interesat de stoc, în afară de acțiunile pe care le transferase de la Mary. Banche-rul avea un comportament imprevizibil. Asta era de fapt și părerea colegilor și prietenilor săi. Cîte-odată se purta destul de extravagant. Era însă cam prea șmecher ca să poată fi considerat un om cinstit. Putea fi un eventual criminal. Escroc era în orice caz, din cîte știa Surefoot. Trăsătura dominantă a caracterului său era egoismul. Nu fusese căsătorit niciodată, n-avea nici un fel de obligații familiale și nu-l interesau prea multe lucruri, în afară de teatru.

Să nu uităm că era în primul rînd un mare pasionat al speculațiilor de bursă — exemplul cel mai concludent era Cassari Oils. Înainte să plece din biroul domnului Joyce, detectivul află că Moran era

millionar — cel puțin pe hîrtie. Se miră însă de-un singur lucru : deși bancherul cumpărase constant în toți acești ani, nu cheltuisese prea mult. Probabil avea alte interese, imposibil de depistat pentru moment.

Domnul Smith se duse acasă, la apartamentul din Haywarket, unde, spre surprinderea sa era așteptat. O găsi pe coridor pe domnișoara Lane.

— Am ajuns acum două minute ! — îi explică fata — Am sunat mai întîi la Scotland Yard și mi-au spus să vin aici.

Detectivul deschise ușa și o pofti înăuntru :

— Ei, ai descoperit ceva ?

Fata dădu din cap, zîmbi stînjinită.

— Din păcate cred că am descoperit că nu-s în stare de nimic ! — zise ea.

Surefoot îi oferî un scaun.

— Deci, ai de gînd să renunți ?

Ezită un moment :

— Nu !

O costa foarte mult să-i dea acest răspuns. Toată noaptea se chinuise cu tot felul de gînduri, iar dimineața se trezise brusc, chinuită de o mare neliniște, la gîndul greutăților care o așteptau de aici înainte. Era gata să-i scrie o scrisoare plină de scuze și să-i înapoieze cheia, dar, treptat își recăpătă încrederea în sine și se hotărî să-l vadă.

— Îmi dau seama la ce m-am angajat ! recunosc eu ea. Nu-i ușor să faci pe detectivul, mai ales cînd nu cunoști toate datele problemei.

Surefoot zîmbi încurajator.

— Arta de-a fi detectiv este s-o pornești de la zero. Oricum, știi aproape tot, poate chiar mai mult decît mine !

— Te rog să nu fii sarcastic.

— De fapt, ce mai vrei să afli, domnișoară Lane ?

Fata se uită într-o agendă pe care o scoase din buzunar.

— De exemplu, aş vrea să-mi dai o listă cu toate cecurile mai importante şi datele la care s-au încasat. Dacă nu mă înşel toate sînt de pe 17 ale lunii.

Surefoot se sprijini în scaun şi se uită uimit la ea :

— Mi-ai adus un argument ştiinţific ! — recunosc el, cu părere de rău.

Fata zîmbi.

— Da, de unde ! E oribil, ca într-o poveste de groază, dar aş vrea să ştiu.

Detectivul ridică telefonul şi formă un număr.

— Interesant ! Nu m-am gîndit niciodată să solicit asemenea informaţii.

Fata se amuza în sinei ei. Simţea că spusese un lucru inteligent şi prin asta crescuse în ochii lui Surefoot.

— Dar, vezi, domnișoară Lane, dacă m-ai fi găsit la poliţie, ar fi fost mult mai uşor să te ajut... Alo !

Reuşi să obţină legătura cu banca, după care mai trecu un timp pînă ce contabilul şef îi furniză datele necesare.

Cecurile fuseseră emise anul trecut, pe 17 aprilie, 17 februarie, 17 decembrie, 17 mai... Surefoot le nota pe toate. Închise telefonul şi-i dădu hîrtia lui Mary.

— Este exact cum mi-am închipuit.

Toate sînt de pe 17.

— Grozav ! — mormăi Surefoot. — Vrei să-mi explici acum şi mie ce înseamnă toate astea ?

— O să-ți spun peste o săptămână. Mai întâi vreau să întreprind niște cercetări pe cont propriu. Și aș mai vrea să-ți spun ceva, domnule Smith! — zise ea foarte agitată.

— Nu știu dacă n-am halucinații, dar mi se pare că sînt supravegheată foarte atent. Sînt sigură că ieri mă urmărea un individ. L-am pierdut din ochi pe strada Oxford, dar, în timp ce mă uitam într-o vitrină din Regent Street l-am zărit din nou. E un bărbat cam urît la față, c-o mustață blondă.

Surefoot Smith zîmbi.

— Este detectivul Mason. Oricum, nici eu nu așăt prea grozav.

— Un detectiv? — se miră fata.

— Bineînțeles, domnișoară dragă! — recunosc Surefoot. Trebuie să am grijă de tine. N-am pus să fii urmărită ca să te suspectez, ci, în primul rînd ca să te protejez de ceva.

— Bine că mi-ai spus. Nici nu știi cît de îngrijorată eram. De fapt pentru asta am și venit!

— Ei, dar mai era și povestea cu cecurile, nu? Nu crezi c-ar fi mai înțelept să-mi spui ce bănuiești?

Fata dădu din cap.

— Fac pe misterioasa, dar, nu sînt atît de curajoasă pe cît par — recunosc ea.

Asta-l scotea din sărite pe Dick Allenby care nu știa cînd putea s-o mai găsească pe acasă. De aceea, îl chemă pe Surefoot, doar, doar i-o da o mîna de ajutor.

— O să dea de necaz! — se plînsese Dick. Tipul ăsta e-n stare de orice. Cine știe... Poate că își închipuie că hirtia este tot la ea...

— Te-ai mai întâlnit cu domnișoara în ultima vreme ? — îl întrebă Smith deschizînd cu dexteritate încă o sticlă cu bere. Stătea pe o bancă, în atelierul lui Dick.

— Da, am văzut-o ! Vrea să i-l împrumut pe Binny !

— Să i-l împrumuți pe Binny ?... Cum adică ?... se miră detectivul.

— Păi da ! Eu sînt acum stăpînul lui Binny. Spunea că vrea să se intereseze de o fostă servitoare a domnului Lyne, care locuiește la Newcastle, sub un nume fals. Vrea să-l trimită pe Binny după ea, să vadă dacă o recunoaște. Am trecut ieri pe la Binny și mi-~~a~~ spus că o știe. A plecat la puțin timp după ce s-a angajat el. Era o femeie în vîrstă. Se pare că avea un fiu c-o faimă destul de proastă. Mary își aduce foarte bine aminte de el. Nu și Binny. Bătrîna trebuie să aibă acum vreo 90 de ani și locuiește în nordul țării, iar Mary ține morțiș să-l trimită pe Binny acolo, ca să ne convingă.

Surefoot Smith rămase trîznit.

— Mie nu mi-~~a~~ spus nimic despre asta !

Deci Binny este servitorul tău... ! sigur, dar casa-i a ta acum ! Apropo, ce-ai de gînd să faci cu ea ?

— S-o vînd ! — răspunse Dick hotărît — Am deja o ofertă !

Bătu cineva la ușă. Era poștașul care adusese o telegramă pentru Dick. Acesta o desfăcu nepăsător, dar, după ce începu s-o citească se albi la față și i-o dădu lui Surefoot, fără să scoată nici un cuvînt. Era transmisă din Sunningdale și-l informa că :

„Referitor : Pușca aer comprimat brevetată, pe care ați declarat-o furată. Arma care corespunde des-

crierii transmise a fost găsită la Toyne Copse, sub cadavrul unui bărbat împușcat, despre care se crede că este G. Dornford, domiciliat în strada Half Moon. Vă rog, prezentați-vă urgent la sediul poliției din Sunningdale pentru identificare.“

CAPITOLUL XIX

PLECARĂ AMÎNDOI către Berkshire. Dick recunoscuse imediat cutia ruginită de oțel, care fusese odată o bijuterie. O lăsă în grija lui Surefoot Smith, să vadă dacă mai descoperă ceva.

Surefoot se întoarse înarmat cu informații prețioase, după ce studiasese atent locul în care fusese găsit cadavrul. Mașina lui Jerry Dornford se afla la mai puțin de 100 de yarzi de locul crimei. Străbătuse un teren denivelat și era ascunsă într-o mică pădurice.

— Este proprietatea lui Dornford, așa că o să se poată reconstitui ușor accidentul — zise Surefoot — S-a găsit un ziar în mașină ; era datat din ziua morții bătrînului Lyne.

— Bietul de el ! Cum a fost omorît... ! Sau este vorba de o moarte naturală ? ! — se interesă Dick.

Surefoot încuviință din cap.

— Se pare că este un accident. Pușca era încărcată, nu-i așa ? Ai putea să-mi spui dacă mai este și acum ? Eu n-aș crede ! Dornford a furat arma. Nu

este nici o îndoială. Probabil că s-a speriat, sau n-a putut s-o vîndă, așa că s-a hotărît să se ducă la țară și s-o îngroape. În mod logic, a ales o zonă care-i aparține. Luase o lopată cu el în mașină. Cînd l-am descoperit era doar în cămașă. E clar că a săpat o groapă și era gata s-o arunce cînd s-a descărcat. Glonteale i-a trecut prin corp ; l-am găsit într-un pin, exact pe traiectoria normală. În buzunarul său s-a găsit și o cerere de restituire a împrumutului, din partea lui Stelby, omul lui Lyne. Am mai găsit și cîteva notițe care o să-l pună în dificultate pe un anumit domn Jules... asta cînd o să dăm de el... !

— Cred că aici te-aș putea ajuta eu ! — se oferi Dick, care știa bine ce-i poate pielea celui tînră mînos.

Se întoarse în oraș seara, tîrziu, iar Surefoot părea cam deprimat.

— Am crezut întotdeauna că Dornford avea de-a face cu crimele astea. Îl consideram un posibil suspect. Acum este clar că n-avea cum s-o facă ; doar dacă ar fi fost două gloanțe în pușcă sau dacă știa cum funcționează mecanismul.

Dick încercă s-o caute pe Mary, să-i povestească ultimele evenimente. Nu-l agrease niciodată pe Gerald Dornford, dar i se părea că fata nu-i împărtășea părerea — se înșela însă. Instinctele unei femei erau mai ascuțite decît ale unui bărbat, așa că îl plasase pe Jerry în categoria oamenilor care trebuie evitați.

Nu reveni în apartamentul ei pînă noaptea, tîrziu, iar cînd răspunse în sfîrșit la telefon avea o voce deosebit de veselă.

— Am avut o zi minunată, Dick, iar mîine, prietenul nostru o să rămînă foarte surprins să..., adică nu mîine, ci poimîine.

Încercă să-i spună cît mai pe departe de moartea lui Jerry, însă constată cu uimire că aflase deja și nu era deloc mișcată.

— Am citit în ziarele de seară ! Săracul !

Dick Allenby petrecu o noapte foarte agitată. Era foarte îngrijorat de riscurile pe care și le asumase fata. Cînd o sună de dimineață, plecase deja, iar după ce vorbi cu Surefoot se îngrijoră de-a binelea.

— Am pus pe urmele ei pe cel mai bun detectiv ; n-ai de ce să-ți faci probleme — îi zise el.

Iar apoi, deodată :

— Nu ți-a spus ce are de gînd ? Singurul lucru pe care l-am aflat de la oamenii mei este că frecvențe suburbiile londoneze și face o mulțime de cumpărături.

— Cumpărături ? — întrebă Dick neîncrezător. Ce fel de cumpărături ?

— Mai ales murături ! — răspunse Surefoot Smith. Deși, a mai cumpărat și niște șuncă, iar ieri și-a pierdut o oră întreagă în oraș, după ceai. Sînt convins că se ghidează după o logică științifică.

Chiar și detectivul era puțin șocat. În orice caz, nu-i prea plăceau misterele.

În ziua aceea. Mary ieșise din sfera obișnuită a investigațiilor sale zilnice. Plecă devreme la Maidstone și își petrecu cea mai mare parte a dimineții discutînd cu un pantofar bătrîn și plicticos, care nu prea își ținea bine registrele de evidență. Reveni în oraș pe la cinci, obosită, dar, după o baie fierbinte și două ore de odihnă se simți din nou în puteri. Era complet refăcută cînd își încheie paltonul și se pregăti să iasă din casă.

Era ora zece ; cerul era întunecat și burnița. Făcu semn unui taxi și o luă spre King's Cross. îl găsi pe Binny așteptînd răbdător pe peron. Deși era o noapte caldă, era îmbrăcat în palton, cu fular la gît. Era imaginea tristeții și singurătății. Detectivul care o urmărea era foarte amuzat, pentru că aflase cîte ceva despre motivul călătoriei „fostului“ servitor al domnului Lyne.

Binny însă, nu se amuza deloc ; era chiar foarte sceptic.

— Nu cred că o mai țin minte, domnișoară ! Oamenii se schimbă ! În special cei bătrîni. N-a stat decît trei săptămîni după ce am venit eu.

— Dar ai recunoaște-o ? — insistă fata.

Bărbatul ezită :

— Cred că da ! Deși, ca să vă spun drept, nu-mi prea plac aceste călătorii nocturne. Mai demult am fost martor la un accident de cale ferată și n-am reușit să-mi revin complet nici pînă acum. Și, de la moartea domnului Lyne, cu toți reporterii ăștia care-mi vin pe cap, am ajuns să nu mai știu ce fac.

Mary îi tăie imediat vorba, repetîndu-i ce avea de făcut :

— Te duci acolo și ceri să vorbești cu doamna Morris — așa o cheamă acum — probabil din cauza fiului ei.

— De copii care ispășesc păcatele părinților am auzit ! Nu și invers ! — se plînsese Binny...

— Dacă este vorba de doamna Laxby, îmi telegrafiezi imediat. Dar trebuie să fii absolut sigur. Sper că ai fotografia, da ?

Servitorul încuviință din cap nefericit.

— O am ! Dar oare asta nu-i treaba poliției, domnișoară ? !

— Ascultă Binny — îl repezi ea tăios — o să faci exact ce ți-am spus ! Ți-am luat o cușetă, așa că o să ai o călătorie confortabilă.

— Trebuie să mă scol la patru dimineața ! — se plînse el — ; după care, gîndindu-se că n-avea rost să înfrunte o persoană atît de autoritară ; adaugă pe un ton mai optimist :

— E-n ordine, domnișoară ! Lăsați pe mine ! O să vă telegrafiez !

Plecă de pe peron la cîteva minute după ce trenul se pierdu în zare și luă alt taxi. Detectivul care o supraveghea era convins că se duce acasă ; de aceea îi spuse indiferent șoferului să urmărească taxiul din față. Dar șoferii nu erau neapărat și buni detectivi, așa că polițistul nostru își dădu seama că se afla pe o pistă falsă. Abia în dreptul hotelului Bloomsbury, cînd din mașina din față coborî un om în vîrstă. Îngrijorat și speriat în același timp, se întoarse pe strada unde locuia Mary.

Nu se întorsese încă acasă iar detectivul se dădea de ceasul morții, pregătindu-se să-i raporteze isprava șefului său, cînd pe la 11 : 15 o zări mergînd grăbită, în direcție opusă față de taxi. Sări din mașină și începu s-o urmărească pe jos, prin ploaie.

CAPITOLUL XX

FĂRĂ SĂ ȘTIE că este urmărită, Mary Lane ajunsese unde intenționa. Se afla într-o curte mică, pavată, care mirosea cam urît din cauza unui cazan

plin cu gunoi. Mergea cu grijă, luminînd drumul cu o lanternă pe care o scoase din poșetă. În capătul curții era o ușă străjuită de o parte și de alta de o fereastră.

Se opri în prag, ascultînd. Inima îi bătea cu putere și de-abia mai putea respira. Dorea mai mult decît oricînd să-și continue explorările, deși își dădea seama că este cam absurd din partea ei să se aventureze în astfel de locuri. Asta era treaba poliției.

Liniștea nopții, senzația de izolare completă, tristețea și monotonia ploii contribuiau din plin la starea ei de nervozitate. Scoase din geantă cheia pe care i-o dăduse Surefoot și încercă s-o lase în broască. La început părea că se înșelase și Mary se bucură nespus. Apoi, schimbîndu-și poziția se învîrti deblocînd ușa cu un „clic“ !

Fata tremura din toate încheieturile. Aici ar fi trebuit să pună capăt experienței ei nocturne, dar curiozitatea o mîna de la spate. Apăsă pe clanță și ușa se deschise fără zgomot. Se uită temătoare, încercînd să distingă în întuneric. Să intre ? Rațiunea îi șoptea NU ! Dar ce era oare rațiunea... ? Nu cumva lașitate feminină sau teamă copilărească de fantasmеle întunericului ? !

Așa că deschise ușa mai larg și intră înăuntru. Se uită cu lanternă în jur dar nu observă nimic.

Însă, deodată, din beznă, auzi un sunet care-i îngheță sîngele în vine. Era plînsul înăbușit al unei femei.

I se făcu pielea de găină și crezu că o să leșine de frică. Venea de undeva de jos și totuși din ime-

diata ei apropiere, de parcă ar fi fost vorba de două zgomote distincte.

Lanternă îi tremura în mână, așa că nici vorbă să vadă ceva. Se sprijini cu mâna de perete și se apropie de ceea ce părea o ușă de dulap. Sunetul venea de acolo, de jos. Era de fapt intrarea într-o pivniță. O cuprinse o frică de nedescris. Presimțea că se află într-un mare pericol. Se întoarse, constatând cu groază că ușa camerei se închidea încet în urma ei. Se repezi acolo, încercând s-o oprească cu mâna, dar cineva o împingea cu toată puterea, cineva care se afla în spatele ușii și care fusese probabil acolo tot timpul.

Era gata să țipe, dar persoana îi astupă gura, o apucă violent de umăr și izbi ușa cu o pocnitură.

— Vai, domnișoară Lane, cum ați putut face așa ceva?

Vocă afectată, de tenor, era de neconfundat. O mai auzise și la hotelul Kellner. Nu putea fi decît Washington Wirth. Fata se zbatu din toate puterile dar agresorul era de neclintit.

— Ți-aș sugera, draga mea, să te potolești și să mă scutești astfel de necesitatea de a-ți tăia încântătorul dumentale gît! — îi spuse acesta pe un ton pretențios în care se putea citi o oribilă amenințare. Acum era convinsă: o s-o omoare fără să clipească. Probabil că nu imediat. Singura ei șansă era să-și pună mintea la contribuție.

Leșină cu un oftat în brațele lui. Tipul, care nu se așteptase la așa ceva, se dezechilibra și căzu cu față cu tot, după care o așeză neîndemînat pe podea.

Mary îl auzi bombănind furios în timp ce umbla la niște chei. Deschidea probabil ușa de la pivniță.

Se ridică fără să facă nici cel mai mic zgomot, apăsă pe clanța de la ușă, o trinti de perete și o lua la fugă cît o țineau picioarele. Era prea tîrziu s-o mai poată opri. Ajunsesese deja pe strada pustie, înainte ca bărbatul să-și fi revenit din uimire. După un timp ajunse la drumul principal unde văzu doi polițiști. Îi venea să se repeadă la ei și să le povestească ce se întîmplase dar se abținu. Ar fi crezut-o nebună, și apoi...

— Bună, domnișoară Lane, m-ați speriat îngrozitor !

Era detectivul care o urmărise toată seara și care nu-și putea ascunde mulțumirea că o găsise în sfîrșit.

— Unde Dumnezeu ați dispărut ? Sînt Stenford, de la Scotland Yard. Domnul Smith mi-a spus că știți de mine.

Fata era cît pe-aci să-i sară de gît de bucurie. Îi povesti pe nerăsuflăte cele întîmplate, constatînd cu uimire că nu se mai putea controla. Detectivul o asculta atent, dar cam neîncrezător.

— Aveți cheia ?

Mary îi făcu semn că nu : o lăsase în ușă.

— Acum permiteți-mi să vă conduc acasă, domnișoară Lane, după care îi voi raporta domnului Smith.

Era un detectiv foarte tînăr și plin de zel. După ce o lăsase acasă pe fată se grăbi să întreprindă cîteva cercetări pe cont propriu, înainte de-ai comunica ceva lui Smith.

Mary își făcu o cană de ceai, să se mai liniștească. Apartamentul îi părea îngrozitor de singuratic. Toate zgomotele caracteristice unei clădiri vechi o înconjurau din toate părțile. Își dădea seama că nu putea

să-nchidă nici un ochi în casa aceea. Tocmai cînd se pregătea să pună mîna pe telefon, aparatul sună pe neașteptate, făcînd-o să tresară.

Era Surefoot Smith, care i se adresă pe un ton foarte neliniștit și preocupat :

— Tu ești, domnișoara Lane ? Ascultă-mă cu atenție ! Du-te la ușa de la intrare și blocheaz-o ! Să nu deschizi pînă nu vin eu ! Ajung în 10 minute !

— Dar...

— Repede, fă exact ce ți-am spus !

Fata intră în panică. Surefoot n-ar fi fost așa de îngrijorat dacă n-ar fi fost vorba de ceva grav. Ieși pe coridor, totul era cufundat în întuneric deși știa că lăsase o lumină aprinsă.

Îndemnată de un impuls lăuntric, intră înapoi în cameră și blocă ușa cu zăvorul. Tocmai în acel moment auzi o izbitură puternică. În afară de o foarfecă, în casă nu mai exista nici un obiect mai... periculos.

Buf ! Ușa se zgudui din încheieturi. Stinse repede lumina, dîndu-și seama că trebuia să-și pună în valoare talentele ei de actriță dacă voia să scape cu viață.

— Să știi că am în mînă un revolver și trag dacă nu pleci imediat ! amenință fata deschizînd cu zgomot ferestrele și țipînd cît o ținea gura !

— Domnule Smith ! Dumneata ești ? Urcă pe scara de incendiu ! — strigă ea ca să distragă atenția criminalului.

Din nou se auzi o bufnitură în ușă. Lui Mary, îi veni o inspirație nemaipomenită ! Ridică telefonul și zise :

— Dați-mi departamentul de poliție ! este foarte urgent ! Anunțați că un domn pe nume Leo Moran încearcă să pătrundă la mine în casă. Vă rog să țineți minte numele în caz că se întâmplă ceva !

Închise telefonul și se furișă lângă ușă. Zgomotul încetă brusc. Auzi, pași grăbiți care se retrăgeau pe coridor.

Mary se prăbuși pe podea, aproape leșinată. De data asta nu mai juca teatru. O bătaie în ușă și vocea îngrijorată a lui Dick Allenby o făcură să-și mai revină. Deblocă ușa și-i lăsă să intre pe cei doi, care nu puteau fi decît Surefoot și Dick.

Începu să-și depene povestea, dar leșină din nou.

— Mai bine am aduce un doctor ! — zise Surefoot... Phu... nici, nu mă așteptam s-o găsesc în viață !

Dick, preocupat s-o aducă în simțiri pe domnișoara Lane, omise să-l mai întrebe pe Surefoot cum de aflase de pericolul în care se găsea fata. Ajutorul domnului Smith îl găsisese la Club, și plecară împreună la Scotland Yard.

— M-a sunat unul din detectivii care o urmăreau și mi-a raportat exact ce ne-a povestit acum și domnișoara. I-am ordonat să vină aici și să stea pînă vin eu. După o jumătate de oră, timpitului m-a căutat din nou și mi-a spus că a cercetat împrejurimile și că nu-i nici o primejdie. Îți dai seama ce prost ? ! Și, imaginează-ți că în timp ce discutam cu el, s-a întrerupt convorbirea din cauza unui mesaj urgent de la Birmingham. Atunci am sunat-o pe domnișoara Lane — ar fi trebuit să alertez cel mai apropiat departament de poliție, dar eram sigur că o să ajung

înaintea lor. Pînă la urmă, fraierul ăla de detectiv te-a căutat la Club, nu ?

Mary deschise ochii și după cîteva minute se ridică în capul oaselor, palidă la față și le explică exact cum s-au desfășurat lucrurile. În timpul nopții, ofițerii Scotland Yard-ului au căutat toată Londra și suburbiile în căutarea criminalului. Se precizase că s-ar putea să fie însoțit de o femeie și se transmise o eventuală descriere a celor doi. La indicațiile lui Surefoot, Mary se mută la un hotel. Era un local liniștit, în apropiere de Haymarket. Detectivul consideră că acum nu mai era în pericol, din moment ce descoperise identitatea lui Washington Wirth.

— Sper să fie așa ! — zise ea intristată.

Oricum, m-am făcut de rîs ca detectiv ! Surefoot pufni pe nas :

— Vai, domnișoară, nu prea mă pricep la complimente, dar trebuie să vă felicit ! Ați găsit omul pe care-l căutam, l-ați identificat și în plus, ați mai descoperit că există o legătură între cecurile falsificate.

În noaptea aceasta, în care fata trecuse prin atîtea peripeții, Surefoot transmise telegrafic prietenului său din New York semnalmentele gangsterului englez aflat la Londra. Aranjă de asemenea ca departamentul poliției din New York să trimită la Scotland Yard fotografia individului. Ar fi fost suficientă și o descriere, dar detectivul nu voia să riște nimic. În ziua în care a primit fotografia avu o discuție cu directorul băncii la care lucrase Moran. Nu mai află însă nimic în plus. Tocmai se pregătea de plecare,

cînd directorul general remarcă un lucru deosebit de esențial pentru domnul Smith :

— Ah, apropo ! Cred că știați ! Moran și-a întrerupt serviciul la noi la bancă pe perioada celor trei sau patru ani petrecuți în America. Avem motive întemeiate să presupunem că se angajase în multe speculații la bursă — oricum, la întoarcere nu ne-a oferit nici un fel de amănunte.

— Asta-i foarte ciudat ! — zise Surefoot fără să precizeze la ce se referea exact.

— Era de asemenea foarte preocupat de soarta acțiunilor Cassari Oils, care au cunoscut în ultimele zile un salt atît de spectaculos — adăugă directorul — Am descoperit asta doar acum cîteva zile.

— Eu știam de mult ! — îi replică Surefoot tăios — Aș putea chiar să vă informez că pînă la ora asta a cîștigat un milion.

Omul ridică din sprîncene nedumerit :

— Atunci ce rost mai avea să joace necinstit ?

— Păi nici n-a fost necinstit ! — zise detectivul pe un ton misterios.

Dick Allenby devenise un om foarte ocupat. Ca moștenitor principal al unchiului său avea foarte multe lucruri de făcut. Răposatul domn Lyne deținea anumite afaceri în Franța care trebuiau lichidate ; așa că Dick se îndreptă spre Continent. Cu o zi înainte se produsese o deraiere între Ashfort și Dover și de aceea toate trenurile de pasageri circulau pe o singură linie. Nu era nici o problemă, doar că trenul care mergea spre Continent trebuia să aștepte pe cel din sens opus. Într-o mică gară în apropiere de nodul de cale ferată din Sandling. Cele două

trenuri trăseseră unul lângă altul. Curios ca toți pasagerii, Dick întoarse capul și aruncă o privire spre călătorii care se întorceau de pe Continent. Trenul în care se aflau aceștia începu să se deplaseze încet, trăgînd în pas de melc vagon după vagon. În ultimul se afla un bărbat care citea ziarul. În timp ce trenurile treceau unul pe lângă altul puse ziarul jos, și întoarse capul. Era Leo Moran !

CAPITOLUL XXI

— DUMNEZEULE, Leo Moran ! Ce era de făcut ? Trenul prinse deja viteză, iar următoarea stație era Dover. Ar fi putut, să sune de acolo la Londra, deși n-avea timp suficient pînă la plecarea vaporului. Din fericire, cînd ajunsese în port, și se pregătea să înmîneze actele, recunoscă pe unul din polițiștii de la Scotland Yard care se uita atent la fiecare pașaport. Se repezi la el și-i spuse despre ce era vorba.

— Imposibili să fi trecut prin port ! — îi zise acesta dînd neîncrezător din cap, trenul care l-ați văzut avea legătura cu Boulogne—Folkestone. O să dau imediat un telefon domnului Smith. Nu-mi dau seama cum a putut să le scape.

Smith nu era la birou cînd primi telefonul, dar i se comunică imediat. La sosirea trenului, gara era înșesată de polițiști, dar, nici urmă de Moran. Sure-

foot află după aceea că de fapt, coborise în gara Bromley și cu o valiză extensibilă în mână se îndreptase către o stație de taxiuri. Acestea fuseseră relatate de celălalt pasager din compartiment. Acțiunile evidente dintr-un impuls de moment, pentru că șoferul de taxi declarase că îl condusesese doar câteva zeci de mile, pînă la cea mai apropiată gară, unde se suise într-un tren electric cu direcția Londra.

Acasă la Moran nu răspundea nimeni la telefon, iar portarul nu-l văzuse de mult.

Surefoot sună la Paris și discută cu Dick.

— Cheile de la apartamentul lui sînt la tine, nu-i așa ?

— Vai de mine, le-am uitat acasă ! Sînt la mine în atelier. Vorbește cu îngrijitoarea. O să le găsești...

Smith era mai puțin nerăbdător să găsească cheile. Îl interesa să vadă dacă Leo Moran se întorsese sau nu. Va trece desigur, să le ia dar, între timp, pusese sub observație apartamentul lui Dick Allenby. Moran nu apăru însă. Fie că știa că este căutat și avea motive să se ferească, fie că avea altă locuință în Londra. Surefoot Smith iniție fără succes o acțiune de verificare a tuturor registrelor de la hotelurile londoneze.

Mary Lane nu știa despre descoperirea lui Dick Allenby, iar Surefoot Smith care se întâlnea cu ea spre seară nu-i pomeni nimic despre asta. O vizită cam o dată sau de două ori pe zi, deși o considera în afară de orice primejdie, acum, cînd ucigașul lui Hervey Lyne fusese totuși identificat. Nu voia însă să-și asume nici un risc, pentru că de la oameni ca „domnul Washington Wirth“ te puteai aștepta la orice.

Hotelul la care locuia Mary era o clădire de modă veche, situată în inima West End-ului. Mobila era în stil victorian iar camerele aveau un aspect cam primitiv. Instalațiile de gaz metan din dormitoare erau singura concesie pe care proprietarul o făcuse progresului — fusese ultimul hotel din Londra care adoptase iluminatul electric.

Servitorii erau bătrâni și înceți. Proprietarul considera chiar și acum telefonul drept un instrument supărător. De aceea își instalase doar unul singur și-l folosea numai pentru rezolvarea problemelor stricte, de afaceri.

Avea și avantaje... după cum constată Mary. Era liniște, iar noaptea te puteai odihni fără probleme. Găseai foarte rar indivizi mai ciudați. Majoritatea locatarilor erau clienți vechi, ai hotelului, care-l frecventau de ani și ani de zile. Camera ei era plăcută și luminoasă și dădea spre stradă. Pe față o încânta cel mai mult că avea un balcon — era îngust, și se întindea de-a lungul clădirii. Avantajul era doar teoretic, pentru că nu prea aveai la ce te uita.

Domnul Smith o vizită și-n seara următoare, dar avu parte de un mare ghinion. Dacă ar fi sosit doar cu câteva minute mai devreme, ar fi avut ocazia să observe un bărbat solid care urca scările, însoțit de portarul hotelului, pentru a se instala în camera învecinată cu cea a lui Mary Lane. Era vorba de Leo Moran. Desigur, nu se semnase așa în registru. Era pur și simplu domnul John Moore din Birmingham.

Își comandă o cină ușoară, după ce mîncarea îi fu servită în cameră, încuie ușa, deschise un dosar, scoase câteva acte și o trusă de scris, și se apucă imediat de treabă.

În hotelul ăsta toate lucrurile erau solide și masive : pereții erau și ei destul de groși. De aceea bărbatul nu-l auzi pe Surefoot Smith care, în camera alăturată dezbătea cu voce tare diverse teorii referitoare la un anume fugar.

Vizita detectivului nu se prelungise prea mult, iar fata se apucă să citească o carte după cum îi era obiceiul. Era mult mai calmă acum ; reuși să se refacă după șocul din noaptea trecută. Îl rugase chiar pe Surefoot să-i permită să se întoarcă la ea acasă.

— Nu, trebuie să mai stai o săptămână ! — îi explicase detectivul. Am convingerea că între timp am să rezolv problema asta.

— Dar acum, după ce l-am recunoscut, iar poliția este în posesia numelui și descrierii lui, nu mai are nici un motiv să-mi vrea răul — protestă fata. Sint convinsă că nu a fost vorba de răzbunare ci a făcut-o ca să se aperc...

— Nu poți ști niciodată care-i adevărul ! — o întrerupe Smith. — trebuie să recunoști că tipul este puțin scrîntit.

— Este cel despre care vorbea detectivul american ? — îl întrebă ea curioasă.

Surefoot încuviință din cap.

— Da, a stat la Chicago și New York, cîțiva ani și s-a băgat în multe afaceri necurate ! E foarte curios însă că și atunci era legat de teatru. Dădea petreceri pentru oamenii din lumea artelor și chiar apărea și el cîteodată pe scenă, deși fără prea mult succes. A finanțat și cîteva firme de drumuri și poduri — e unul și același om, ce mai...

Mary își dădea seama că era țintuită de o mulțime de restricții ; de exemplu, nu-i plăcea să se culce devreme așa cum o sfătuisе medicul.

Stătea în pat cu ochii pironiți în tavan. Auzi ceasul bătînd de zece și apoi de unsprezece, dar nu reuși în nici un chip să adoarmă. Puțin înainte de ora douăsprezece ațipise, pentru că nu-și amintea să fi auzit ceasul. Probabil că zăcuse așa, între somn și veghe, timp de aproape o oră, după care se deșteptă brusc. Tremura și-și trase pătura peste umeri. Fereastra de la balcon pe care n-o închisese cum trebuie, era acum larg deschisă. În cameră se simțea un curent de aer rece, din cauza ușii care era pe jumătate crăpată ; deși fata își amintea cu precizie că o închisese înainte de culcare...

Între timp, în prag, se profila silueta unui bărbat. Avea același aspect îndesat, era de aceeași statură cu... Înnebunită de spaimă, țipa din toate puterile.

Omul dădu un pas înapoi și dispăru. Fata se repezi la ușă, o închise și răsuci cheia în broască. Aprinse lumina și apăsă disperată pe butonul de la sonerie. Blocă cu zăvorul ferestrele de la balcon și se așeză pe scaun tremurînd din tot corpul. În cele din urmă sosi și portarul. Singurul personaj valid din toți servitorii hotelului. Îi deschise ușa împleticindu-se și-i povesti ce se întîmplase. Omului nu-i venea să creadă.

— Cum, un bărbat ? N-a trecut nimeni pe lîngă mine, și sînt în hol de la ora zece.

— Nu putea veni și prin altă parte ?

Se gîndi o clipă, după care zise :

— Ah, ba da ; pe scările de serviciu. O să verific imediat. V-a dispărut ceva ?

— Nu știu, îi răspunse Mary agitată. Vrei să-l chemi, te rog, pe inspectorul șef Smith, de la Scot-

land Yard ? Spune-i că vreau să-l văd de urgență. Este o problemă deosebit de importantă.

Se întoarce în cameră, încuie ușa și nu mai făcu nici o mișcare pînă la sosirea lui Surefoot.

N-apucă însă să-i povestească ceva, deoarece detectivul îl strigă impacientat pe portar.

— Se simte miros de gaze !

— Da, am observat și eu, domnule !

Ieși pe coridor și începu să adulmece pe la uși.

— Vine din camera de alături, domnule !

CAPITOLUL XXII

SUREFOOT îngenunche și-și lipi nasul de podea. Într-adevăr, mirosul era din ce în ce mai puternic. Apăsă pe clanță, dar ușa era închisă pe dinăuntru. Bătu cu putere fără nici un rezultat, însă. Atunci, se dădu cîțiva pași înapoi : își luă avînt, se năpusti înainte și căzu cu ușa cu tot. Camera era atît de plină cu gaz, încît detectivul fu cît pe ce să se sufoc. Ieși bălăbănindu-se pe picioare, se duse în camera fetei și înmuie un prosop în apă. Apoi, astupîndu-și cu el nasul și gura, alergă înapoi cît putu de repede. De data asta își îndreptă atenția și asupra bărbatului care zăcea în pat. Își trecu un braț în jurul umerilor acestuia și-l trase pe coridor. Omul mai suspina încă. Își aruncă o privire asupra feței sale congestionate și observă cu uimire că nu era altul decît Leo Moran.

Între timp, tot hotelul era în picioare. Un doctor care locuia la același etaj ieși în halat și-n papuci și-i dădu primul ajutor. Surefoot se înapoie în cameră. Aprinse lumina și deschise larg ferestrele. Constată că această nouă tragedie fusese minuțios pregătită. Ferestrele fuseseră astupate cu bandă adezivă. La fel și gaura cheii, spațiile dintre ușă și toc... Lângă pat se afla un pahar plin pe jumătate cu whisky. Era clar că Moran scria ceva. Surefoot luă o scrisoare începută. Observă că era adresată directorului general al băncii pentru care lucrase.

„Stimate Domn,

M-am întors la Londra și din motive pe care vi le pot explica, locuiesc la acest hotel sub un nume fals... Explicația pe care o voi oferi consider că vă va satisface...”

Aici scrisoarea se terminase cu o mizgălitură, ca și când Moran ar fi fost surprins de ceva. Pe masă, se mai afla și o hîrtie bătută la mașină, dar detectivul n-o observă imediat.

Se uită iar în jur. Ușa dulapului era larg deschisă iar înăuntru descoperi două urme clare de noroi lăsate de o pereche de galoși. Surefoot își aminti de șoșonii găsiți în mașină, lângă cadavrul lui Mike Hennessey. Deci cineva se ascunsese acolo. Afară ploua iar urmele mai erau încă umede.

Ieși din cameră și văzu că Moran fusese mutat într-un alt dormitor, unde doctorul și portarul încercau să-i facă respirație artificială. Întors la apartamentul bancherului, aruncă o privire asupra foi bătute la mașină, lăsată pe deasupra celorlalte documente. N-apucă să citească pînă la jumătate când... se albi brusc și simți nevoia să se așeze pe un scaun. Ținea în mînă confesiunea unui criminal.

„Eu Leopold Moran, sint gata să-mi iau adio de la viață și înainte de asta vreau să mărturisesc că am ucis trei oameni. Primul a fost Tickler. Descoperise nu știu cum excrocheriile mele de la bancă. Mă șantaja de luni de zile. Știa că dădeam petreceri sub numele de Washington Wirth și m-a urmărit pînă la ascunzătoarea mea situată deasupra unui garaj, unde obișnuiam să mă schimb. A intrat în cameră și mi-a cerut o mie de lire sterline. I-am dat o sută sub formă de obligațiuni bancare și apoi l-am convins să-l duc pînă în West End, cu un taxi, staționat lîngă grajduri. Cînd a intrat în mașină l-am împușcat, am închis ușa și am mers pînă în strada Regent unde am lăsat taxiul la marginea unui trotuar.

A doua zi am avut o întrevvedere cu Hervey Lyne. Era din ce în ce mai suspicios. Delapidasem mari sume de bani din contul său, iar bătrînul începuse să bănuiască ceva. Cînd l-am văzut în ziua aceea, mi-am dat seama că jocul se încheiase. Am încercat să-l mituiesc pe Binny — servitorul lui — să mă ajute să-l prostim pe bătrîn, dar tipul ori era prea cinstit, ori prea prost ; așa că nu acceptă propunerea mea. Binny este unul din cei mai corecți oameni pe care i-am întilnit vreodată în viață. Părerea mea este că-i un fraier, dar tot nu mai contează acum.

Știam că Hervey Lyne obișnuia să-și petreacă după-amiezile în parcul Regent, așa că mi-am ales un loc de unde să-l pot urmări. În după-amiaza crimei, dîndu-mi seama că voi fi demascat, l-am împușcat de la fereastra apartamentului meu, cu o armă la care montasem un amortizor. Am avut noroc, mai ales că în acel moment trecea pe stradă o mașină care făcea foarte mult zgomot. După aceea,

am trimis în Germania un om care se dădea drept Leo Moran, iar eu am rămas în Anglia.

Mă temeam de Hennessy care începuse și el să mă șantajeze. L-am luat cu mașina la țară și l-am ucis la Colnbrook. Înainte să moară, mi-a spus că extrasul de cont era la domnișoara Lane. În noaptea aceea, am pătruns în casa ei, am răscolit peste tot, dar fără nici un rezultat.

Tot ce-am declarat pînă acum este perfect adevărat. M-am săturat de viață, așa că mă despart de ea fără nici un regret.“

Era semnată „Leo Moran“.

Surefoot o citi din nou, cu atenție, după care se apucă să caute galoșii prin cameră. Nu era nici urmă de ei.

O găsi pe Mary Lane în camera sa, îmbrăcată din cap pînă-n picioare.

— N-ai văzut fața bărbatului care a încercat să intre în cameră ?

Mary îi explică despre cine credea că este vorba.

Din cîte își putea da seama, trecuse un sfert de oră între apariția bărbatului și sosirea lui Surefoot ; timp suficient pentru Moran să se baricadeze în cameră. Detectivul era aproape lămurit, cînd... văzu ceva pe jos care strălucea.

Se aplecă și constată că era o cheie. Căzuse foarte aproape de fereastra deschisă. Se întoarse în camera lui Moran, dădu la o parte banda adezivă care acoperea gaura cheii și o încercă în broască. Se potrivea perfect. Acum domnul Smith nu mai avea nici o îndoială.

Moran nu-și revenise încă, deși doctorul spunea că se afla în afară de orice pericol.

Surefoot chemase doi doctori, îl lăsă pe bancher în seama acestora și plecă la Scotland Yard.

La ora unu noaptea, trei inspecori șefi de poliție fuseseră treziți din somn și chemați de urgență.

Surefoot le prezentă declarația presupusului ucigaș.

— E clar ca lumina zilei, spuse șeful său. De îndată ce-și revine fă-i dosarul și trimite-l în judecată.

Surefoot nu zise deocamdată nimic. Se uită din nou la foaia de hirtie.

— N-a fost dactilografiată în cameră, după cât se pare. Oricum nu s-a găsit nici o mașină de scris acolo. Ușa era încuiată pe dinăuntru iar cheia zăcea pe jos în camera domnișoarei Lane. Fereastra de la dormitorul bancherului era astupată cu bandă adezivă pe dinafară și nu pe dinăuntru. Cineva a comis o mică greșeală...

Băgă mâna în buzunar și scoase o sticlută cu un lichid gălbui.

— Asta-i whisky-ul găsit în paharul de pe masa de scris — vreau să fie dat la analiză.

— Cum era îmbrăcat Moran când l-ai găsit ? — se interesă unul dintre inspecori.

— De sus pînă jos, inclusiv cizmele — preciză Surefoot — și ce-i mai curios este că zăcea în pat cu picioarele pe pernă. N-aș alege asemenea poziție dacă aș vrea să mă sinucid. Totul este foarte minuțios pus la punct și științific... dar pe mine nu mă impresionează.

Inspectorul șef pufni pe nas.

— Păi da, pe tine Surefoot nu te impresionează niciodată nimic, în afară de o bere bună. Tu, ce bănuiești, de fapt ?

Se gîndi un moment, după care spuse :

— Moran a lipsit toată seara — portarul l-a văzut venind cu o oră înainte să fie descoperit. Comandase o sticlă de whisky și sifon care-i fuseseră aduse în cameră. Am răsfoit hîrțile de pe masă și sînt sigur de cel puțin un lucru : nici prin cap nu-i trecea să se sinucidă. Se întorsese să mai cumpere acțiuni Cassari Oils și intenționa să deschidă un birou la Londra pentru firma sa. Mi-am dat seama de intențiile sale, dintr-o scrisoare adresată unui turc din Constantinopol. Mi-am permis s-o deschid. Mîine avea de gînd să se întâlnească cu directorul băncii la care lucrase.

— Toate astea nu prea seamănă a sinucidere.

— Deci... ? întrebare într-un glas cei trei inspec-tori, după ce Surefoot se opri.

— Nu voia să se sinucidă, asta este — continuă el. Cineva a pătruns în camera lui, în timp ce era plecat — a fost foarte ușor pentru că erau două apartamente goale care dădeau în balcon. Ajuns în dormitor, individul a înlocuit whisky-ul cu un som-nifer și s-a ascuns în dulap. A așteptat pînă cînd drogul și-a făcut efectul, după care a astupat toate orificiile de aerisire, și a dat drumul la gaze. A ieșit pe ușa de la balcon, pe care a sigilat-o pe dinafară și a încercat să treacă prin camera domnișoarei Lane — a confundat-o probabil cu unul din dormitoarele goale prin care se strecurase la Moran. Dîndu-și seama că și-a pierdut cheia din buzunar, s-a întors după ea, dar a fost surprins de țipătul fetei.

— Cum a ieșit din hotel fără să-l vadă portarul ? Surefoot zîmbi superior.

— Sînt multe posibilități, dar cel mai simplu, era pe scara de serviciu, prin bucătărie. Se afla acolo un bucătar, dar îl putea evita cu ușurință.

Detectivul sublinie cu degetul cîteva rînduri de pe foaia bătută la mașină.

— Remarcați ce frumos vorbește de Binny. Asta a fost o greșeală prostească.

— Orice copil și-ar da seama că autorul este chiar acesta.

— Binny — servitorul... ?

Surefoot încuviință din cap.

— Mai are și alte nume. Unul dintre ele este și Washington Wirth. El este ucigașul !

CAPITOLUL XXIII

INSPECTORUL ȘEF îl privi uimit pe Surefoot :

— Vrei să spui că-i Binny, servitorul lui Lyne ?

— Exact — răspunse acesta calm.

Scoase din buzunar un plic voluminos care conținea transcrierea unei telegrame și o fotografie cam neclară.

— Asta am primit-o ieri, prin cablu. Este poza unui om, cunoscut sub numele de London Len, — care este căutat de poliția din New York și Chicago. Se băgase în cîrdășie cu trei bande de hoți. A avut noroc că a scăpat cu viață. Ascultați !

Își puse ochelarii pe nas și le citi una din telegrame. „Are un puternic accent englezesc. Se crede că a fost valet.

Acționează cam așa : se angajează la o familie bogată, după care operează diverse furturi. Pe de

altă parte, s-a băgat și în traficul cu băutura. Se pare că este implicat în uciderea lui Eddie Mac-Grean, precum și în multe alte crime."

Le arată apoi fotografia.

— Nu-i prea grozavă. A fost făcută la sediul poliției din New York. Dacă nu l-ați mai văzut pe Binny pînă acum, vă garantez eu că el este! Oricine l-ar recunoaște!

Inspectorul șef Knowles o examinează cu atenție și scoase o exclamație de uimire.

— Da, într-adevăr așa este. L-am văzut într-o zi aici, la Scotland Yard. Îl chemaseși probabil să-iiei interogatoriul. Dar ce motiv avea să-l omoare pe bătrîn?

— Pentru că îi falsifică semnătura, iscăbindu-se în locul lui.. Domnișoara Lane ne dăduse un indiciu în acest sens, dar am fost mult prea prost să nu-mi dau seama. Toate falsurile erau comise pe 17 ale lunii, iar ea știa, — deoarece trăise o vreme în casa lui Lyne — că la acea dată cămătarul achita toate facturile. De obicei, bătrînul scria pe spatele cecului cuvinte insultătoare la adresa proprietarilor care-i furnizau bunuri. Avea mereu impresia că-l trag pe sfoară. Așa se explică și cuvîntul „chinezesc“ pe care l-am găsit notat pe spatele cecului cu pricina. Lyne se referea în bătaie de joc să nu-i mai trimită „ouă chinezești, lapte de cuc“. Fata mi-a povestit că-i lua pe toți peste picior — indiferent ce erau — pantofari, croitori, angroșiști. Iar acum, cînd s-a dus să discute cu ei, știți ce-a aflat?

Surefoot se aplecă peste masă și vorbi rar, bătînd din deget pentru a sublinia fiecare cuvînt.

— I-am spus că de doi sau trei ani, Lyne nu-i mai plătea cu cecuri, ci cu bani gheață. Probabil că Binny trecea pe la fiecare sau le trimitea suma prin poștă. Vă dați seama ce înseamnă asta?

Nu poate fi decît o singură explicație. Lyne orbise, iar cecurile treceau în contul lui Binny. Pe acesta — al cărui nume adevărat este, apropo, Binny — îl ajuta foarte mult faptul că bătrînul, vanitos, nu voia să admită că nu mai vedea bine. De aceea, era foarte simplu ca pe 17 în fiecare lună, să-i prezinte cecurile la semnat și să treacă în creion, suma care ar fi trebuit să revină lăptarilor, măcelarilor sau croitorilor. Apoi ștergea cu gumă cifrele care-i conveneau și scria propriul său număr de cont.

— Probabil că aflase despre investigațiile domnișoarei Lane. Așa se explică faptul că a vrut s-o omoare. Singura ei salvare a fost că a deschis fereastra și a început să strige că Moran vrea să pătrundă la ea în casă. Atunci s-a liniștit închipuindu-și că putea să trăiască nestingherit mai departe. Dacă ar fi avut puțină minte, ar fi înțeles că toate acțiunile fetei îl aveau în vedere numai pe el. Dar crimă perfectă nu există, după cum bine știți.

Inspectorul șef pusese fotografia pe masă și-l întrebă pe Surefoot :

— Dar pe Lyne unde l-a omorît?

Surefoot dădu din cap.

Asta mă frămîntă și pe mine. S-ar fi putut întîmpla desigur, să-l fi împușcat în momentul în care a trecut Dornford cu mașina pe acolo. Cam așa sugerează dealtfel și-n confesiunea semnată chipurile de Moran. A fost fraier să pomenească atîta de Bi-

nny. În felul ăsta ne-a indicat cum a comis toate crimele.

Se întoarse la hotel să-l vadă pe Moran. Erau și alte aspecte care trebuiau elucidate. Moartea lui Mike Hennessey rămânea totuși un mister. Faptul că-l șantajă pe Binny era un motiv suficient. Dar, ce putea Mike să știe mai mult decât că servitorul din timpul zilei, era magnificul om de afaceri Washington Wirth care dădea petreceri nocturne, și ce rost ar fi avut să-l șantajeze tocmai pe omul care-l finanța cu sume atât de importante?

Era sigur că trebuia să fie altceva la mijloc.

Înainte de a pleca de la Scotland Yard lăsase instrucțiuni precise, referitoare a Binny. Tipul nu mai apăruse din noaptea în care Mary Lane îl trimisese aiurea cu trenul la Newcastle ca să poată încerca liniștită cheia de la cămara din casa lui Hervey Lyne.

Acum era clar de ce fusese pictată cu vopsea fosforescentă. Citeodată domnul Washington Wirth se întorcea bine dispus de la micile sale petreceri. Trebuia să se ducă să-și schimbe hainele în cămara deasupra grajdului, și probabil că uitase de câteva ori cheia de la cămară. De aceea, se învățase minte și o lăsa întotdeauna pe masă, unde strălucea orbitor atrăgându-i atenția ori de câte ori intra în cameră.

În seara morții lui Tickler o uitase din nou și fu nevoit să spargă geamul de la spălătorie pentru a intra în casa lui Lyne.

Aceasta era teoria lui Mary. Fata recunoscuse cheia de la început, pentru că o văzuse de multe ori când era mică. De aceea îl trimisese pe Binny —

undeva departe, în nordul țării, ca să-și poată verifica ipoteza ! Era cît pe ce să-și piardă viața pentru că Binny nu era prost ! Se dăduse jos din tren, și se întorsese acasă înaintea ei.

Leo Moran își mai revenise între timp, deși se simțea rău din cauza efectelor toxice ale gazului. Îi mărturisise lui Surefoot exact ce reușise să afle și acesta din corespondența personală a bancherului.

Detectivul îi arătă confesiunea și-i citi cîteva pasaje, lăsîndu-l cu gura căscată.

— Cum... crimă ! Ce prostie ! Cine a fost omorît ?

După ce află, se minună și mai tare : ;

— Hervey Lyne ! Dumnezeu ! E îngrozitor ! Cînd s-a întîmplat asta ?

— Exact în ziua în care ați plecat — îi răspunse Surefoot.

— Bine dar l-am văzut cu ochii mei de la fereastră. Se afla în locul obișnuit din parc, iar Binny îi citea.

— Cînd ați observat asta ? — îl întrebă imediat Surefoot.

Moran se gîndi cîteva clipe, după care îi dădu o oră aproximativă.

— Deci era cu zece minute înainte să-l găsim noi. Era prea departe ca să vă dați seama dacă vorbea ?

Moran îi făcu semn că da.

— N-am văzut decît că Binny îi citea. Atîta tot ! Aceasta reprezenta o dovadă neașteptată. Moran era probabil singurul om care-l urmărise pe Lyne în ultimele sale momente.

— Unde stătea — mă refer la Binny ?

— Ca de obicei, față în față cu bătrînul, cam la același nivel cu picioarele acestuia. Îl privea de cîtva timp — îi explică Moran.

— L-ai văzut cumva pe Binny ducîndu-se în spatele scaunului lui Lyne ?

Ezită un moment, după care îi spuse :

— Ah, da, știu acum. S-a învîrtit în jurul cărucio-cului cu roțile unde stătea bătrînul. Asta mi-a amintit de jucătorii de cărți care se învîrtesc în jurul scaunului ca să le poarte noroc.

— N-ai mai văzut și altceva — n-ai mai auzit nimic ?

Moran se holbă la el :

— Îl bănuiești cumva pe Binny ?

Surefoot îi făcu semn că da.

— Nu-i vorba de bănuială, știu precis că el este.

Din nou bancherul păru să-și amintească de ceva !

— Acum sînt convîns că s-a rotit în jurul scaunului. Dar de auzit n-am auzit nimic. Și nici nu prea mi-a făcut impresia că Binny ar fi avut o atitudine ciudată.

Surefoot insistă :

— Îl cunoști bine pe Binny ?

— Nu chiar. A fost servitorul meu. L-am dat afară pentru că fura. Îmi lipseau tot felul de mărunțișuri.

Smith scoase din buzunar tabachera de argint găsită sub pernă, în mașina în care fusese omorît Mike Hennessey.

Bancherul o luă grăbit :

— Sfinte Sisoie ! Asta valorează foarte mult pentru mine. Știu că mi-a dispărut de mult. Unde ați găsit-o ?

În situația în care se afla, Surefoot se gândi să-l menajeze și să nu-i spună tot adevărul.

— M-am gândit că s-ar putea să-ți aparțină, este un lucru vechi și valoros și eram sigur că nu l-ai pus acolo unde l-am găsit eu.

— Unde anume? — întreabă Moran curios, dar detectivul evită răspunsul.

Bancherul îi mărturisi ce făcuse în toată această perioadă.

— Am fost un prost că am plecat așa în grabă — recunosc eu — Dar m-am certat cu directorii mei care nu-mi dăduseră permisiunea să plec.

Era vital pentru mine să ajung la Constantinopol, la întrunirea acționarilor companiei Cassari. Am mari interese în această țară, în care se află acum una din cele mai bogate companii petroliere. Și, apropo, domnișoara Lane este foarte bogată la ora asta: acțiunile pe care le-am cumpărat de la dînsa, n-au putut fi transferate conform legii turce. Mai era nevoie de încă o semnătură. Legal, am dreptul să mi le însușesc, nu însă și din punct de vedere moral: deci stocul pe care mi l-a transferat îl voi restitui la prețul inițial. Acum tînăra domnișoară are mai mulți bani decît ar putea cheltui într-o viață întreagă. Desigur, nici eu nu sînt mai prejos.

Nu mai avea ce să afle de la Moran. Smith, îl părăsi lăsîndu-l să se odihnească, doar-doar i-o trece durerea de cap. Scotland Yard-ul îl anunțase că Dick Allenby se întorcea de la Paris cu avionul. Ateriza la Croydon spre seară. Îl aștepta o mașină de poliție care urma să-l conducă pînă la Regent Park. Ajuns la Naylor's Crescent observă că Surefoot Smith însoțit de alți trei ofițeri așteptau afară.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te întorci îndărăt. Trebuia să mai fac o percheziție în casă și era necesar să fii și tu prezent.

— L-ai găsit pe Moran ? — întreabă Dick impacientat. Sper că ai primit mesajul meu telefonic...

Ți-a spus ceva despre Binny ?

— Binny s-a dat singur de gol. — zise Surefoot întristat. Nici nu mai este nevoie să discut cu el. A lăsat un document foarte edificator.

Dick deschise ușa de la intrare și-i pofti înăuntru Casa căpătase deja aspectul unei clădiri părăsite. Biroul lui Hervey Lyne fusese aranjat după ultima percheziție. Nu rămăsese nici un colțișor nescotocit. Polițiștii demontaseră pînă și parchetul și lemnăria de pe pereți, fără să descopere nimic deosebit. Era clar că aici nu era nici o șansă să găsească ceva interesant.

Intră în bucătărie unde Mary Lane era cit pe ce să fie omorîtă. Smith mai fusese acolo la o oră sau două după pătania fetei. Deschisese ușa de la dulap și coborise în pivnița rece și umedă. Patul pe roțile pe care-l remarcase la prima lui vizită nu mai era acolo.

— Cel mai ciudat lucru, în legătură cu Binny este soția lui — spuse Surefoot. Nu pricep de ce stă lîngă o asemenea bețivă. Probabil că voia să o ducă de aici în noaptea în care se furișase în camera domnișoarei Lane, iar acum nu se știe unde este.

Dick își exprimase demult părerea că acea femeie nu era de fapt soția lui. Harvey Lyne ținea morțiș să aibă servitor cu familie. De aceea, pentru a se angaja la bătrîn, era posibil ca Binny să fi făcut vreo înțelegere cu această femeie. Cu atît mai mult

cu cît „doamna Binny” ocupa o cameră foarte mică separată de cea a presupusului ei soț. Era puțin probabil să fi fost primejdioasă pentru Binny. Din cîte aflaseră de la diverșii negustori care se perindaseră prin casă, era mereu amețită și toată treaba o făcea numai Binny.

CAPITOLUL XXIV

SCAUNUL PE ROTILE în care fusese găsit cadavrul bătrînului era sub scară și spre uimirea lui Dick detectivul ordonase să fie adus în biroul lui Lyne. Surefoot fusese mereu frămîntat de gîndul că nu-l cercetase cu destulă atenție; iar ceea ce aflate în ultimele zile impunea o examinare foarte minuțioasă.

Față-n față cu ușa era o nișă în perete.

De abia acum înțelesese la ce servea. Lyne se urca probabil pe căruciorul de invalid chiar în biroul său. Pe canatul ușii se vedeau urme de zgîrie-turi la același nivel cu roțile căruciorului. Ca să-l poată scoate pe ușă îl împingea înainte în adîncitura din perete, după care îl împingea în curte, pe șina de oțel montată în zidul casei. Surefoot făcu această experiență, urcînd în scaun pe unul din subalter-nii săi. Nu afla nimic nou. Dădu instrucțiuni să fie pus la loc, după care își continuă investigația.

— De fapt ce te aștepti să găsești ? îl întreabă Dick.

— Pe Binny... Tipul nu este prost. Are o ascunzătoare pe undeva și așa vra să-mi dau seama pe unde unde anume ar trebui să o caut. — Se uită la ceas — Mă întreb dacă aş putea s-o conving pe domnișoara Lane să vină pînă aici.

O găsi în livingroom, liniștită și foarte stăpînă pe ea. Fața ei nu trăda nici o urmă din emoțiile prin care trecuse în ultima vreme. Primul lucru pe care-l întreabă era în legătură cu Binny.

— Nu, n-am dat încă de el — îi explică Dick pe un ton preocupat. Să știi că mă îngrijorezi foarte mult. Tipul ăsta nu se dă în lături de la nimic.

Fata dădu din cap neîncrezătoare.

— Nu cred că o să mă mai deranjeze. Domnul Smith are dreptate. Binny nu-și asumă riscuri inutile. Atîta timp cît vroia să obțină hîrtia de la bancă sau să mă oprească să-i dezvălui identitatea și falsurile, a făcut tot ce i-a stat în putință. Îmi dau seama că am trecut printr-o mare primejdie.

— Cum de-a aflat despre investigațiile tale ?

— Și-a dat seama cînd l-am trimis în nordul țării — zise ea. — Era un plan diabolic, nu-i așa ? Păcat că l-am subestimat pe Binny. Cred că m-a urmărit cînd am discutat cu negustorii. Am avut o dată impresia că-l văzusem în apropiere. Asta în ziua cînd m-am dus la Maidstone.

Acceptă imediat să-l însoțească pe Dick la casa bătrînului. Pe drum îi povesti că-l văzuse pe Leo Moran noaptea trecută și că acum era în afară de orice pericol, deși la început medicii nu fuseseră prea optimiști.

Ajunseseră la Naylor's Crescent și-l găsiră pe Surefoot în curtea din spatele casei. Îl urma pe Dick în bucătărie, înfiorându-se la gândul vizitei sinistre pe care o făcuse în această cameră. Chiar și acum, la lumina zilei, nu se prea simțea în largul ei aici. Ușa de la dulap și cea în care potrivise copia cheii de argint erau larg deschise. Bucătăria și spălătoria îi păreau foarte mici acum. Asta, probabil, din cauza amintirilor sale de când era mică. Atunci proporțiile erau cu totul altele, fiindcă se raportau la propria ei înălțime. Camerele mici i se păreau spațioase, iar mobila joasă grozav de înaltă.

Surefoot intra în timp ce fata se uita în jur și o salută.

— Vă trezește amintiri, domnișoară Lane ?

— Da, recunoscu fata, arătînd spre peretele îmbrăcat în faianță.

— Asta-i nou ! — spuse ea.

Avea o impresie ciudată. Nu-și dădea seama exact. Locul nu arăta așa cum îl știa ea. Renunță să-i mărturisească detectivului îndoielile sale, gîndindu-se că poate memoria îi juca feste, se mai întîmpla cîteodată.

— Știi ce-i asta ? — o întrebă Smith.

O găsisse în dulapul din bucătărie ; era un obiect cu o înfățișare cam ciudată, asemănător unei pompe de apă, numai că se termina în capăt cu o ventuză de cauciuc.

— Este o pompă de vid ! — îi explică detectivul.

Puse capătul instrumentului pe masă, trase pistonul și în acel moment, masa de bucătărie se ridică în sus.

— Ce-i cu asta ? Ai mai văzut-o pînă acum ?

Fata dădu negativ din cap.

Surefoot mai descoperise și alte lucruri : un borcan cu vopsea verde închis și o bucată solidificată învelită într-un ziar unsuros.

— Este chit ! — O lămuri Surefoot. L-am văzut de prima dată cînd am venit aici. Știi la ce a folosit ?

Îi făcu semn să-l urmeze pe un coridor întunecat. Deși lampa este aprinsă, detectivul scoase o lanternă puternică din buzunar. Cînd ajunse în dreptul ușii, se aplecă și luminează lemnul de pe partea interioară.

Fata observă acum un mic orificiu circular.

— A fost umplut cu chit și vopsit pe deasupra. La început am crezut că e mîncat de carii și am scobit cu unghia — povesti Surefoot.

— Ei, și pînă la urmă ce este ? — întrebă Mary nerăbdătoare.

— Este o urmă de glonte ; și anume acela care l-a ucis pe Harvey Lyne. Bătrînul a fost împușcat aici pe culoar.

CAPITOLUL XXV

— PÎNĂ ACUM totul se bazează pe presupuneri — zise Surefoot — Dar sînt atît de convins că lucrurile s-au petrecut așa, încît aș paria pe orioe. Binny știa de cîtva timp că bătrînul îl suspecta, iar

evenimentele se precipitaseră în ultima vreme. Trebuia să facă ceva și încă destul de repede. Lyne era destul de suspicios în legătură cu contul său din bancă.

Deocamdată nu-l bănuia pe Binny pentru că îl pusese să-l cheme pe Moran. Lyne îi ura pe bancheri și evita pe cât putea să disoute cu ei. Când Binny află că trebuia să-l anunțe pe Moran, se trezi pus într-o mare încurcătură. Ce era de făcut? Îi veni în minte singura soluție posibilă, — prietenul său —

— Mike Hennessey! îl întrerupse Dick.

— Exact, care trebuia să treacă drept Leo Moran.

— Asta mi-a fost foarte clar de la început — continuă detectivul —. Când am căutat în lucrurile lui Hennessey, am găsit o hîrtie conținînd aceleași cifre ca cele din extrasul de cont primit de domnișoara Lane. Exista o singură explicație: Binny îi furnizase cifrele, iar Mike trebuia să le învețe pe dinafară, în caz că bătrînul l-ar fi chestionat. Hîrtia fusese împăturită și despăturită de zeci de ori, drept dovadă că o citise în repetate rînduri.

Cei doi se aflau în bucătărie, iar Surefoot găsi din fericire o bucată de sugativă pe care să-și noteze deducțiile sale.

— Moran n-a fost anunțat niciodată să vină să discute cu bătrînul. A fost o simplă coincidență că nu era la bancă în momentul în care Lyne îl interoga pe presupusul său bancher. În locul lui, se prezentase Mike Hennessey. Nu-l văzuse niciodată pe Leo Moran și oricum nu ar fi putut să-l recunoască, pentru că era aproape orb. Probabil că bătrînul n-a

fost mulțumit de ceva. Avea un caracter foarte pătrunzător. Una din pasiunile sale era să-și imagineze diverse moduri în care ar fi putut fi înșelat. Poate că se îndoia în sinea lui că vizitatorul său era Moran.

— N-o să știm niciodată ce i-a atras atenția. Ar fi putut fi o discuție auzită în bucătărie. Am auzit de la vecini că Binny și așa-zisa lui nevastă se certau destul de zgomotos. Alertat, pusese mîna pe prima foaie care era la îndemînă și trimisese mesajul domnișoarei — explică detectivul, arătînd cu capul spre Mary. În acel moment îi era clar că bărbatul cu care discutase dimineață nu era Moran și bănuia că Binny este excrocul și ticălosul pe care îl caută. De aceea ceru să vină poliția. Într-un fel sau altul servitorul a reușit să afle intențiile sale sau poate că bătrînul l-a acuzat în ultimul moment sau a făcut aluzie la ceva. N-o să știm niciodată precis. Numai dacă Binny nu mărturisește înainte să fie spînzurat.

— Binny și-a făcut planul criminal pe moment. După ce l-a îmbrăcat pe bătrîn să-l ducă la plimbare s-a dus în spatele scaunului cu roțile și l-a împușcat. Am găsit glonte în ușa. Probabil că nu intenționa să-l mai plimbe în parc, dar, văzînd că nu singera, și nu era nici urmă de rană, se hotărî să-și asume riscul. Ochelarii cu lentile fumurii ai lui Lyne îi acopereau complet ochii. Toți știau că bătrînul era pe jumătate adormit în timpul plimbărilor sale de după-amiază. Așa că Binny procedă ca de obicei. Ba mai mult, avu tupeul să roage un agent de circulație să oprească mașinile pentru a putea trece cu scaunul pe roțile.

Surefoot Smith oftă. În vorbele sale se intuia o notă amară de admirație.

— Imaginează-ți ! Lyne zăcea mort în scaun, iar Binny, liniștit și stăpîn pe el, citea cu nonșalanță ziarul unui cadavru.

— Crezi că Binny o să reușească să fugă din țară ? — se interesă Dick.

Surefoot îl privi gînditor.

— Teoretic, nu, dar omul este actor — n-aș vrea să vă jignesc, domnișoară Lane... De obicei criminalul nu se prea deghizează, însă, în cazul lui nu putem fi siguri. Probabil că acum se afla tot la Londra și locuiește într-un apartament închiriat sub un alt nume. Sau poate că are două sau poate chiar trei locuințe. Este tipul de om care-și pregătește minuțios retragerea. Are o mulțime de bani, cîteva arme automate și... ștreangul de gît... N-o să fie ușor să punem mîna pe el !

— Nu înțeleg ! — zise Dick la ce-i foloseau petrecerile alea, și de ce își zicea Washington Wirth ?

— Trebuia să aibă și o altă identitate. O să-ți explic într-una din zile și ce era cu petrecerile astea. Aici n-a reușit să dea de lumea bună, vă rog să mă scuzați, domnișoară Lane. Îi trebuiau doamne bogate, pline de diamante. Cam așa lucra și la Chicago : dădea petreceri orbitoare, trecea drept mare bogătaş. În Londra n-a reușit însă să se asocieze cu cine trebuia — din nou mii de scuze domnișoară Lane. Este și foarte îngîmfat, îi plăcea să se dea mare față de oameni de nimic — n-aș vrea să vă jignesc, desigur.

Luă din nou pompa de vid și se uită cu atenție.

— O s-o iau cu mine. Sînt curios să văd la ce folosește.

Ieșiră împreună din casă, încuind ușile în urma lor. După aceea, Dick și fata se întoarseră la hotel, iar neobositul Smith în apartamentul său din Haymarket.

Trecu o oră. În casă nu se auzea nici un sunet, doar că peretele de faianță se dădu la o parte ca o ușă, iar Binny, încălțat cu șoșoni, cu pușca în mână, apăru în bucătărie. Asculta atent, ieși pe coridor, se urcă pe scări, intră din cameră în cameră, după care coborî la ușa de la intrare și trase zăvorul. Se întoarse în bucătărie, puse pușca pe masă și-și pipăi cu mîna fața nebarbierită de mai multe zile. Un zimbet hidos i se lăți pe buze.

— Va să zică îngîmfat ! Așa deci ! — zise el.

Era singurul cuvînt rostit de detectiv care-l înfuriase cu adevărat.

Se așază la masă cufundat în gînduri, jucîndu-se nervos cu pușca pe care o ținea în mână.

— Îngîmfat ! Îl atinsese unde îl durea mai mult. Îl ura pe Surefoot Smith : de prima dată de cînd îl văzuse pe acest om încet, ponderat, cu o figură nu prea inteligentă, intuise că o să fie o amenințare pentru propria sa existență. Iar acum îl jignise ca nimeni altul. Nimeni nu putea spune despre acest om uluitor că nu era un iubitor adevărat al țearului. Pentru el, lumea artiștilor reprezenta însăși viața. Primele sume excrocate au avut drept scop finanțarea unei piese, care a jucat doar o săptămînă. Și el avea talent. Va trebui să-și folosească toată inteligența și istețimea de care era capabil pentru a scăpa din plasa care se strîngea în jurul său. Intră

prin ușa strîmtă într-o cameră mai mică decît o celulă obișnuită de închisoare.

Era îngustă și lunguiată. Pe podea se afla o mică șaltea pe care dormea și o mică noptieră sub care erau două valize. Scoase una dintre ele și o deschise. Pe fundul geamantanului era un plic care conținea trei pașapoarte. Binny le luă și se duse în bucatărie. Își trase un scaun, se așeză la masă și le examină pe fiecare în parte. Aranjamentele sale erau forate precise. Pașapoartele erau pe niște nume, de care Surefoot Smith nu mai auzise pînă acum, iar cele trei fotografii nu semănau una cu alta și nici cu adevăratul Binny. Deci fiecare din ele avea lipit cu bandă adezivă cîteva bilete de tren. Unele erau pentru Olanda, altele pentru Italia. Își va schimba identitatea de trei ori în timpul călătoriei.

Dintr-un buzunar scoase un teanc voluminos de bancnote franțuzești, englezești, nemțești. Apoi scoase încă un teanc și încă unul și tot așa pînă cînd se adună un morman de bani pe masă.

Timp de un sfert de oră îi contemplă extaziat iar apoi se întoarse în ascunzătoare, aduse o oglindă și o trusă de bărbierit și își începu pregătirile minuțios.

Machiajele obișnuite în teatru, ar fi fost inutile la lumina zilei. Turna o soluție într-o farfurioară, o diluă și o întinse pe față. Apoi verifică rezultatul cu o lupă. Timp de două ore își aranjă fața și părul : se dezbracă pînă la piele și începu să se îmbrace din nou. Mai întîi își virî banii în mici săculeți pe care și-i legă în jurul mijlocului. Nu-și putea permite să-și ia alt bagaj în afară de două puști automate și de două duzini de încărcătoare.

Se hotări să iasă pe la ora prinzului și asta numai după ce se uită atent pe stradă de la fereastra biroului. S-ar fi putut să-l vadă vreun servitor de prin vecini deși, la ora asta erau ocupați cu servitul mesei. De negustori nu putea fi vorba, așa că singurul risc era ca Surefoot Smith să nu fi lăsat un om de pază. Oricum, trebuia să și-l asume. Deblocă ușa de la intrare, apăsă pe mîner și își luă inima în dinți. Când ajunse în Outer Circle încremeni. Pe trotuarul opus se bălăbănea o femeie c-o înfățișare puhavă și răvășită. Era blestemata lui tovarășă de viață, de patru ani, bețiva cu care împărțise bucătăria. Nu-l recunoscuse, iar pentru el nu conta oricum dacă Surefoot o să dea de ea pînă la urmă. Cu o zi înainte îi dăduse instrucțiuni foarte clare să se întoarcă la Wiltshire, acolo de unde era, și-i lăsase o sumă mare de bani, să-i ajungă pentru un an. Își continuă drumul, uitîndu-se din cînd în cînd în spate să vadă dacă nu este urmărit. Nu îndrăznea să ia un autobuz, un taxi ar fi fost de-a dreptul periculos, iar să conducă o mașină cu actuala lui înfățișare ar fi însemnat să atragă fără rost atenția.

În Finehley Road era un bloc ocupat la parter de magazine, iar la etaj de cîteva apartamente locuite de chiriași modești. Colțul acestei clădiri fusese rezervat pentru birouri care erau deservite de un ascensor automat. Binny intră pe hol, apăsă pe buton, se sui în lift și se opri la etajul trei. Vis-a-vis de lift era o ușă cu următoarea inscripție : „Noul sindicat teatral“. O descuie și pătrunse înăuntru. Biroul consta dintr-o cameră mijlocie și un antreu. Era urît mobilat și nu prea des frecventat. În afară

de un birou și o masă nu oferea amănunte asupra scopului în care era folosit.

Trase zăvorul la ușă. Își scoase paltonul și se așeză pe scaun. În unul din sertare găsi un ibric pe care îl umplu cu apă și-și prepară o cafea. Scoase cițiva biscuiți dintr-o cutie de tablă și își savură prînzul.

Totul era pregătît.

Valizele sale adevărate se aflau la oficiul de bagaje, de pe strada Liverpool. Trebuia să fie foarte simplu — și totuși...

Binny ar fi putut scrie o carte despre psihologia criminalilor. Era un ucigaș înzestrat cu multă logică și sînge rece. Nu comitea niciodată erorile banale ale infractorilor de duzină. Îi părea rău că se întorsese să găsească cheia, atrăgînd atenția fetei. Dacă nu se întîmpla asta, Leo Moran ar fi fost mort pînă acum. Și n-ar fi putut dovedi că mărturisirea bătută atît de minuțios la mașină de Binny nu era autentică.

Plănuise totul pînă în cele mai mici amănunte. Intenționase să lase special cheia pe jos în camera lui Moran dar o pusese în buzunar și uitase de ea. O mică scăpare care dăduse peste cap toată munca de pînă atunci. Rațiunea îl îndemna s-o șteargă pe furiș din Londra, chiar în acea seară. Actorul din el îl îmboldea însă spre ceva mai spectaculos. Ar fi o mare lovitură să plece din oraș după o ispravă de pomină. Parcă și vedea înaintea ochilor titlurile fierbinți din ziare: „SUREFOOT SMITH ÎMPUȘCAT ÎAR UCIGAȘUL DISPĂRUT FĂRĂ URMA!” sau „MARELE DETECTIV SUREFOOT SMITH CADE

SINGUR ÎN CAPCANĂ". Îi trecură prin minte tot felul de posibilități năstrușnice. În loc să aleagă, drumul cel mai scurt și mai sigur și să se pună la adăpost de primejdie, plănuia tot felul de lucruri senzaționale, fără să-și dea seama că epitetul „îngîmfat” pe care i-l atribuisese Surefoot i se potrivea de minune.

CAPITOLUL XXVI

DICK ALLENBY și Mary Lane luau prînzul la Carlton, discutînd la împlinire despre lucruri care, în mod normal ar fi trebuit să-i absoarbă.

— Nu ești atentă la ce-ți spun ! — constată el.

— Scuză-mă te rog, dragul meu. Mă gîndeam într-adevăr la altceva. Este foarte urît din partea mea, știu. Care fată ar asculta o cerere în căsătorie cu mintea în altă parte... Dar mă frămîntă imaginea bucătăriei ăleia îngrozitoare din blestemata aia de casă...

Tînărul zise :

— Dacă ai putea să te desprinzi măcar o clipă de realitate și să te orientezi spre posibilități mai idilice aș fi foarte fericit. Apoi o întrebă curios :

— Te referi la casa lui Hervey Lyne... Ce te îngrijorează de fapt ?

— Bucătăria — îi răspunse prompt fata —. Era ceva acolo care mi-a scăpat, deși n-aș putea spune

ce anume. Mi-aduc aminte ca prin ceață, că bietul bătrîn mi-a povestit că bucătăria a fost reclădită. Parcă-l aud cum îl lauda pe Binny, spunîndu-mi ce grijuliu fusese, deoarece supraveghease singur toate lucrările și-l scutise astfel de o groază de bani. — Se sprijini cu degetul în bărbie, gînditoare :

— Mai era un cuier, o chiuvetă oribilă din lut și... se opri brusc, uitîndu-se fix la Dick.

— Cămara ! Asta este ! Am știut eu ! Era o cămară și o ușă prin care intrai în ea. Ce s-a întîmplat cu cămara ?

Dick dădu din cap :

— Nu prea m-au preocupat niciodată cămările — începu el, dar fata îl întrerupse imediat :

— Nu-ți amintești că domnul Smith spunea ceva în legătură cu ascunzătoarea lui Binny ? Cred că bănuia că se afla pe undeva prin casă ! Da, exact. Acum știu ! — Cum intri, la dreapta !

Dick Allenby făcea mare haz.

— La dreapta, imediat cum intri în bucătărie este un perete solid din cărămidă ! zise el, dînd neîncrezător din cap.

— Sînt convinsă că este ceva dincolo de zid. Cînd am intrat în noaptea aceea să încerc cheia, nu era nimeni prin preajmă. Cred că se ascunsese acolo. Dick, îți dai seama... sîntem norocoși.

Se uită spre intrare și-l zări pe Surefoot Smith care o văzu și el și o salută din cap. Era clar că nu-i căuta pe ei, pentru că detectivul continua să privească în jur, preocupat. Fata îi făcu semn să vină.

— Nu l-ați văzut cumva pe comisar ? Mă invitase să iau prînzul cu el. Mi-a spus la ora unu. — Se uită la ceas — Era aproape două — Apropo, am

prins-o pe soția lui Binny ; unul din oamenii noștri a dat de ea în Outer Circle, dar nu știe absolut nimic.

— Am găsit ascunzătoarea ! — izbucni Mary.

— Pe a lui Binny ? — se holbă detectivul. Care ascunzătoare ? Cea din casă ?

Îi povesti pe nerăsuflăte ce credea. Surefoot se lovi cu palmele peste genunchi.

— Sigur că da, pompa de vid — la asta folosea ! Dacă ar fi avut ușă, era simplu, dar așa... O lipea de perete și trăgea cu putere de piston. E clar acum ! Mă duc s-o aduc, o am la birou la Scotland Yard. Cît despre comisar... n-are decît să mă aștepte !

Ieși din încăpere, și după o jumătate de oră, casa lui Hervey Lyne era înconjurată. Surefoot intră în hol cu pistolul în mînă, se duse în bucătărie și examinează peretele. Nu era nici urmă de ușă. Lipi pompa de perete, trase, dar spre uimirea lui, nu se întîmplă nimic. Încercă din nou, schimbînd de ficare dată poziția instrumentului. Abia a cincea oară, reuși să scoată o cărămidă din perete. Băgă mîna în orificiu, trase de un mîner și se trezi în pragul ascunzătorii lui Binny. Aici era o harababură de nedescris : mormane de lucruri trîntite pe jos, oglinda de bărbierit aruncată pe pat, farfuri-oara cu substanță pe colțul mesei, mînjită de urme galbene de vopsea... Toate astea îi spuneau multe detectivului.

Surefoot Smith tăcu îngîndurat, după care zise pe un ton îngrijorat :

— Cred că o să avem necazuri !

Răscoli prin lucrurile răsturnate din valize, fără să găsească cel mai mic indiciu, referitor la Binny.

Un lucru era foarte sigur : stătuse ascuns acolo și auzise toată discuția de dimineață. Asta îl bucura pe detectiv.

Amestecul din farfurie îi dădea de înțeles că ucigașul își vopsise fața în galben, ceea ce putea ajuta într-o anumită măsură în cercetări.

Fugarul nu mai lăsase nimic altceva în urma lui. Surefoot căuta pas cu pas, se târî pe podea, să vadă dacă nu găsește un fir de păr fals. Se așteptase ca banditul să recurgă la recuzita obișnuită în teatru, dar nu descoperi nimic în acest sens.

Singura dovadă incriminatorie, era un încărcător sigilat de la un pistol automat. Asta însemna că Binny avea o mulțime și-și luase cu el cât avea nevoie.

Altă descoperire, care cu citva timp în urmă ar fi fost de mare valoare, era o mânășă albă, jengoasă, perechea celei găsite de Surefoot în cămăruța domnului Washington Wirth.

— Nu poți să știi — zise Surefoot, unuia din subordonații săi. Cîteodată jurații nu pot fi ușor de convins, așa să trebuie să ai neapărat la îndemină un lucru ca ăsta. Păstrează-l cu grijă.

Era evident că Binny, dormise adeseori în cămară. Deși salteaua era direct pe podea. Îi plăcea să se retragă aici, unde se simțea întotdeauna în siguranță. Lumina pătrundea foarte slab prin fereastra îngustă, situată aproape de pământ și în orice caz, banditul o ținea acoperită cu o cîrpă.

Surefoot își trimise oamenii să întrebe prin vecini dacă nu-l văzuse cineva pe Binny, dar... fără rezultat — Ucigașul își alesese foarte bine ora !

O găsi pe Mary Lyne și pe logodnicul ei așteptând în grădina restaurantului Carlton și le relată ce descoperise.

— Ah, dacă m-aș fi gândit la asta mai dinainte ! — zise fata cu părere de rău.

Surefoot zîmbi cu indulgență :

— În cazul ăsta, unul ar fi fost mort ! Tipul are un arsenal de arme și muniții. Așa că, probabil, lapsusul dumneavoastră ne-a salvat.

— Chiar credeți că era acolo, atunci ?

Detectivul încuviință din cap.

— Fără nici o îndoială.

— Înseamnă că a reușit să o șteargă ! — spuse Dick.

Surefoot își frecă nervos bărbia.

— Mă întreb dacă nu-i mai bine că s-a întîmplat așa ! Poate încearcă să plece azi. — Toate posturile sînt supravegheate și fiecare pasager este controlat din cap pînă în picioare. Nu poate să iasă nici o muscă !

Își trase scaunul mai aproape de masă și se adresă lui Mary :

— Domnișoară — îi zise el foarte serios — știți ce fac șoarecii cînd sînt încolțiți — mușcă. Dacă omul ăsta nu reușește să plece din țară, sau dacă între timp nu-și zboară creierii, o să încerce să se răzbune. Primul vizat sînt eu, dar a doua persoană sînteți dumneavoastră. Știți unde aș vrea să vă duc ?

Fata dădu din cap, mută de uimire. Era înspăimîntată. Binny o teroriza de multă vreme. Inima îi bătea să iasă din piept, iar cînd i se adresă în sfîrșit lui Surefoot, o făcu pe un ton tremurat, șovăitor :

— Chiar credeți asta ? Apoi încercînd să zîmbească : Ei, și în ce loc v-ați gîndit să mă ascundeți ?

— La închisoarea Holloway — nu glumea deloc. Este cel mai sigur loc din Londra pentru o femeie necăsătorită, care locuiește de una singură în hoteluri sau apartamente în oraș ; Și dacă pentru asta trebuie să găsesc un motiv ca să vă pot aresta pentru vreo șapte zile, să știți că o s-o fac !

— Sper că nu vorbești serios ? — îi spuse Dick îngrijorat.

— Niciodată n-am fost mai serios ca acum ! Poate reușește să iasă din țară deși mă îndoiesc. Dacă domnișoara Lane nu și-ar fi amintit de cămară, ar fi avut mai multe șanse. Așa, am alertat toate porturile, gările și aeroporturile. Numai dacă nu are pregătită vreo barcă cu motor, undeva pe coasta de est. Oricum este foarte puțin probabil.

Apoi o întrebă brusc :

— Unde stați la noapte ?

— Nu știu, cred că la hotel ! — îi răspunse Mary nedumerită.

— Nu se poate. O să vă duc în altă parte. N-o să aveți tot confortul ca la hotel, dar o să vă puteți odihni într-un pat curat.

În nord-vestul Londrei se afla un departament de poliție care avea la etaj cîteva apartamente locuite de unii dintre ofițeri. Unul dintre acestea era ocupat de o femeie, al cărui soț fusese trimis în Canada, într-o misiune.

— O cunosc ! — explică detectivul. Este o persoană la locul ei care te va ajuta cu plăcere dacă accepți.

Fata încuviință în grabă mulțumită că Surefoot găsise o soluție mult mai accesibilă.

Detectivul avea un al șaselea simț. Avusese de-a face cu multe crime, cu oameni care n-ar fi ezitat să-i tragă un glonte în cap, dacă ar fi avut ocazia. Cunoștea tot soiul de criminali, și de excroci, însă Binny era cu totul ieșit din comun. Era un ucigaș pentru care viața în sine nu conta. Crima era pentru el un mijloc oarecare de a-și atinge scopul.

La Scotland Yard avu loc o conferință internațională, după care se transmiseseră o mulțime de telegrame și depeșe în toate colțurile țării, atrăgând atenția asupra unui individ periculos care, dacă era reperat, trebuia prins cu orice preț, viu sau mort. Instrucțiunile erau foarte precise, atenționând toți comisarii de poliție, să nu se aventureze să-l aresteze pe criminal fără să fie pregătiți în orice moment să tragă.

Scotland Yard-ul deținea o situație clară a tuturor vaselor care trebuiau să plece din Liverpool sau Coreenock din care reieșea foarte clar că în următoarele 36 de ore nu era programată nici o plecare.

Deci, Binny va încerca să plece cu trenul spre continent. Detașamente puternice de poliție fuseseră trimise să întărească paza din gările Norwiek, Southampton și din cele două porturi la Canalul Mîneei. Totuși, Surefoot Smith avea un vag sentiment de neîmplinire. Binny se afla încă la Londra și era mult prea deștept să încerce să plece; numai în cazul că n-ar fi aflat că se descoperise ascunzătoarea, iar acest lucru era foarte probabil. Imposibil să fi avut vreun om de legătură.

La ora cinci însă Surefoot Smith constată enervat exact ceea ce putea fi mai rău. În timp ce se plimba prin Whitehall observă un afiș de-o șchioapă

lipit pe un chioșc de ziare : „S-a descoperit ascunzătoarea secretă a criminalului“. Cumpără un ziar și citi pe prima pagină un articol destul de amplu cu titlul : „Camera secretă din casa lui Hervey Lane.“ care continua cam așa :

„În această după-amiază, inspectorul Smith de la Scotland Yard însoțit de câțiva detectivi, au întreprins o nouă percheziție în casa lui Hervey Lyne — victima crimei din Regent Parck. Poliția a cercetat foarte minuțios clădirea. În cursul investigațiilor, s-a descoperit o cămăruță, care pînă acum trecuse neobservată și în care s-au găsit dovezi clare că servitorul Binny, o folosisese drept ascunzătoare. Din surse autorizate, am aflat că poliția a declanșat o vastă acțiune de urmărire...”

Surefoot Smith renunță să citească mai departe. Era inutil să afle cine anunțase presa... Probabil vreun detectiv tînăr, dornic să ofere informații de senzație !

Între timp Binny citise probabil ziarele. Domnul Smith se înșelase însă. Binny nu aflase încă nimic și se pregătea să-și urmeze planul. Seara pe la opt, Surefoot Smith o luă pe Mary de la hotel și o escortă la locuința modestă, din incinta departamentului de poliție. Aici discută cu inspectorul de poliție de serviciu, mulțumit că fata se afla în singuranță. Binny n-o să aibă curajul să pătrundă în această clădire.

La noua și jumătate se întoarse la Scotland Yard și citi rapoartele primite în cursul zilei. Trenul spre Liverpool fusese controlat foarte atent. Nu era nici urmă de Binny. Pașapoartele fuseseră verificate minuțios, iar platforma de cale ferată unde

staționa trenul înainte de a fi transbordat pe vapor, fusese golită de lume.

La fel se procedase și la Waterloo, unde poliția percheziționa toate trenurile și personalele care se îndreptau spre Havre. Deocamdată era prea devreme să primească vești de la porturile maritime.

Binny era un șofer excelent. De aceea era puțin probabil că va încerca să plece din Londra cu trenul.

CAPITOLUL XXVII

DETECTIVUL PLECA de la Scotland Yard puțin după ora 11, o luă la stînga și se îndreptă spre Blackfriars. Pentru Surefoot Smith, cărarea pietruită care leagă sediul de poliție de Savoy Hill era întotdeauna o ocazie de a-și limpezi gîndurile. Unul dintre colegii săi, înzestrat cu o imaginație bogată, o poreclise „Bulevardul cugetărilor”.

Fie vară sau iarnă, pe ploaie sau vreme frumoasă, Surefoot Smith găsea întotdeauna aici rezolvarea la problemele care-l frămîntau. Această plimbare nocturnă trimisese mulți oameni la spînzurătoare, demascase o groază de excroci, dezlegase multe mistere sau, dimpotrivă, salvase bărbați și femei, dovedindu-le nevinovăția.

Erau puțini trecători la ora asta. Cuplurile de îndrăgostiți, din motive greu de înțeles, aleseseră partea luminată a drumului. Din cînd în cînd mai trecea cîte o mașină, luminînd în noapte cu faru-

file. Mai puteai vedea și câte un vagabond răzleț mergînd cu capul în piept, pe lîngă bordură în căutare de mucuri de țigară.

Lîngă una din intrările de la Embankment Gardens se afla o limuzină, trasă lîngă trotuar. Uitîndu-se pe geam, mai mult din obișnuință, decît din curiozitate distinsese silueta unei femei și își continuă drumul.

Mergea, gîndindu-se la Binny. În mare parte se rezolvase ; mai rămăsese să-l prindă efectiv și să-l aresteze. Ca niciodată, avea o senzație ciudată. Surefoot Smith era un mare visător. Îi plăcea întotdeauna să-și imagineze cele mai fantastice posibilități și tocmai pentru că-și dădea friu liber imaginației, avea mai mult succes decît alți detectivi.

Cînd ajunse la Savoy Hill o luă înapoi spre Scotland Yard. Se aștepta să găsească rapoartele de la porturile de pe coastă, deși era cam devreme. Bănuia că sosise doar cel din Southampton, unde poliția era mult mai vigilentă. Un vapor germano-american urma să îmbarce în acea noapte pasageri pentru Hamburg. Trebuia să trimită neapărat cîteva patrule.

Văzu din nou mașina, parcată la marginea drumului. Nu era departe de Biroul de Obiecte Pierdute. Își închipui că doamna pe care o remarcase mai-nainte, îl trimisese pe șofer să caute vreun lucru pe care și-l uitase în taxi, în timpul zilei. Pe măsură ce se apropie, observă că femeia stătea cu portiera deschisă — era vorba de o doamnă de vîrstă mijlocie, judecînd după corpolență !

Spre surprinderea lui, i se adresă pe un ton ascuțit :

— N-ați putea să chemați un jandarm ?

Era curios să adresezi asemenea rugămintे unuia din detectivii renumiți ai Scotland Yard-ului.

— Ce s-a întâmplat? — se interesă Surefoot Smith.

— Șoferul meu — îi explică femeia — s-a întors și mai beat ca-nainte și nu pot să-l dau jos din mașină.

— Un șofer beat era o insultă la adresa oricărui polițist. Surefoot deschise larg ușa și se uită înăuntru. Nu văzu, nu auzi și nu simți nimic. Numai că își pierdu conștiința ca și când ai sufla într-o luminare.

CAPITOLUL XXVIII

II PLESNEA CAPUL de durere. Încercă să-și miște minile, dar nu reuși. Nu-și dădea prea bine seama ce se întâmpla cu el.

Mașina se deplasa în mare viteză, mult peste limita admisă. Mergea cu farurile stinse. După mișcarea volanului, intuise că se afla pe un drum nou construit. Era ciudat că remarcase asta. Nu-și amintea nimic, nu știa nimic, doar că zăcea încovrigat pe podeaua unei mașini care rula rapid și lin. Își pierdu din nou cunoștința, fericit că în felul ăsta scăpa de insuportabila durere de cap.

Acum vehiculul intrase pe un teren accidentat. Asta îl trezi pe Surefoot. Clipi din ochi de câteva ori, încercă să se ridice, își pipăi încheieturile, cu degetele și observă că avea cătușe — propriile sale

cătușe ; le purta întotdeauna în buzunar fără să aibă autorizație pentru ele. Asta pentru că erau cătușe americane, mult mai ușor de aplicat decât cele obișnuite. — Era suficient să le atingi de încheietură, că se și încolăceau pe mână, închizându-se automat.

Cineva făcuse la fel și cu el. Acel cineva îi legase picioarele cu eșarfă de mătase. O simțea, dar nu putea ajunge cu mâinile la nod. Atunci își aminti de femeia din mașină și de șoferul beat care nu era acolo.

Vehiculul se zguduia din toate încheieturile. Trecea probabil peste un câmp proaspăt arat, sau în cel mai bun caz un drum de țară. După ce mașina se opri, constată că era adevărată cea de-a doua presupunere.

Puțin mai târziu se deschise portiera, și distinsese „silueta unei femei“. În acel moment înțelese imediat cine era de fapt „ea“.

Cîteva yarzi mai încolo se afla o colibă ; era una din acele cutii monstruoase din cărămidă roșie și țiglă care desfigurau peisajul rural al Angliei de după război.

Fu înșfăcat de gulerul de la haină, și trîntit în genunchi în mijlocul drumului.

— Ridică-te, bă ! — șuieră vocea — adăugînd cîteva expresii puțin obișnuite în gura unei „doamne“.

Îl tîrî pînă la cabană, și-l izbi în ușă, trîntind-o de perete. Înăuntru era întuneric și mirosea a tencuială proaspătă și a lemn nou. Probabil că nu exista nici un fel de mobilă. Ușa fu închisă pe dinăuntru iar el înghiontit de la spate intra într-o altă cameră,

și mai întunecoasă. Căzu pe podea. Era de mirare că mai putea cît de cît să mai pășească cu picioarele legate în halul ăla.

În timp ce zăcea acolo cineva scăpară un chibrit iar după cîteva minute, camera se luminează slab cu ajutorul unei lămpi cu petrol. Toată mobila consta din două canapele, un scaun și o masă de bucătărie. Fereastra era acoperită cu obloane din lemn, așa cum își închipuise. Nu exista nici urmă de cuier, perdele sau față de masă.

Răpitorul său își trase un scaun, se așeză cu mîinile pe genunchi și-l privi cu atenție.

Detectivul nu l-ar fi recunoscut niciodată pe Binny în persoana acestei bătrîne gălbejite, cu păr castaniu, înveșmîntată într-o haină lungă de blană. Peruca îi alunecase acum puțin într-o parte dîndu-i o înfățișare comică, dar fîrioasă în același timp. Dîndu-și seama de aspectul său ridicol, își scoase dintr-o singură mișcare peruca și pălăria dezvăluind o imagine și mai hidoasă : Un cap chel cu o față galbenă, ca de pergament.

— Te-am prins ! — îi zise Binny cu o voce răgușită.

Rînjea, fără nici o urmă de bucurie în privire.

— Deci domnul Surefoot Smith nu mai este atît de „...sigur pe el acum“ — comentă el.

Se pare că gluma îl amuza destul de mult pentru că, după aceea, continuă pe același ton, adoptînd vocea afectată a lui Washington Wirth.

— Am construit această căsuță acum cîțiva ani. Am crezut că o să-mi fie de folos, dar n-am mai dat pe aici de mult timp. Acum intenționez să plec din țară. Nu doriți s-o cumpărați cumva, domnule Smith ? Ar fi o ocazie excelentă pentru un om ca dum-

neavoastră, care dorește să se retragă într-un loc liniștit. Iar dumneavoastră veți avea parte în curînd de liniște, de foarte multă liniște...

Scoase din buzunar un pistol automat și-l puse pe masă. Apoi se aplecă, îl ridică pe Surefoot, și-l așază într-un colț al camerei. Dezlegă eșarfa de mătase și-i aruncă pantofii în celălalt colț. Ezită o clipă, după care îl deschise la guler.

— Nu ești rănit dragul meu Smith, nu fi îngrijorat. Nu moare nimeni dintr-o lovitură de măciucă după ceafă. Recunosc însă că este foarte neplăcut. Mi-a aplicat și mie tratamentul ăsta un tip din Cincinnati. Mi-au trebuit două luni să mă refac și să reușesc să-l trimit pe lumea cealaltă. Nu știai de ascunzătoarea asta, nu-i așa ?

Lui Surefoot i se uscaseră gura, capul îi zvîcnea de durere, dar era foarte stăpîn pe el, conștient că se afla într-o situație disperată.

— Te înșeli Binny, știam foarte bine, cum să nu ! Locul ăsta se află cam la 100 yarzi de Bath Road lângă Taptow. Ai cumpărat terenul acum vreo patru ani și ai plătit cam 150 de lire :

Vestea îl luă prin surprindere pe Binny.

— Această casă — continuă detectivul — a fost percheziționată săptămîna trecută de o patrulă trimisă de mine, iar acum se află sub supravegherea departamentului de poliție din Buckinghamshire. Știu că mai ai o colibă asemănătoare în Wiltshire.

— Da... ?

Binny era complet șocat și speriat în același timp. Detectivul își dădu seama de asta și insistă.

— Ce rost are să te porți prost ? N-avem dovezi să te acuzăm de crimă. Singurul lucru pentru

care avem suficiente probe împotriva ta, este măs-
luirea cecurilor lui Hervey Lane. Pentru asta nu iei
mai mult de șapte ani.

— Cel mult un an în plus continuă el — dar ce-i
un an ? Acum dă-mi niște apă. În spatele camerei
este o bucătărie. Dă drumul la robinet și lăs-o să
curgă ; avea gust de rugină săptămîna trecută cînd
am fost pe aici. Dacă n-ai în ce să-mi pui, caută
pe dulap. O să găsești o cană de tablă.

Instinctul de servitor gata să asculte stăpînul
triumfă pînă la urmă ; Binny ieși din cameră și se
întoarse cu cana de tablă în mîna și o apropie de
buzele lui Surefoot.

— Și acum scoate-mi cătușele și hai să discutăm
puțin ! De ce nu l-ai adus aici pe Mike Hennessey,
în loc să... — își dădu seama ce greșală comisese
de îndată ce-a deschis gura.

Binny se dădu un pas înapoi, desfigurat de ură :

— Deci voiai să mă acuzi de crimă. Credeai că
o să mă tragi pe sfoară, ticălosule ! O să-ți arăt ime-
diat ce-am de gînd să fac cu tine.

Puse mîna pe pistolul de pe masă și-l examinează
cu atenție.

— Mi-am dorit întotdeauna clipa asta, Smith,
incepu el.

— Acum ți s-a împlinit dorința — îl întrerupse
Surefoot pe un ton, rece — Mai bine te-ai grăbi !

— N-ai nici o grijă ! — rînji Binny.

Băgă pistolul la loc în buzunar, luă eșarfa și
legă din nou picioarele prizonierului. Renunță la
haina de blană și la podoabele feminine. Scoase din-
tr-un cufăr de teatru un costum vechi și se îmbracă
cu el.

Surefoot Smith îl privea cu interes.

— Cred că o să ai mult de muncit ! — îi spuse el.

— Da, ai dreptate. Pământul de aici este moale. Trebuie să sapi cam șase picioare pînă să dai de vreun hoit !

Încerca degeaba să-l îngrozească pe detectiv.

— De ce nu mă lași pe mine ? — îi propuse Smith — Ești gras și n-ai nici un pic de condiție fizică. Am visat întotdeauna să-mi sap propriul mormînt.

Binny se gîndi o clipă la această posibilitate.

— Nu, nu, o s-o fac eu, asta e ! Ce dacă sînt gras ?

— De ce te mai ostenești ? continuă Surefoot pe un ton cît mai indiferent. De îndată ce se va constata că am dispărut vor căuta peste tot. Inclusiv aici și în Wiltshire. Înțeleg că nu vrei să lași nici o urmă. Deocamdată vād că te îndoiești c-ai putea să fii condamnat pentru crimă, dar, dacă omori un ofițer de poliție ești ca și spînzurat, fii sigur de asta. O să-ți pui în cap tot Scotland Yard-ul. O să se adune un morman de dovezi împotriva ta. Pînă și oamenii care dormeau în patul lor, or să jure că te-au văzut cînd mă omorai.

— Poate ai vreo șansă să te descurci în ceea ce privește uciderea lui Hennessey, a bătrînului Lyne, sau a lui Tickler dar cu mine n-o s-o scoți la capăt. Or să verifice locul ăsta metru cu metru și din cîte îmi amintesc este acoperit cu iarbă. Așa că o să-mi găsească imediat mormîntul, iar tu o să fii un om terminat.

Binny se opri în ușa, și-l privi cu ură :

— Mai cunoșteam eu un polițai care vorbea exact ca tine. Acum vorbește pe lumea cealaltă !

Îeși închinzînd după el.

Surefoot Smith se așeză gînditor. Încercă în zadar să rupă legătura dintre cătușe... Își trase picioarele în sus. Încercînd să ajungă cu mîna la eșarfa de mătase. Era foarte greu, dar pînă la urmă reuși să desfacă un nod. Era cit pe ce să-l desfacă și pe al doilea, cînd îl auzi întorcîndu-se.

Pentru Binny, săpatul era mai dificil decît se așteptase. Leoarcă de transpirație, căută în ladă, scoase o sticlă de whisky și bău cîteva înghițituri zdravene.

— Ai nevoie de mai mult curaj sau speri să-ți dea putere? — se interesă detectivul.

— O să vezi tu — mormăi ucigașul privindu-l dușmănos.

Din buzunarele pantalonului ieșeau țevile a două pistoale automate. Surefoot le privea cu jînd...

Tocmai se pregătea să iasă din nou pe ușă, cînd se întoarse străfulgerat de un gînd și examinează nodurile de la eșarfă.

— Va să zică ai desfăcut deja un nod. Bineee... Căută în cufăr și găsi o bucată de sfoară, pe care-o petrecu printre cătușe și o încolăci în jurul gîtului domnului Surefoot Smith, astfel încît mîinile sale erau aproape la nivelul bărbiei.

— Știi că arăți nostim — parcă te-ai ruga! remarcă Binny. N-o să te las să aștepți prea mult, oricum!

Neputiincios, Surefoot auzea zgomotul mașinilor care treceau prin apropiere. Știa că se afla la cîteva pași de șoseaua principală iar în această zonă traficul se desfășura zi și noapte neîntrerupt.

Era foarte puțin probabil ca poliția din Buckinghamshire să bănuiască ceva. De obicei, nu acționa decît la solicitarea Scotlan Yard-ului, iar acolo ab-

sența sa nu era un motiv de îngrijorare. Obișnuia de multe ori să lipsească zile în șir când era angajat într-un caz important. De aceea, căutarea nu va începe decît tîrziu, după plecarea lui Binny din țară.

Se uita atent la lampa de petrol. Flacăra crescuse prea mult innegrind sticla.

Binny cîștigase ; o să-l împuște afară precis... ca să nu lase urme...

Se scurse o jumătate de oră, după care auzi pașii criminalului...

CAPITOLUL XXIX

La Scotland Yard se resimți din plin absența lui Surefoot Smith. Nu mai avea cine să citească rapoartele, cine să transmită instrucțiuni prin ofițerul de serviciu... Dintre toate, cel mai curios suna informarea unui tînăr ofițer de poliție, care se adresase departamentului Canon Row, subordonat Scotland Yard-ului, raportînd că o limuzină albastră, condusă de o femeie nu opriase la semnalul său în intersecția dintre Westminster Bridge și Embankment, ocolind pe celălalt sens de circulație. După ce polițistul somasé în zadar să oprească, îi notase numărul de înmatriculare.

În mod normal, nu s-ar fi dat mare importanță acestei vești dar, concomitent cu declarația polițistului se primise o reclamație din partea unui membru al Parlamentului, care se deplasase la sediul Scot-

land Yard-ului, raportînd dispariția limuzinei sale albastre. Mașina fusese parcată neregulamentar în fața clubului său din Pall Mall, iar omul asistasese practic la furtul propriului său vehicol.

— La volan se afla un om deghizat în femeie ! — afirmase el.

— Ce vă face să credeți asta domnule ? — îl întreba uluit inspectorul de serviciu.

— Pentru că atunci cînd a încercat să intre în mașină s-a pocnit cu capul de plafon și i-a căzut pălăria. Astfel am putut constata că era un bărbat chel, cu o față galbenă, ca de icter.

Inspectorul se albi la față. Omul chel cu pielea galbenă era căutat acum în toată Anglia.

Un alt ofițer de poliție furniza date suplimentare. În graba lui de a părăsi Londra, Binny se dăduse de gol. În apropiere de Heston, unde artera principală intersectează linia de tramvai, scăpă ca prin urechile acului de coliziunea cu acest mijloc de transport. Polițistul observase clar că la volan se afla o femeie solidă, dar, cînd se apropie să-i pună cîteva întrebări, porni din nou motorul și o lua din loc. Aceasta se întîmplase probabil după ce Surefoot leșinase a doua oară.

Acest raport fusese primit la o jumătate de oră după declanșarea anchetei, dar, între timp, toate încercările de a-l contacta urgent pe Surefoot eşuaseră. În plus, pe biroul său se găsiră cîteva însemnări neterminate, lucru foarte neobișnuit în ceea ce-l privea, iar cheia de la birou nu fusese predată ofițerului de serviciu. Asta era chiar foarte ciudat, deoarece oricît ar fi fost de grăbit, o depunea întotdeauna la ghișeu.

Obiceiul său de a se plimba noaptea pe străzi era binecunoscut. Fusesse văzut cu o seară înainte, în timp ce mergea agale, în jos, pe dealul Savoy. Jandarmul de la poalele dealului îl remarcase și la întoarcere. Apoi, cineva își aminti de limuzina albastră, parcată la marginea trotuarului.

Toți polițiștii din țară fuseseră alertați. Dispăruse unul dintre cei mai importanți, detectivi din Scotland Yard !

— Probabil că se îndreaptă spre coastă. Este foarte posibil să se adăpostească într-una din casele sale, cumpărate la țară — presupuse comisarul șef — Dați-mi urgent legătura cu departamentul de poliție din Buckinghamshire și Salisbury și... ca să fim mai siguri, trimiteți mașini cu patrulă în ambele locuri.

În primul rînd îl chemară pe Dick Allenby. Se știa că cei doi erau buni prieteni. Se mai știa de asemenea, că lui Surefoot Smith îi plăcea să trîncănească pînă în zori cînd se afla într-o companie plăcută. Sosirea lui Dick Allenby coincise cu plecarea primei mașini de poliție.

— Poate că alergăm după cai verzi pe pereți și o să ne trezim după un sfert de oră cu Surefoot, calm și zîmbitor ca-ntotdeauna, dar nu vreau să-mi asum nici cel mai mic risc.

— Bine, dar pe el nu putea să-l fraierească nimeni — se miră Dick.

— Nu se știe ! Tipul ăsta era un bandit notoriu și-n America, iar acolo, din cîte știm, a luat mulți oameni cu mașina și i-a dus direct pe lumea cealaltă.

De un singur lucru nu se îndoia însă :

Surefoot nu ar fi intrat niciodată în limuzină sub amenințarea unui pistol.

Se uită la ceas ; era unu și jumătate.

— Aș vrea să se lumineze mai repede de ziuă ! — zise comisarul cu un oftăt.

Dick sesiză că sub aceste vorbe se ascundeau multe griji și îndoieli.

Surefoot Smith mai avea la dispoziție un singur minut. Trebuia să se hotărăscă imediat asupra uneia din posibilitățile, care de care mai greu de realizat, care-i umblau prin minte.

Binny deschise încet ușa și intră în cameră. Își șterse fruntea cu o batistă mare pe care o scosese din buzunar, și se așeză pe scaun.

— Și acum... dragul meu prieten... o să facem o mică plimbare împreună... i se adresă el bine-dispus.

Luă sticla de pe masă, trase o dușcă și se șterse la gură. Apoi se aplecă și-i desfăcu eșarfa de mătase din jurul gleznelor.

Surefoot Smith se ridică amețit. Deși avea senzația că se învîrte toată casa cu el, se simțea foarte înviorat la gândul că trebuia să-și pună planul în aplicare. Binny stătea lângă ușă, cu pușca în mînă. Fixase la capătul țevii un obiect în formă de ou. Detectivul se întreba în sinea sa ce mutră ar face acum Dick Allenby, care afirmase sus și tare că nu poți pune amortizor la o armă automată, din cauza reculului. Ce ți-e și cu știința asta !

Surefoot făcu cîțiva pași înspre masă, sprijinindu-se cu mîinile de lemnul tare.

— Ce faci acolo, te rogi ? — Îl întrebă Binny în bataie de joc.

— Din cite înțeleg, nu vrei să se afle că ai trecut pe aici. N-ai de gând să lași nici o urmă, de asta nu vrei să mă omori în casă, nu-i așa ?

— Da, ai ghicit ! îi răspunse vesel Binny.

— Dacă din întâmplare ar veni aici o groază de oameni să vadă ce se petrece și să pună fel de fel de întrebări ; asta ți-ar cam strica socotelile, nu ?

Binny se încruntă :

— Ce vrei să spui cu asta ?

Făcu un pas către prizonier.

Acum era momentul ! Surefoot ridica lampa și o aruncă într-un coș de nuiele. Sticla se făcu țandări. O flacără albăstruie, însoțită de limbi roșietice de foc se înalța amenințător spre tavan.

Binny înțepeni în loc, uluit, iar detectivul se năpusti asupra lui. Încerca să-l izbească cu pumnii dar rată prima lovitură. Ceva explodează zgomotos în fața lui. Simțea mirosul de praf de pușcă și auzi țiuitul glontelui ricoșat în perete. Îl lovi din nou, încercînd să-și încolăcească mîinile încătușate de gîtul criminalului. Binny se răsuci într-o parte, se dezechilibra și scăpă pușca din mînă.

Camera se transformase într-o mare de flăcări, focul cuprinzînd acum și pereții. Fumul gros și înecăcios făcea atmosfera de nerespirat, iar căldura devenea din ce n ce mai insurportabilă.

Surefoot se aruncă din nou asupra lui și Binny reuși să se ferească și de data asta. Detectivul îi aruncă arma în flăcările care se ridicau din cufăr.

Ușa era deschisă. Binny ieși din cameră, încercînd să blocheze ușa, dar Surefoot puse umărul și o scoase din țițini, năpustindu-se pe hol.

Singura speranță era să se țină cât mai aproape de bandit, pentru că acesta mai avea un pistol în buzunar. Detectivul îl trînti de perete apăsîndu-l cu toată greutatea. Din această poziție îi era imposibil să-l lovească. Îl zări pe Binny, străduindu-se să ajungă la ușa de la intrare. O trînti de perete cu piciorul... Aerul rece năvăli în cameră, ațîțînd flăcările uriașe.

Binny încerca cu disperare să scape din mîinile lui Surefoot și să-și scoată pistolul din buzunar. Respira cu greutate; își pierduse acum orice urmă de curaj. Se zbătea îngrozit să iasă din strîmtoarea detectivului care se apăsa cu toată puterea asupra lui. Reuși în cele din urmă, cu un efort supraomnesc, năpustindu-se pe ușă. Surefoot se luă imediat după el. Acum criminalul avea pistolul în mînă și trase. Smith îl trînti la pămînt, dar banditul se ridică imediat, și fugi în spatele casei. Surefoot, cu cătușele la mîini alergă după el, dar Binny se întoarse brusc și ținti în plin. Surefoot Smith știa că nu mai are este nici o speranță. Cu ultimele eforturi se aruncă înainte. Se desprinsese de pămînt, căzînd într-un gol adînc... tot mai adînc... Auzise împușcătura și se întreba ca prin vis dacă asta era într-adevăr moartea. Își reveni însă imediat, cînd se izbi de fundul gropii. Acum își dădu seama ce se întîmplase de fapt: Binny săpase toată noaptea, pregătind un loc cât mai bun pentru a-și ascunde victima, dar ratase în ultimul moment țintind aiurea.

Se ridică greu în picioare, zgîriat și plin de vîntăi. Auzi o a doua împușcătură, urmată de o adevărată rafală. O voce autoritară dădea niște instrucțiuni. Își auzi propriul său nume, și răspunse, strigînd cât putea de tare. La marginea gropii zări chi-

pul sergentului său. Îl ajută să se ridice la suprafață.

— N-o să scape ! — se grăbiră toți să-l asigure pe domnul Smith.

— Dar încotro a luat-o și unde-i mașina ? — întreabă Surefoot nerăbdător.

Era murdar și zdrobit de oboseală. Îl dureau fiecare părticică din corp, și, cu toate astea, nici prin cap nu-i trecea să se odihnească.

— Căutați în buzunar, cred că a uitat să ia cheia de la cătușe !

Se văzu în sfârșit eliberat și-și frecă încheieturile înțepenite.

— Ați găsit mașina ?

Limuzina lui Binny nu fusese încă localizată. Surefoot o văzuse ultima dată în fața căsuței, dar era evident că banditul o ascunsese pe undeva.

La lumina flăcărilor distinseseră urme proaspete, care duceau peste cimp. După un sfert de oră se găsiră dovezi palpabile că mașina fusese parcată lângă un drum secundar. Poarta era larg deschisă iar pe pământul umed se vedeau dîrele lăsate de cauciucuri. În loc s-o ia pe drumul principal, se întorsese îndărăt, îndreptîndu-se spre Cookham, unde traficul era practic inexistent la această oră, iar șansele de a fi recunoscut, complet nule.

Ofițerul de serviciu din localitate văzuse mașina dar nu observase cine se afla la volan. O luase probabil spre podul peste Tamisa, unde accesul era permis numai contra cost, dar, la acea oră tîrzie, intrarea nu mai era păzită. Poliția din Baurne End observase cîteva mașini, fără să le dea însă prea multă importanță. De acolo, s-ar fi putut să traverseze în-

tersecția de cale ferată de la Oxford Road sau să urmeze cursul râului, spre Marlow.

Surefoot Smith respinse vehement sugestia să se ducă acasă să se odihnească și să lase urmărirea pe mina patrulei de la Scotland Yard și a poliției din Buckinghamshire.

— Tipul ăsta nu poate ajunge prea departe în halul în care este îmbrăcat — are pe el doar pantalonii și flanela — cămașa i-am făcut-o praf. Precis că o să oprească vreun om sau o să dea buzna într-o casă să fure un costum. Sper că vă dați seama cu cine avem de-a face. Tipul folosește metodele bandelor americane. Nu se dă în lături nici de la crimă, după câte ați putut constata.

Veștile nu se lăsară așteptate prea mult. Hôtărîndu-se s-o ia spre Marlow pentru că oferea mult mai multe posibilități de scăpare pentru criminal, se întâlnește cu un polițist care împingea o bicicletă. Afară ploua torențial iar apa curgea șiroaie pe cascheta și pelerina acestuia.

— Acum cinci minute a trecut pe aici o limuzină albastră — îi informă el.

Mașina poliției accelerează. Găsiră limuzina chiar la ieșirea din Marlow ; era goală...

La trei dimineața, o mașină care trecea prin Oxford Road a fost oprită de un polițist, staționat cu brațele întinse, în mijlocul drumului. La volan se afla un fermier înstărit din Oxford.

— Îmi pare rău că v-am deranjat ! — i se adresează polițistul — dar sintem în căutarea unui criminal periculos și v-aș ruga să mă duceți pînă la High Wycombe.

Fermierul, puțin nedumerit la început, era încântat să participe la o asemenea urmărire senzațională, așa că îi deschise portiera polițistului, care se instalează comod pe bancheta din spate.

— O să vă spun unde să mă lăsați ! — îi zise ofițerul.

De partea cealaltă a localității High Wycombe, se găsea o bifurcație care ducea la Princes Risborough.

— Întoarce ! — îi ordonă tăios ofițerul.

Șoferul protestă supărat — trebuia să se întoarcă la Oxford.

— Întoarce imediat ! — șuieră tăios polițistul, punându-i pistolul în ceafă.

— Fă exact ce-ți spun !

Vocea era foarte dură, iar pistolul cât se poate de autentic. Fermierului aproape că nu-i venea să creadă. Era un om destul de curajos, dar acum nu avea nici o armă asupra lui.

— Ce-ai de gând ? — îl întrebă el, crezând în continuare că avea de-a face cu un polițist. N-ai dreptul să procedezi așa !

— Să-ți iasă din cap să sînt copoi ! îi zise Binnny. Proprietarul hainelor cu care mă vezi îmbrăcat zace într-un șanț, cu un glonte în cap. Condu, unde îți spun eu, fără nici un fel de comentarii.

Șoferul ascultă, întorcînd mașina în direcția indicată. Intrară pe un drum nou, parțial în lucru. Era luminat cu lămpi roșii și felinare.

Fermierul se uită în oglinda retrovizoare și văzu îngrozit că pasagerul său era chiar criminalul căutat.

Se aflau într-o zonă pustie, unde chiar la ora prînzului nu observai multe mașini. Acum, cel pu-

țin, nu era nici țipenie de om. Binny se uita tot timpul în stînga și-n dreapta, căutînd un loc potrivit. La un moment dat trecură pe lingă o construcție din lemn, care părea să fie un hambar. Banditul îi ordonă să oprească și să dea înapoi. Poarta era deschisă, așa că intrară direct acolo.

— Oprește ! — îi zise Binny, deschizînd portiera. Acum dă-te jos !

Scoase lanterna de buzunar care aparținuse nefericitului polițist și luminează ușa hambarului. N-avea nici un fel de încuietoare, sau zăvor. Intră înăuntru, împingînd cu o mîină, iar cu cealaltă îl amenința pe prizonier.

— Marș înainte ! — se răsti el.

După o jumătate de oră. Binny ieși din nou, îmbrăcat în hainele fermierului. Ascultă cîteva clipe la ușă, după care se urcă în mașină, continuîndu-și drumul. Era destul de periculos pentru el. Un bărbat singur, care conducea la asemenea oră, indiferent cum era îmbrăcat.

Dacă ar găsi un camion de genul căroră, făceau curse între capitală și provincie, i-ar fi de mare folos. Va trebui să se lase în seama norocului.

L-ar prinde în mod sigur dacă ar încerca să se îndepărteze de Londra. Deci, în cele cîteva ore care-i mai rămîneau pînă-n zori trebuia să facă tot posibilul să se întoarcă în oraș. Mai avea trei ascunzători. Oare și pe astea le descoperise poliția ?

Trecu prin Aylesburg și o luă la dreapta. Era înzestrat cu un deosebit simț de orientare și intenționă să ajungă la Great North Road și să încerce să intre în Londra dinspre această direcție.

În timp ce trecea printr-un sat, se ivi un polițist din umbră și-i făcu semn să oprească. Binny ezită pentru o clipă; la început era gata să-și continue drumul, dar, se gândi că în cazul ăsta o să fie oprit în mod sigur mai departe, la vreun baraj de poliție.

Studiase atent metodele Scotland Yard-ului. Știa că Londra putea fi înconjurată oricând de baraje, pe unde nu pătrundea nici musca; auzise și de pragurile de cuie așezate perpendicular pe șosea, cu consecințe dezastruoase pentru șoferul care s-ar fi încumetat să nu oprească.

De aceea reduse viteza și apăsă pe frină.

— Permisul, vă rog! — zise ofițerul.

Binny îngheță. Își deposedase prizonierul de toate lucrurile, mai puțin permisul. De obicei însă, șoferii își țineau acest document important la îndemână, într-un suport fixat în portieră. Dacă nu era acolo...

Scoase pistolul din buzunar și-l așeză pe scaunul de lângă el. Din fericire, carnetul era acolo, așa că îl înmână triumfător polițistului.

— Vă numiți Dornby sau Domby? — îl întrebă polițistul.

— Dornby, răspunse prompt Binny. Putea fi oricare din ele. Îi dădu permisul înapoi, întrebându-l:

— N-ați văzut nici o limuzină albastră?... cu un șofer îmbrăcat doar în flanelă și pantaloni?

Binny chicoti.

— N-aș putea să-ți spun ce culoare avea și în orice caz n-am remarcat cum era îmbrăcat șoferul. Dar, de ce? Căutați pe cineva?

— S-a comis o crimă! am primit o notă urgentă dar nu prea știu exact despre ce este vorba. Noapte bună, domnule Dornby!

Binny își continuă drumul. Noroc că nu se uitase prea bine la fața lui. Erau destul de eficienți tipii ăștia de la Scotland Yard — se gândi criminalul, întrebându-se cum reușise oare să anunțe pînă și posturile astea îndepărtate de poliție.

Se uită pe permisul de conducere. Deci, era John Henry Dornby, din Wellfield Farm. Trebuia să țină minte noul său nume.

Ajunsesese într-un punct în care putea evita satele, pentru că în curînd se apropia de North Road, unde era posibil să dea peste baraje serioase, mai ales în apropiere de departamentul de poliție din Metropolitan.

Intră în sfîrșit pe drumul care ducea de la Londra, spre nord, prin Doncaster. Pe unde s-o ia? La stînga sau la dreapta? Asta era problema!

Pînă la urmă o luă către șosea, trecînd peste o potecă îngustă, cu șanțuri adînci de-o parte și de alta. Era un viraj foarte strîns, unde nu puteai vedea ce vine din dreapta sau din stînga. Auzi doar zgomotul unui motor, văzu lumina farurilor și viră brusc la stînga. Mașina care venea de după colț făcu exact aceeași manevră. Șoferul remarcă prea tîrziu limuzina lui Binny și nu mai putu evita ciocnirea. Răsuci volanul la dreapta, iar mașina intră în derapaj pe drumul alunecos, rotindu-se 180 de grade și izbindu-se cu una din roți de un stîlp de telegraf, care o proiectă în șanț.

Binny frînă pentru a evita coliziunea, deoarece mașina lui se afla exact, față în față cu cea avariată. Reuși să oprească la cîțiva metri de ea. Auzi strigătele șoferului, iar la lumina farurilor zări silueta unei femei, care deschise portiera și se strecură afară.

Pur și simplu nu-i venea să-și creadă ochilor. Persoana care stătea în ploaia torențială nu era alta decît Mary Lane.

CAPITOLUL XXX

NU-ȚI MAI ARDEA să fii grijuliu și precaut cînd era vorba să stai într-o cămaruță fără aerisire, pe un pat cu arcurile rupte. Soția sergentului fusese foarte amabilă și-i oferise una din cele mai bune camere. Într-adevăr nu se putea compara cu celelalte, dar Mary nu era obișnuită să trăiască în asemenea condiții. Era groaznic de obosită cînd se hotări să se culce, dar îndată ce puse capul pe pernă își dădu seama că nu mai avea nici un chef de somn. Încercă să stea cu ochii închiși, depănînd în minte tot felul de povești, liste de cumpărături, întîmplări hazlii dar, în zadar. Se trezise complet. În cele din urmă, se dădu jos din pat, aprinse lumina și se îmbracă cu halatul.

Credea că poate așa o să-i revină somnul. Nici o șansă ! Se gîndea cu părere de rău la apartamentul elegant de la hotel și începu să se îmbrace. Față de soția sergentului se putea scuza foarte ușor, nu era o problemă. Oricum, nu se întorcea pînă la miezul nopții. Nu era nici un telefon în cameră, dar putea coborî la parter, la sediul poliției. Surefoot Smith o prezentase inspectorului de serviciu, așa că îl putea ruga pe acesta să-i facă legătura cu detectivul.

Îi părea rău că-i atît de nerecunoscătoare, dar nu venise de bună-voie aici. Se cam exagerase în

legătură cu Binny. Chiar Surefoot spusese că tipul n-avea nici un interes s-o terorizeze, acum, după ce se descoperise totul.

Îi scrisese câteva cuvinte gazdei sale, scuzându-se pentru plecarea sa în grabă, își puse paltonul și coborî la parter.

Inspectorul pe care-l cunoștea plecase în misiune și nu-l instruisese pe înlocuitorul lui în ceea ce-o privea. Însă, când menționează numele lui Surefoot Smith deveni deodată foarte atent.

— Nu este la Scotland Yard, domnișoară! Am primit ordin special să-l căutăm de urgență!

Fata făcu ochii mari de uimire.

— Să-l căutați? Cum adică... A dispărut cumva?

Sergentul, știind că un polițist nu trebuie să dea prea multe amănunte, ocoli răspunsul.

— Este ceva în legătură cu Binny? — insistă ea.

— Da. — ezită el, înainte de a deveni ceva mai comunicativ. Este vorba de criminalul, acuzat de uciderea bătrînului din Regent Park. Se pare că l-a răpit pe domnul Smith. Este ciudat pentru un inspector al Scotland Yardului... dar, parcă poți să știi...

Sesiză în spusele sale eterna rivalitate între inspectorii în haine civile ai Scotland Yard-ului și ofițerii în uniformă din Metropolitan Police.

— Cum să fraierești un inspector? Sună caraghios, nu-i așa? Eu nici nu cred asta, dar, ce să-i faci! Ordinul este, ordin. Trebuie să-i căutăm pe amîndoi!

Îl rugă să-i cheme un taxi. Polițistul nu era prea încîntat. Sergenții de serviciu nu se ocupă de ta-

xiuri pentru vizitatori, dar cu ea era altceva. Fusese recomandată de Surefoot Smith așa că formă un număr, și, după cinci minute, iat-o lângă șofer, în drum spre Scotland Yard.

Tocmai atunci plecaseră mașinile în căutarea lui Surefoot. Mary vorbi cu inspectorul șef. Acesta nu-i oferi prea multe informații. O sfătui însă, ca un tată, să fie cuminte și să se ducă la culcare. Era clar că nu știa nimic despre aranjamentele lui Surefoot, iar când îl întrebă dacă mai putea rămîne la Scotland Yard pînă se mai afla ceva despre detectiv se arătă destul de stînjenit.

— N-aveți de ce să vă îngrijorați, domnișoară Lane! Sînt baraje de poliție în tot orașul inclusiv la treizeci de mile în jurul Londrei. Și, în plus, — de asta sînt convins — Surefoot o să apară dintr-o clipă în alta.

Cu toate astea, fata se încăpățîna să rămînă, așa că o conduse în biroul detectivului. Era o cameră liniștită, iar acum, cînd toată agitația din timpul nopții se mai potolise se simțea într-adevăr foarte obosită și-i părea rău că nu rămăsese în patul ei cald.

Se așeza la masă cu capul în palme, moțăind.

Se trezi brusc, cînd inspectorul șef deschise vesel ușa.

— Domnișoară, puteți pleca liniștită! L-au găsit pe Surefoot și din cîte îmi dau seama nu este rănit prea grav!

Îi povesti pe scurt cele întîmplate.

— Se întoarce la Londra? întrebă fata... Domnul Smith, vreau să spun!

Ofițerul zîmbi cu bunăvoință.

— Dacă ar avea atîta minte, ar trebui să se ducă la un doctor, dar, din cîte îl cunosc, nu se liniștește pînă nu rezolvă cazul în întregime. Am făcut un baraj sofisticat înspre Welwyn. Inspectorul Rose răspunde de această porțiune, iar Surefoot s-a dus să-l ajute. Apropo, și prietenul dumneavoastră, domnul Allenby, se află tot acolo. Chemă un taxi care o lăsă la hotel. Reuși să doarmă vreo două ore, după care se trezi din nou. Big Ben bătuse de ora două. Nu simțea nevoia să se mai odihnească. Eră complet lucidă. Portarul, care-i deschisese ușa la venire se mira s-o vadă din nou. Tocmai căuta scrisorile pe care le primise.

— De unde aș putea închiria o mașină ? — se interesa ea.

Omul o întrebă uluit :

— Cum, o mașină ? Doriți chiar acum ?

Fata ezită o clipă. Inspectorul șef spusese că Dick și Surefoot erau la Welwyn, dar, nu precisase unde anume. La început, își închipuise că erau la sediul poliției din localitate. Nu prea știa exact ce înseamnă un baraj. Spera însă că o să găsească pe drum un polițist care s-o îndrume. Nu-i era încă foarte clar de ce voia să se ducă. Pur și simplu, dorea să participe și ea la această acțiune palpitantă în care fusese implicată. Ținea neapărat să vadă cu ochii ei cum evoluau lucrurile, să fie unul din personajele principale.

— Da, adu-mi o mașină ! Să vină cît mai repede !

Îi dădu cheia de la camera ei și urcă la etaj. După cîtva timp, portarul îi aduse cafea, pentru că în timpul nopții făcea și pe bucătarul.

Îi spuse că Leo Moran plecase la el acasă. Omul era foarte impresionat de reporterii care se perin-

daseră prin hotel, punînd diverse întrebări în legătură cu „bancherul gazat”. De-abia își termină cafeaua, că mașina trase la scară. Se îmbracă cu niște haine mai groase și o porni în expediția ei nocturnă. Pe măsură ce mașina se îndreptă către suburbiile londoneze, Binny și fuga lui căpătau un alt sens. Nu se temea atît de acest bărbat, cît de ciudatul mecanism pe care propria ei gîndire îl pusese în mișcare. Îl bănuise încă de la început, cînd aflase de ciudata iscălitură în creion de pe spatele cecului, iar, după ce văzu că toate falsurile datau din 17 ale lunii — ziua în care bătrînul își achita întotdeauna facturile, nu mai avu nici un dubiu.

Iar acum, din cauză că rezolvase misterul cheii de la cămară, făcînd legătura cu cecurile falsificate, 18.000 de polițiști londonezi căutau cu disperare un om chel. Asta o îngrozca de fapt! Nu Binny sau amenințările lui, ci imaginea acestor roți nevăzute care se angrenaseră parcă într-un zumzet asurzitor. Pentru Mary Lane, Binny era mai mult o brută. Observă că mașina se deplasează cu viteză cam mare pe șoseaua umedă. La un moment dat derapă un pic iar fata se apucă strîns de mînerul de la portieră.

Era la cîteva mile de Welwyn, cînd, într-o intersecție văzu o mașină care virase spre stînga și se îndrepta direct spre ei. Înghețată de spaimă, constatînd că la viteza cu care înaintau era imposibil să evite ciocnirea — mașina derapă violent, iar șoferul pierdu controlul volanului. Se izbiră de ceva și se trezi în genunchi pe podea.

Se împinse cu toată puterea în ușă și reuși s-o deschidă, strecurîndu-se afară în ploaie. Șoferul ieșise deja și se uita posac la capotă.

— Îmi pare rău, domnișoară ! — mormăi el. Trebuie să telefonez în oraș să trimită altă mașină. Poate vă duce domnul ăsta pînă la Welwyn.

Cealaltă mașină se afla în spatele lor. De-abia evitase să-i tamponeze. Mary se îndreptă spre ea. Străinul tocmai deschidea portiera. Avea gulerul de la haină ridicat, așa că nu putea să-i vadă fața.

— V-ați accidentat, nu ? — întreba el răgușit.

Între timp, șoferul lui Mary se băgă și el în vorbă.

— Puteți să ne duceți pînă la Welwyn ? — îl întreba el — M-am izbit cu roata dreapta față de stîlp.

— Mai bine așteaptă aici, lângă mașină ! O s-o duc pe domnișoara ! Mai sînt cîteva mile — replică celălalt.

— Poștiți, urcați-vă ! — se adresă el lui Mary Lane. O să vă las în oraș și o să trimit aici o echipă de intervenție.

Se pare că acest aranjament îi convenea de minune șoferului, așa că Mary intră fără să șovăie în mașina străinului. Acesta ocoli limuzina pe la spate și se așeză la volan, lângă ea. Fata nu-i văzuse încă fața. Tinea gulerul de la haină întors. Cînd porni motorul i se păru că l-a auzit rîzînd și se întreba ce-o fi găsit atît de amuzant în toată povestea asta.

— Foarte drăguț din partea Dumneavoastră că ați acceptat să mă luați ! — îi zise ea. Mă tem că accidentul a fost din vina noastră.

Bărbatul nu-i răspunse imediat.

— Se mai întîmplă ! — replică el în cele din urmă.

Înaintară vreo 200—300 de yarzi de-a lungul drumului după care viră brusc la stînga. Mary știa, în

mare, unde se afla orașul Welwyn și, în orice caz, își dădu seama că se îndreptau în direcție opusă.

— Nu cumva ați greșit? — îl întrebă ea impacientată.

— Nu! — răspunsul fu cât se poate de scurt și amenințător.

Intrară pe un drum secundar care era paralel cu șoseaua principală. La lumina farurilor se zărea un domeniu impresionant, străjuit de copaci și încercuit de un gard de sîrmă ghimpată, cu o poartă mare albă. Mașina se opri, dădu puțin înapoi, după care se năpusti în viteză și o făcu țandări. În fața lor se întindea o alee cu pietriș.

— Încotro mergem? — întrebă fata gîtuită de emoții. Intuise că se afla într-un mare pericol.

Binny nu-i răspunse. Orientă mașina înainte, iar după cîteva yarzi opri pe dreapta, între pomi.

— Ce înseamnă asta? — strigă Mary.

— Înseamnă că sînteți o domnișoară frumoasă și încîntătoare, pe care sînt deosebit de fericit s-o revăd în circumstanțe atît de romantice.

Recunoscă imediat tonul afectat și mîeros al lui Binny, paralizînd de frică.

— Sînteți logodnica domnului Allenby și prietena jubitului meu amic Surefoot, nu-i așa? — continuă criminalul.

Fata încercă să deschidă portiera, dar o împinse brutal înapoi.

— Am cîteva planuri cu dumneata. Mai întîi, m-am gîndit că n-o să mai par suspect dacă o să apar alături de o femeie. Apoi, mi-am dat seama că am avut noroc. Mi-ai putea fi de mare ajutor, draga mea! Iar, în al treilea rînd, m-am gîndit că, in-

diferent ce-ar fi, nu mi se poate întâmpla nimic mai rău decât să mă condamne la moarte. Sigur, n-o să fie nici vorba de așa ceva ! — adăugă el grăbit. Sint mult prea deștept pentru ei. Și acum, o să coborîm și o să vedem unde ne aflăm.

Se aplecă asupra fetei, împinse portiera, o apucă de braț și o ajută să iasă din mașină. Înainte să plece, portarul îi dăduse un teanc de scrisori. Căută o cameristă și de aceea, publicase un anunț în ziar, indicînd adresa hotelului. Primise o mulțime de oferte. În grabă, le băgase în buzunar, iar acum își aminti deodată de ele. Scoase una și o lăsă să cadă pe jos.

Binny păstrase lanterna care aparținuse ultimei sale victime și lumină drumul cu ea.

— Noi doi o să găsim altă mașină — zise el vesel.

Pălăvrăgea bine dispus iar fata se întreba îngrozită cum putea oare să intre din nou în pielea oribilului personaj Washington Wirth. Era grotesc, de necrezut, ca într-un coșmar !

— Sint un om cu posibilități nebănuite ! — continuă el, fără să-și dea seama că o strîngea de braț. După sute de ani, o să-și mai amintească încă de Binny, așa cum fac acum cu Jock Sheehard. Și... partea cea mai nostimă este că am de gînd să-mi sfîrșesc zilele în liniște, ca un membru respectabil al societății. M-ar încînta să devin consilier sau primar într-un oraș din Colonii ! Mi s-ar potrivi de minune !

În acest moment, Mary aruncă cea de-a treia scrisoare. Trebuia să lase o urmă într-un fel sau altul, dar nici numărul lor nu era inepuizabil. A patra căzu într-un colț, pe alee, cînd traversa o potecă.

Criminalul trîncănea într-una.

— Nu trebuie să vă faceți griji, domnișoară ! N-o să vi se întîmple nimic rău... deocamdată ! Atîta timp cît sînteți în viață sînt și eu ! Sînteți ostateca mea, parcă așa se spune ?!

Fata nu-l băgă în seamă. Nici măcar nu mai era atît de speriată ca la început. Încearca să-și imagineze ce o să se întîmple pînă la urmă, cînd criminalul o să fie încolțit, iar ea va fi la mîna lui.

Înainte lor se profila în întuneric conturul unei case impunătoare. Se apropiară de o pajiște, înconjurată de un gard de fier. Mai încolo, se vedea o poartă deschisă, care dădea într-o curte pavată. Se opri de cîteva ori în timpul monologului său și ascultă atent, era o noapte foarte liniștită. Se auzea distinct din depărtare uruitul trenurilor și zgomotul mașinilor care treceau pe șosea.

Aparent părea mulțumit, pentru că nu făcuse nici un comentariu. Acum, după ce intrară în curte, se opri din nou, întorcînd capul într-o parte și-n alta. Observă un fascicol de lumină — doar pentru o clipă — apoi dispăru din nou. Se pare că venea dinspre plantația prin care trecuseră. Nu cumva uitase farurile aprinse ?! Se mișcă puțin la dreapta, apoi la stînga, dar lumina nu mai apăru. Nu era exclus să fi fost paznici în zonă ! — se gîndi el — Probabil că păzeau vînatul ! Da, asta trebuie să fie ! — încercă Binny să se liniștească.

O ținea strîns de braț. Fata intuî că banditul trecea printr-un moment de mare încordare și își ținu respirația. Apoi, fără nici un cuvînt, îi făcu semn să intre în curte. Mary observă că folosea lanterna

cu mai mare precauție acum. Spre dreapta se aflau niște grajduri : două uși erau larg deschise și atirnau în niște balamale rupte. După toate aparențele, casa era nelocuită. Ajunseră în dreptul intrării într-o bucătărie. Pe fereastră era lipită o notiță pătată de ploaie :

„Cheile se află la doamna Thurlow, din Welwyn“.

Binny sparse geamul cu patul pistolului, căuta zăvorul cu mâna și trase de el.

— Intră ! — i se adresă el.

Dar, în acel moment, fu învăluit într-un cerc orbitor de lumină și auzi o voce care-i era foarte „dragă“.

— Nu mișca Binny !

Era bineînțeles Surefoot Smith. Pentru o clipă împietri de uimire, cu mâna încleștată pe brațul fetei. Apoi, o întoarse brusc cu spatele spre el, petrecându-și brațul în jurul taliei lui Mary.

— Dacă vă apropiați, trag ! — amenință el punându-i pistolul lângă obrazul catifelat.

— Nu fi prost, Binny, ce rost mai are ?! — îi zise Surefoot pe un ton împăciuitoare.

Din cauza luminii puternice a reflectorului nu puteau să observe că banditul nu era de fapt singur.

— Comportă-te ca un adevărat bărbat ! Lasă tribunalul să-ți hotărască soarta ! Ai șanse, ascultă-mă ! Nu te putem acuza de mare lucru !

— Nu mai ține figura ! Gata, s-a terminat ! Să fie clar Smith ! Ia-ți oamenii mai repede de aici ! Dă-mi o oră și-ți promit că n-o să i se întâmple nimic puicuței. Dacă mai faci un singur pas, îi zbor creierii ! Atunci chiar o să ai motive să mă acuzi ! Ei, ce zici ?!

Se făcu liniște. Fata auzea în depărtare murmurul unei conversații aprinse.

— Bine ! — încuviință Surefoot în cele din urmă. Îți dau o oră la dispoziție, dar lași fata aici.

Binny rîse disprețuitor.

— Ce, crezi că-s prost ?! Îi dau drumul cînd o să fiu în siguranță. Tu, mai bine, te-ai întoarce...

Doar atît mai apucă să spună. Un polițist, venind tiptil-tiptil pe la spate îl lovi în cap cu un baston de cauciuc. Fata de-abia avu timp să scape din brațele ucigașului care se prăbuși pe pămîntul umed.

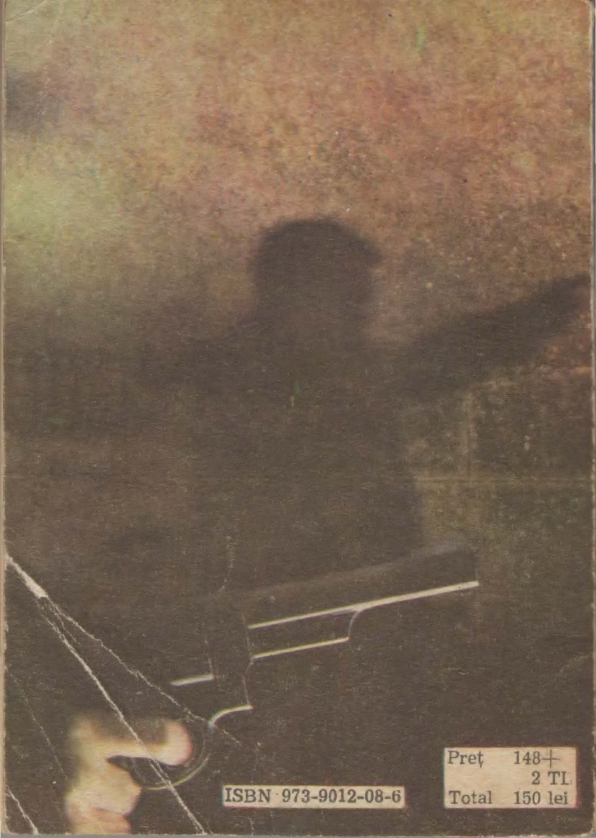
Șoferul mașinii avariate fusese norocos. Imediat cum plecase limuzina, găsi altă mașină. Îl rugă pe proprietarul acesteia să-l ducă pînă la Welwyn. La mai puțin de o milă dăduseră peste un baraj de poliție și povesti ce se întîmplase. Oferi informații foarte prețioase, deoarece îl văzuse pe Binny virînd spre stînga și părăsind drumul principal.

— Practic, te-am ținut tot timpul sub observație, din momentul în care ai trecut de plantație. A fost foarte simplu chiar și fără ajutorul scrisorilor tale. Foarte științific, n-am ce zice, numai că nu le-am remarcat.

Arestarea și condamnarea lui Binny au avut un efect demoralizator asupra lui Surefoot Smith. Din ziua în care periculosul criminal se trezi cu ștreangul de gît pe eșafodul închisorii Pentonville, Surefoot renunță la băutura sa preferată, berea, și se profilă pe țării. După cum îi explica și lui Dick Allenby :

— Merită să te îmbeți într-o zi ca asta !

SFÎRȘIT

ISBN 973-9012-08-6

Pret 148+
2 TL
Total 150 lei